

CON

JARSON DARK

QUÁI VẬT

sau những
nụ hoa

Con Quái Vật Sau Những Nụ Hoa

Jarson Dark

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

<u>Tựa đề</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>

CHƯƠNG 1

Tiến sĩ Fairmont, tiến sĩ Fairmont! Cô ấy tỉnh lại rồi! Làm ơn đến cho, làm ơn đến ngay cho! - Cô y tá vừa la hét vừa nhảy bổ vào phòng.

- Ai tỉnh dậy?

- Dorothy Mainland, thưa bác sĩ.

Lúc bấy giờ, cái đầu đang cúi xuống đồng giấy tờ của vị bác sĩ mới ngẩng phắt dậy. Ông gạt cô y tá sang một bên rồi nhanh bước sang phòng bệnh.

Dorothy Mainland đang ngồi trên giường.

Hoàn toàn tỉnh táo!

Cô đã nằm yên suốt hai mươi hai năm trời, vị bác sĩ thầm rên...

Mười phút sau đó là mười phút hoảng hốt, hấp tấp. Tiến sĩ Fairmont, bác sĩ trưởng và đồng thời là chủ nhiệm khoa, ra lệnh cấm tất cả những người có mặt không được lộ bất kỳ một lời nào ra ngoài. Sự kiện y học kỳ lạ này phải được giữ kín trong những bức tường bệnh viện. Không được cung cấp bất cứ tin tức nào ra ngoài, không được lộ với cánh báo chí dù chỉ một lời. Đám phóng viên nhất định sẽ coi vụ Dorothy Mainland thức dậy là một quả bom giật gân giúp họ kiếm cả núi tiền. Ngày trước, đám báo lá cải cũng đã viết không ít về vụ việc này.

Cuối cùng, hai bác sĩ và ba y tá đứng lại quanh giường Dorothy. Mặc dù toàn người trong ngành, nhưng gương mặt của họ cũng chỉ thể hiện duy nhất một sự ngạc nhiên đến hoang mang. Họ nhìn qua chiếc giường, nhìn về phía cửa sổ, nhìn qua làn kính cửa sổ ra một trời khoảng trời mùa đông nhợt nhạt, đang hắt xuống nền phòng một dải sáng nhờ nhờ.

Dorothy Mainland ngồi trên giường. Cứng nhắc, nhìn xung quanh hơi có vẻ ngạc nhiên. Làn da nhợt nhạt, đôi môi mỉm cười nhẹ nhẹ. Cô ta vẫn chưa nói lời nào. Cả bây giờ cô ta cũng im lặng, chỉ có ánh nhìn từ đôi mắt màu xanh là từ từ bao quát khung cảnh xung quanh. Chính cô ta đã tự tay dứt cơ thể mình ra khỏi những dây dẫn, những bộ máy y học đã mang lại cho cô ta sự sống trong suốt hai thập kỷ qua. Không một ai trong số những người có mặt dám nghĩ đến chuyện ép cô gán những chiếc máy trở lại.

Chậm rãi, thật chậm rãi, bàn tay trái của cô gái vuốt lên mái tóc. Tóc của cô có màu vàng nhạt và phủ xuống im lìm như một lớp vải mỏng trên đầu. Suốt hai mươi năm qua, mái tóc của Dorothy đã được các y tá đều đặn cắt ngắn, nhưng thiếu bàn tay chăm sóc của một chuyên gia làm đầu. Đuôi tóc Dorothy vì vậy không đều, nhiều chỗ trông lởm chởm.

Bàn tay từ trên trán vuốt xuống, rồi vuốt dọc hai con mắt, như thể cô ta đang muốn vén một tấm màn vô hình trước mặt sang bên. Cuối cùng, bàn tay dừng lại trên bức chăn phủ giường. Mười con mắt đổ dồn lại. Khuôn mặt của các bác sĩ và y tá vẫn còn nhợt nhạt. Không một ai hiểu nổi sự tỉnh dậy đột ngột này.

Dorothy Mainland đã bất tỉnh, mê man suốt hai mươi hai năm trời, để rồi hôm nay cô ta ngồi đây như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Yếu tố khiến họ ngạc nhiên hơn cả là người phụ nữ này không hề già đi trong suốt khoảng thời gian đó. Tuổi của Dorothy bây giờ là trên bốn mươi, nhưng gương mặt cô vẫn là gương mặt của cô gái hai mươi hai tuổi. Một hiện tượng huyền bí, một câu hỏi chưa có câu trả lời y học.

Cho tới giờ, vẫn chưa ai nói lời nào. Người ta dành cho Dorothy Mainland lên tiếng. Đôi làn môi cô thật mỏng, hầu như chìm vào da mặt. Dorothy mở miệng, lên tiếng. Với giọng nói vô cảm, cô ngỏ ý:

- Tôi khát...

Không một ai chuyển động.

Ai cũng gắng sức lắng tai nghe những âm thanh đó.

- Tôi khát. - Dorothy nhắc lại và đập nhẹ bàn tay xuống mặt chần.

Tiến sĩ Fairmont phản ứng.

- Hãy lấy ngay cho bệnh nhân một cốc nước, Kathy. - Kathy là cô y tá đã gọi ông lại đây.

- Thưa vâng, bác sĩ.

Lập tức, Kathy biến ra phía sau tấm bình phong. Rồi tiếng nước chảy vang lên, làm át đi tiếng thở của những người có mặt.

Dorothy Mainland hít thật sâu nhiều lần, cứ như thể cô phải thở bù.

- Tôi không hiểu nổi! - Một bác sĩ trẻ mới đến khoa được một năm bật kêu lên - Tôi không hiểu nổi! Đầu óc tôi không thể nào chấp nhận!

Tiến sĩ Fairmont nhún vai. Ông cũng đâu có khác gì anh bạn trẻ. Ông cũng không tìm được lời giải thích. Việc này cần phải được trao đổi với giám đốc bệnh viện.

Kathy quay trở lại. Đó là một cô y tá da màu. Làn da của cô nâu sẫm. Cô phục vụ ở khoa này đã trên mười năm nay. Khó có gì có thể khiến người đàn bà dày dạn kinh nghiệm này hoảng sợ. Vậy mà bây giờ cái cốc đang run rẩy trong hai bàn tay cô, khi Kathy ngập ngừng tiến từng bước chân vụng về lại gần giường và đưa cốc về phía Dorothy.

Dorothy chìa tay về phía Kathy.

- Cám ơn! - Cô ta nói, rồi cầm lấy cốc.

Không một ai phải giúp cô. Với một cử động tự tin và chính xác, cô gái đưa chiếc cốc lên miệng và uống một ngụm nhỏ. Vừa uống, mắt cô vừa nhìn ngược qua miệng cốc. Rồi cô ta uống ngụm thứ hai, cốc cạn. Y tá Kathy đón lấy cốc từ tay cô ta.

- Nước ngon lắm! - Dorothy mỉm cười.

Tiến sĩ Fairmont gật đầu.

- Thế thì rất hay, cô thấy ngon là rất hay, Dorothy.

Vẫn còn loay hoay tìm cách xử lý sự kiện giật gân này, ông hỏi tiếp:

- Cô có đói không, Dorothy?

Cô gái cười. Mắt sáng lên.

- Có, thưa bác sĩ, tôi thấy đói.

- Tốt, tốt lắm. - Tiến sĩ Fairmont ngạc nhiên - Thế thì... hừm... cô muốn ăn gì nào?

Dorothy cân nhắc. Cô ta đưa lưỡi liềm bờ môi như một con mèo sau khi ăn.

- Thế thì, - Cô ta nói sau một hồi suy nghĩ - tôi muốn ăn cá và chip tôm. Ngày trước tôi rất thích món này.

Tiến sĩ Fairmont nuốt khan. Những người khác nhìn nhau.

- Cá và chip tôm hả?

Cô ta gật đầu.

- Vâng, thưa bác sĩ. Ông nghe đúng đấy. Tôi muốn ăn cá và chip tôm.

Tiến sĩ Fairmont là một trong những chuyên gia hàng đầu, người ta có thể hỏi ông đủ mọi

chuyện về y học, nhưng trong sự việc này thì ông hoàn toàn quá sức. Ông đưa ánh mắt cầu cứu về phía y tá Kathy, muốn biết xem liệu nhà bếp của ông hiện có thể làm được món đó không.

- Để tôi đi hỏi xem.

- Cảm ơn Kathy.

Khi cô y tá đã đi khuất, vị bác sĩ quay trở lại với Dorothy.

- Thức ăn sẽ được mang lại cho cô

ngay, đừng lo.

- Có cả nước sốt nữa chứ?

- Chắc chắn vậy.

"Ôi trời". Vị bác sĩ nghĩ thầm, không biết cô ta đang nghĩ đến những gì. Cô ta nằm mê man ở đây suốt hai mươi hai năm trời và bây giờ làm ra vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Mà cô ta không hề già đi. Không hề già đi!

Những dòng suy nghĩ xuyên qua đầu của ông như tia chớp. Ông đang chứng kiến một hiện tượng huyền bí mà ông không giải thích nổi. Nó đi ngược lại tất cả những luật định khoa học.

Không có lời giải thích, một sự việc bí hiểm. Và những đồng nghiệp của ông cũng nghĩ giống như vậy. Tiến sĩ Fairmont mời họ bước ra khỏi phòng, ông muốn một mình ở lại với Dorothy Mainland.

Chính tay ông đóng cửa lại. Vừa xoay nắm đấm, bác sĩ vừa nghe vang đến bên tai ông giọng của cô gái.

- Hôm nay là một ngày đẹp trời.

- Vâng, hiện đang là mùa đông. - Vị bác sĩ tiến gần lại chiếc giường.

Dorothy mỉm cười. Mắt cô ta rất to. Ngạc nhiên, cô nhìn người đàn ông tóc đen mặc áo blu trắng trước mặt mình.

- Mùa đông rồi ư? Nhưng khi tôi bị đập vào đầu thì mới là mùa thu mà!

Tiến sĩ Fairmont đứng lại, húng hắng ho. Giờ thì chính bản thân ông cũng đang cần một ngụm nước, nhưng bác sĩ ngại không dám đi tới chiếc lavabo đằng sau bình phong.

- Thời gian... thời gian đã qua đi. - Ông lẩm bẩm.

- Vậy là tôi đã ngủ rất lâu. - Cô gái lắc đầu và mỉm cười - Thế thì lạ quá.

"Trời đất ơi, làm ơn giúp tôi!" - Vị bác sĩ nghĩ thầm. Thật là điên rồ, điên rồ. Tôi biết làm thế nào để giải thích cho cô ta hiểu rằng cô ta đã nằm bất tỉnh ở đây suốt hai mươi hai năm trời. Nếu tôi nói điều đó ra, chắc cô ấy sẽ hóa điên.

Ông đưa tay lên trán, Dorothy cũng nhận ra điều đó.

- Bác sĩ không được khỏe sao?

Tiến sĩ Fairmont gật đầu.

- Không, bản thân tôi rất ổn.

- Sao nữa?

Bác sĩ cười.

- Chỉ có... chỉ có một chuyện nhỏ. - Ông lẩm bẩm.

Dorothy tự chỉ vào mình.

- Có phải chuyện đó liên quan tới tôi?

- Vâng.

- Là chuyện gì vậy?

Tiến sĩ Fairmont chống cả hai tay lên thanh sắt sau giường.

- Chẳng lẽ cô không hề biết thật sao, Dorothy?

- Không, tôi thật sự không biết gì cả.

- Thế thì... vậy là cô không biết cô đã đến với chúng tôi bao lâu rồi sao?

- Tôi không biết, nhưng đoán chắc rằng chỉ mới vài tuần lễ thôi.

Suýt nữa thì tiến sĩ Fairmont đã bật cười. Nhưng trong tích tắc cuối cùng, ông cố nín được. Cười chẳng ích chi. Chỉ khiến cô ta lo lắng hơn, và ông không muốn làm điều đó.

- Tại sao ông không trả lời tôi?

Bác sĩ thu hết can đảm.

- Thế này, chuyện rất khó nói. Vì nó không được bình thường.

Dorothy ngoẹo đầu sang bên.

- Làm ơn đi bác sĩ. Vậy là có thể tôi nằm đây đã vài tháng?

Tiến sĩ Fairmont không giữ gìn được nữa, ông bật cười.

- Vài tháng ư? Dorothy? Không đâu, không đâu, không phải như vậy. Cô đã mê man ở đây nhiều năm liền.

Bây giờ, cô ta mới tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Tại sao lại vài năm? - Cô khẽ hỏi.

- Nói cho chính xác là hai mươi hai năm, nếu cô muốn biết chính xác.

Bây giờ thì ông đã nói ra và vị bác sĩ căng người, chuẩn bị để xử lý việc bệnh nhân sẽ bị suy sụp tinh thần. Nhưng cô ta không phản ứng như vậy. Cô ta chỉ ngồi đó, cúi đầu xuống và nhăn trán lại. Rõ là cô ta đang suy nghĩ thật căng thẳng. Thậm chí đôi bàn tay cũng nằm yên.

- Đúng như vậy không? - Cô ta hỏi.

- Tôi hoàn toàn chẳng có lý do gì để nói dối cô cả.

- Thế thì tốt.

Giờ thì đến lượt tiến sĩ Fairmont dờ dẫm vì ngạc nhiên. Ông hoàn toàn không tính toán đến một phản ứng như vậy. Bàn tay ông dầm mồ hôi vì căng thẳng. Ông những tưởng Dorothy sẽ ngắt xỉu hoặc nổi cơn điên phá phách. Cả hai trạng thái cực đoan này đã thống trị đầu óc ông, nhưng việc cô ta bình thản chấp nhận khiến ông cảm thấy sờ sợ. Cô ta cũng chẳng đòi ông cho mang gương tới để nhìn xem mình có thay đổi hay không. Cô ta chỉ ngồi đó, rồi khẽ nhún vai - phản ứng duy nhất.

- Cô không muốn biết nhiều hơn sao?

- Không, thưa bác sĩ.

- Cô đúng là một con người huyền bí, Dorothy ạ.

Người đàn bà ngẩng phắt đầu dậy. Nét mặt cô ta đã biến thành hoàn toàn khác lạ, cứng rắn và cay độc hơn rất nhiều. Mắt bây giờ có thứ ánh sáng rờn rợn của thép.

Vị bác sĩ thấy sống lưng lạnh toát. Ông cảm giác vừa có kẻ vô hình nào đó ra lệnh cho cô ta, vì

thể cô ta đã phản ứng khác hẳn đi, mà cũng có thể chính vì thế mà bây giờ cô ta im lặng. Cũng có thể cô ta vừa nhớ đến một sự việc nào đó, nhưng quyết định không nói ra.

- Cô nghe này, Dorothy, cô là một sự kiện thần kỳ của y học. Dĩ nhiên chúng tôi sẽ tiến hành một số thử nghiệm với cô, sẽ kiểm tra sức khỏe cho cô, nhưng điều đó tới sáng mai mới bắt đầu. Có một số việc cần phải làm, và tôi xin đảm bảo với cô rằng chúng tôi sẽ thực hiện mọi việc thật cẩn thận, từ từ từng việc một.

Có tiếng gõ, rồi cửa mở ra. Y tá Kathy bước vào phòng. Cô cầm một cái đĩa, trên đó có để những món ăn mà Dorothy yêu cầu. Cá và chip tôm. Cả hai vẫn còn bốc khói. Phở trên cả hai món là một lớp nước sốt màu vàng.

Kathy đã vượt qua được cơn sốc. Cô mỉm cười.

- Tôi đã phải thẳng tay thúc giục những người làm bếp. Đầu tiên, họ không chịu làm ngoài kế hoạch. Phải thuyết phục họ hết lời.

Tiến sĩ Fairmont đặt lên trên giường cho Dorothy một chiếc bàn ăn nhỏ. Cô gái đang nhìn xuống chiếc đĩa trên tay Kathy, mắt sáng quắc. Cô ta liếm môi lần nữa.

Bác sĩ giật mình, ông không thích cử chỉ này. Nó nhắc ông nhớ tới một con thú, đúng, đó là cử chỉ của thú chứ không phải của con người. Khi đặt bàn xuống, ông phải cúi người, đầu ông hạ xuống gần khuôn mặt của nữ bệnh nhân và mũi ông ngửi thấy một mùi lạ khiến ông hoang mang.

Không, không phải mùi, đúng hơn là mùi hương. Mùi hương của những bông hoa đã cũ, trộn lẫn với những bông hoa còn tươi. Nó là tổng hợp của nhiều mùi hương trộn lại, như thể ông đang đứng cạnh một bó hoa khổng lồ.

- Mời bác sĩ dịch sang bên ạ!

Kathy đã đến bên giường. Cô đang muốn đặt chiếc đĩa lên bàn.

- Vâng, dĩ nhiên rồi, xin lỗi cô.

Hơi có vẻ hoang mang, bác sĩ đứng thẳng người lên. Ông nhìn cô y tá đặt đĩa thức ăn lên trên bàn.

Chỉ một tích tắc sau đó. Dorothy Mainland bắt đầu. Cô ta không dùng tới dao, cô ta chỉ dùng duy nhất chiếc nĩa và ăn ngay lập tức. Nhưng cái cách mà cô ta ăn khiến cả hai người ngạc nhiên.

Vị bác sĩ và cô y tá đã lùi trở lại vài bước. Họ đứng cạnh nhau, và không phải chỉ quan sát nữ bệnh nhân, họ còn nghe thấy cả tiếng cô ta ăn.

Dorothy Mainland không phải chỉ ăn như một con người, không, cô ta ngốn ngấu như một loài thú. Cô ta xúc từng đồng cá và chip tôm cho vào miệng, nuốt chửng hầu như không nhai. Vừa nuốt, cô ta vừa sản sinh ra tiếng tóp tép, nhóp nhép và cả tiếng thở hào hển. Thỉnh thoảng, cô ta nấc lên nhưng không hề ngừng ăn mà vẫn tiếp tục nuốt.

- Cô có ngửi thấy gì không, Kathy?

Cô y tá giật mình khi giọng thì thào của bác sĩ lôi cô ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Mùi gì kia ạ?

- Cái mùi... cái mùi hương hoa đó. Nó tỏa ra từ cô ta, từ bệnh nhân. Nó đúng là mùi hoa. Nhưng tôi không thể nói rõ là hoa gì. Có cả mùi hoa cũ lẫn mùi hoa mới cộng lại. Tôi thật không hiểu!

- Bác sĩ không lầm chứ ạ?

- Không!

Kathy nhăn trán.

- Lạ thật, tôi không nghĩ thấy gì cả. Nhưng lúc đó tôi cũng không để ý.

Bác sĩ không đáp lại lời nhận xét của cô. Ông nhún vai, nói tiếp:

- Việc này là cả một câu hỏi bí hiểm mà tôi không hiểu nổi. Đột ngột cô ta tỉnh dậy, không có một lý do khoa học. Đây là một lãnh vực mà tôi không bao quát được nữa rồi.

- Ý bác sĩ muốn nói sao ạ?

- Rất khó nói. Có lẽ nếu tôi nói ra, tôi chỉ khiến mọi người cười chê thôi.

- Bác sĩ cứ nói đi!

- Một chuyện bí hiểm, Kathy ạ. Chẳng lẽ cô không thấy lạ, nếu cô nghĩ lại chuyện Dorothy?

Kathy suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Có, bác sĩ nói đúng. Tôi cũng đã nghĩ gần giống như vậy.

- Không nhiều hơn sao?

Cô y tá mỉm cười.

- Bác sĩ muốn nói cụ thể chuyện gì?

Tiến sĩ Fairmont im lặng. Ông cân nhắc tìm từ ngữ và cách thể hiện.

- Cô đừng cười tôi, nhưng trong chuyện này có cái gì đó bất ổn. Những sự kiện rất mâu thuẫn. Tôi đoán đây là sản phẩm của những thế lực khác. Dù cô có cười tôi thì cũng vậy, Kathy, nhưng tôi không bỏ được suy nghĩ đó.

- Những thế lực đen tối...

- Tôi không nói thế, nhưng nếu cô cho đây là những thế lực đen tối thì tôi cũng sẽ không phủ định.

- Những thế lực siêu nhiên?

Vị bác sĩ im lặng một thoáng rồi ông gật đầu. Kathy không cười ông, cô tôn trọng câu trả lời của ông và suy nghĩ tiếp.

- Thế nào?

- Có lẽ đúng như vậy, thưa bác sĩ.

- Cám ơn cô. - Ông thì thào rồi đặt tay lên vai cô y tá. Ngay sau đó, cả hai con người cùng phải nhăn mặt bởi họ không chịu đựng nổi âm thanh phát ra khi nữ bệnh nhân cào nĩa lên mặt đĩa. Cái đĩa đã gần trống.

- Bác sĩ không cần phải cám ơn tôi. Tôi cũng suy nghĩ gần như vậy. Ta thật sự có cùng quan điểm. Tôi chỉ hỏi, không hiểu các bạn đồng nghiệp của ông sẽ hiểu chuyện này ra sao?

Tiến sĩ Fairmont bật cười lớn, đến mức cả Dorothy cũng ngẩng lên, ngừng ăn trong một thoáng.

- Các bạn đồng nghiệp ư? Họ sẽ cười tôi, cho tôi là một thằng ngốc. Cô cứ tin chắc như vậy. Nhưng còn một khả năng khác để xử lý vụ này.

- Khả năng nào kia?

- Tôi biết nói sao đây? - Bác sĩ đưa tay vuốt mắt, hạ giọng - Có lẽ cô sẽ cho tôi là điên khùng, nhưng tôi có biết một người, một chuyên gia về những hiện tượng huyền bí. Tôi mới chỉ nghe danh anh ấy chứ chưa đích thân gặp gỡ. Nhưng anh ấy đã giải quyết một vài vụ án, liên quan

đến một số bệnh viện và bệnh nhân. Người trong ngành y đã ri tai nhau những chuyện đó, tôi tin rằng chỉ có anh ấy mới thật sự thích hợp cho một sự kiện như việc của chúng ta ở đây.

Kathy hắng giọng.

- Bác sĩ không sợ người đàn ông đó sẽ cười giễu ông sao?
- Không, tôi muốn nói chuyện với anh ta. Ở một địa điểm khác, ngoài khu vực này. Tôi muốn biết anh ta đánh giá vụ này ra sao? Chỉ thế thôi.

Kathy vẫn chưa bị thuyết phục hẳn.

- Nhưng ông có tin rằng chúng ta sẽ tìm được giải pháp không, thưa bác sĩ?
- Chưa, chưa có ngay đâu. Tôi chỉ muốn từ từ, tìm hiểu mọi sự kiện từng bước một.
- Đúng là một phương pháp không tồi. Ta phải làm một cái gì đó. Nếu cánh nhà báo mà biết được thì đây sẽ là một sự kiện giật gân khổng lồ.
- Chính thế. Tôi chỉ không muốn tới lúc đó thì John Singlair mới biết tin qua báo.
- Bác sĩ định bao giờ gặp ông ấy?
- Trong thời gian nhanh nhất.
- Nếu bác sĩ đã quyết định thì chắc ệ chắn đây là phương pháp đúng.

Vị bác sĩ mỉm cười và cúi xuống nói với cô y tá. Cô thấp hơn ông một cái đầu, nên ông phải cúi xuống thật thấp mới thì thào được vào tai cô:

- Cô chú ý đến bệnh nhân nhé!
- Dĩ nhiên, tôi sẽ chú ý.
- Thế thì tốt, giờ thì tôi có thể đi được rồi. - Ông đứng thẳng dậy - Tôi sẽ gọi điện cho ông John Singlair trước và hẹn gặp anh ấy. Chỉ mong hiện thời anh ấy cũng đang ở London.

Bác sĩ ném một cái nhìn về phía Dorothy Mainland.

Cô gái đã ăn hết và thậm chí còn liếm sạch đĩa. Vậy mà cô ta vẫn không có một biểu hiện nào rằng đã no. Cô ta ngồi trên giường như một đứa trẻ búống bình, nắm hai tay lại thành hai nắm đấm và đặt nó bên cạnh cái đĩa. Nhìn cô ta như một người đang chờ mang tiếp đồ ăn ra.

- Cô xoay cho cô ta một suất ăn nữa nhé, Kathy!
- Người ở dưới bếp sẽ giết chết tôi mất. Hôm nay tôi đã khiến họ làm việc ngoài kế hoạch rồi.
- Vậy thì xin cho cô ta món khác.
- Xem sao đã.
- Tôi đi đây!
- Vâng, thưa bác sĩ.

Tiến sĩ Fairmont gật đầu với Dorothy, rồi ông bước ra khỏi phòng và rảo bước.

Chỉ còn lại cô y tá da màu Kathy. Cô lấy hơi thật sâu, mỉm cười với bệnh nhân.

- Thế nào cô bạn trẻ, còn cô thì sao nào? Cô ăn có ngon không?

- Có

- Nhưng cô vẫn còn đói phải không?

- Đúng vậy!

Cô y tá nhướn lông mày.

- Cô bạn trẻ, bây giờ cô muốn gì nào?

- Muốn ăn.

Kathy là người rộng lượng, mặc dù cô không ưa cái kiểu đòi hỏi này. Cô ta đã nằm ở đây trên hai mươi năm trời, để rồi thức dậy và đòi ăn, thật là bí hiểm. Nhưng trước mắt, cô y tá muốn thỏa mãn tất cả những đòi hỏi của nữ bệnh nhân, để rồi sau đó mới tiếp tục suy nghĩ về những khía cạnh khác. Có lẽ bệnh nhân cũng cần một khoảng thời gian để làm quen với khung cảnh mới. Trong hai mươi hai năm qua, không ít thứ ở đây đã thay đổi.

- Tôi phải mang món gì lại cho cô đây?

- Cá và chip tôm.

- Chắc món đó nhà bếp không cho nữa đâu, xin lỗi cô. Người nhà bếp sẽ mắng tôi.

- Nhưng mà tôi muốn.

Dorothy tỏ vẻ muốn nổi cơn giận dữ, nhưng cô y tá đã kịp thời xoa dịu cô ta.

- Thôi bình tĩnh đi, Dorothy, tôi sẽ cố hết sức. Chắc là sẽ được thôi, đừng lo.

- Thế thì tốt.

Cô y tá cúi xuống cầm cái khay lên. Cô mỉm cười với nữ bệnh nhân một lần nữa rồi bước ra cửa.

Đến bên cửa, Kathy quay trở lại. Dorothy Mainland nhìn theo cô và bây giờ ánh mắt cô y tá nhìn thẳng vào đôi mắt của người con gái không già đi suốt hai mươi hai năm.

Ánh mắt này đã thay đổi. Cô y tá không nhìn thấy trong đó sự tìm kiếm trí nhớ, mà là một nét thấu hiểu tự tin đột ngột, cùng với một yếu tố khác.

Cái chết!

Lạnh sống lưng, Kathy rời phòng...

CHƯƠNG 2

Xuống tới bếp chính của bệnh viện, Kathy gặp ngay những khó khăn mà cô đã dự tính trước.

Toàn thể nhân viên nhà bếp đều bận tối mắt chuẩn bị cho bữa ăn đêm, và Kathy cảm thấy mình vô cùng thừa thãi giữa không khí tất bật vội vàng. Cô có cảm giác mình đang làm phiền họ, và người ta cũng không ngại ngừng nói thẳng điều đó vào mặt cô.

Cuối cùng, cô đã tìm được cơ hội trao đổi vài lời với ông bếp trưởng. Người đàn ông đảo trông mắt vì giận dữ khi nghe lời đề nghị của Kathy. Ông đưa tay chùi lên tạp dề.

- Trời đất ạ, tôi không còn biết nói gì với cô nữa, Kathy ạ. Không thể người nào cũng có quyền đến đây và đòi hỏi chúng tôi phục vụ những yêu cầu ngoại lệ. Chúng tôi đã làm một lần rồi. Cô không thấy chúng tôi đang bận bịu lắm sao? Mỗi nhân viên đều có nhiệm vụ riêng. Cô thử tưởng tượng xem sao nếu tôi bước vào phòng mổ và đòi hỏi điều này điều nọ trong khi người ta đang tiến hành phẫu thuật?

- Ông không thể so sánh như vậy được. Trong phòng mổ là cuộc chiến sống còn. Ở đây thì tôi chỉ muốn một chút thức ăn mà thôi...

- Không, không, và không! - Ông bếp trưởng khẳng khái nói, mặt lạnh lùng.

- Nếu vậy thì tôi có thể nhận được gì?

- Đầu tiên là súp, cô cũng có thể lấy cả bánh mì mang đi. Còn tất cả những món khác đều chưa chín.

- Không có khả năng nào khác sao?

- Không.

- Thôi được, vậy thì cho tôi món súp.

Bếp trưởng nhẹ cả người trước cơ hội thoát khỏi người phụ nữ bám dai như đĩa này. Ông ta đích thân vào việc.

- Cô đi cùng với tôi!

Đến trước một bếp lò, cả hai người dừng lại. Đó là một lò lớn và cả những chiếc nồi đặt bên trên cũng rất lớn. Nồi đang chứa súp. Cán của những chiếc môi lớn thò lên trên miệng nồi.

- Cô lấy đĩa hay lấy bát?

- Cái gì đựng được nhiều hơn?

- Bát.

- Vậy thì lấy bát.

Đích thân ông bếp trưởng lấy ra một chiếc tô lớn. Đổ đầy súp, rồi đặt nắp lên trên để giữ cho súp nóng.

- Làm ơn đi, cô y tá, đừng có quay trở lại đây một lần nữa. Lúc này chúng tôi đang bận. Cô chỉ khiến cho công việc chúng tôi rối tung lên.

- Đây là một trường hợp đặc biệt.

- Có cần khay bưng không?

- Không, tôi có đây rồi. - Kathy đưa khay ra. Bếp trưởng đặt bát lên trên khay.

- Súp này là súp gì vậy?

- Súp khoai tây. Chúng tôi có cho vào đó một vài con tôm và vài miếng cá. Nó sẽ khiến cho vị

ngon hơn.

- Cám ơn.

Bếp trưởng không nghe thấy lời cảm ơn đó nữa. Đã có ai hốt hoảng gọi ông xử lý một chuyện rắc rối nào đó.

Kathy cũng thấy nhẹ người khi thoát khỏi bầu không khí nồng nặc trong bếp, nhưng cô không thật vui. Vừa bước chân về hướng thang máy, cô vừa nghĩ rất lung về nữ bệnh nhân bất bình thường có cái tên là Dorothy Mainland.

Ngày trước, cô ta đã được đưa vào bệnh viện này sau một sự việc đẫm máu. Cả Kathy cũng không biết sự kiện thật sự đã xảy ra như thế nào. Nó đã chìm vào quên lãng. Có lẽ cũng chẳng ai muốn nhắc tới chuyện đó nữa. Nhưng chắc chắn đó là một sự việc trầm trọng và đã cướp đi nhiều mạng người.

Cô chỉ biết rằng Dorothy Mainland đã bị đập vào đầu và rơi vào trạng thái bất tỉnh, có vậy thôi. Tiến sĩ Fairmont, ngày đó đang là bác sĩ thực tập trong bệnh viện, vốn là một người kín đáo. Kathy cho tới nay vẫn không biết rõ nguyên nhân của vụ này. Dĩ nhiên, có nhiều tin đồn khác nhau. Người ta nói rằng sự kiện đẫm máu đó không bình thường chút nào, nhưng cả những lời đồn rồi cũng nhạt dần theo thời gian.

Mặc dù vậy, vẫn còn một vài hậu quả còn lại. Bây giờ, khi Dorothy Mainland đã tỉnh dậy, tất cả những chuyện xưa chắc chắn lại sẽ bị xới tung lên. Thật là việc không hay cho bệnh viện.

Khi Kathy về đến khoa, nỗi thấp thỏm mơ hồ trong cô đã biến thành cảm giác bất an mạnh mẽ. Cô thấy dạ dày mình thót lại, như có kẻ đang cầm kim siết chặt.

Trên hành lang, Kathy gặp hai nữ đồng nghiệp đi ngược chiều, họ mỉm cười với cô và gật đầu chào.

Căn phòng đó nằm ở cuối hành lang, bên phải. Kathy dừng lại một thoáng trước cửa. Đây là một hành lang bình thường, nhưng hôm nay sao cô thấy nó thật khác. Có vẻ như nó dẫn cô sang một thế giới xa lạ, và cái danh từ địa ngục không hiểu tại sao lại lớn vồn trong đầu cô. Linh cảm u ám dâng lên khiến Kathy nổi da gà, cổ họng khô khát.

Cô y tá giữ khay đựng thức ăn trong tay trái. Bàn tay phải mở cửa ra. Đầu gối cô gạt cửa vào phía bên trong. Và rồi cô đi qua khe cửa, bước vào.

Một thế giới xa lạ?

Đúng, nó đã trở thành một thế giới lạ lùng. Mặc dù mọi đồ vật trong phòng vẫn y nguyên như trước. Tất cả những bàn ghế vẫn còn đứng ở vị trí cũ, vậy mà rõ ràng đã có điều gì đó thay đổi.

Có phải đó là ánh sáng, có phải đó là bầu không khí? Mặt trời ngoài cửa kính bây giờ vừa rất sáng mà vừa nhợt nhạt, những tia sáng của nó không tập trung, mà hòa thành một quầng tròn tròn hắt qua kính vào trong. Quầng sáng chỉ tập trung vào chiếc giường và người bệnh. Dorothy đang ngồi ở đó, mơ hồ như ở đằng sau một lớp vải che, nhắc cô y tá nhớ tới một thực thể ngoài trái đất.

Kathy giơ chân đóng cửa lại, rồi mỉm cười, nhưng bản thân cô cũng biết trông nó giống điệu mỉa mai hơn là một nụ cười thật sự. Cô không phải là một diễn viên có tài.

Cô chậm chậm đi về phía trước.

Dorothy ngồi thẳng đứng. Khuôn mặt cô ta bây giờ trông nhợt nhạt một cách quái lạ. Nó đã thay đổi, và chắc điều thay đổi ở đây là làn da. Da của bệnh nhân bây giờ trông rất mỏng.

Còn có chuyện khác nữa.

Lần đầu tiên, Kathy ngửi thấy cái mùi hương kỳ lạ đang bay qua căn phòng. Cô có cảm giác như ai đó đang rải ra xung quanh rất nhiều bó hoa, mọi bông hoa đều ẩn nấp bên dưới một bức màn vô hình.

Mùi này ở đâu ra vậy?

Cô không tìm được lời giải đáp. Miền đất cô đang ở không có hoa nở trong mùa đông. Mà cửa sổ cũng đang đóng kín.

Có chuyện gì bất thường đây...

- Cô y tá, cô mang cái gì lại vậy? - Dorothy hỏi khi Kathy tới gần giường.

- Dưới nhà bếp không có cá và chip tôm.

Trong một tích tắc, khuôn mặt nữ bệnh nhân trở thành một vệt nhăn nhó quái ác. Kathy đột ngột nhìn thấy những tảng xương hiện lên dưới làn da mỏng. Chúng hiện lên rõ mồn một, sắc nhọn, như thể chúng đang muốn xé toạc làn da mà đâm ra ngoài.

- Y tá, tôi không muốn ăn thứ khác.

Kathy bình tĩnh. Cô có rất nhiều kinh nghiệm trong việc đối xử với những bệnh nhân khó tính.

- Kìa, Dorothy, làm ơn đi, cô ăn thử một thìa xem sao. Người ta chỉ cho tôi có món súp này. Tất cả các nhân viên nhà bếp hiện đang rất bận.

Kathy đặt khay xuống, rồi mở nắp bát súp ra. Hơi nóng bốc lên cao, cái thìa trôi về phía trước.

Dorothy nhìn vào bát súp. Cô ta đánh hơi, mũi cô ta động đậy, cái mũi bây giờ cũng chỉ là những nhánh xương nhọn nhọt, rồi cô ta lắc đầu.

- Tôi không muốn ăn thứ đó!

- Làm ơn đi, ăn thử một thìa xem.

- Không!

Kathy đảo tròn mắt lên trời. Cô y tá bực mình vì đã phải cất công xuống bếp và làm phiền mọi người ở đó. Hơn nữa, giọng Dorothy tỏ vẻ không muốn nghe người khác lấy một lời. Cô ta muốn đóng vai bà chủ có quyền lực tuyệt đối ở đây.

- Trong đó cũng có một chút cá và một chút tôm. - Cô y tá thử thuyết phục một lần nữa, trong lòng cũng cảm thấy mình nực cười.

Dorothy lắc đầu. Thế rồi cô ta cúi người về phía trước, giơ tay vẫy Kathy lại gần. Miễn cưỡng, cô y tá tiến tới.

Khuôn mặt với lớp da mỏng tanh bây giờ đang ở ngay trước mắt Kathy. Cô đành chấp nhận sự kiện này. Cứ coi như thế gian này có người da dày và có người khác da mỏng. Nhưng sự việc không dừng ở mức độ đó. Dần dần, những lớp xương bên dưới da thay đổi. Chúng hiện lên mỗi lúc một rõ hơn, một sắc nhọn hơn. Dần dần, Kathy thấy cái đầu lâu của một bộ xương người, ánh ánh màu vàng rùng rợn với hai hốc mắt tối om, trống trơn. Thật là một bức tranh khủng khiếp, mặc dù làn da vẫn còn phủ bên trên.

Kathy rùng mình.

- Mà sao thế?

- Không sao cả, làm ơn....

- Có đấy, mà vừa rùng mình. Mà không thích tao phải không? - Dorothy hỏi lại lần nữa, những từ ngữ của cô ta được nói bằng một giọng thâm độc, hiểm ác.

Kathy giật nảy người. Cô thấy sống lưng mình lạnh toát. Cô đang đứng trên ngưỡng cửa dẫn

sang một thế giới hoàn toàn khác. Đứng trước cô là cái gì đó khủng khiếp mà cô không thể giải thích được. Nó hiện hữu. Cái ác đang hiện ra ở đây, nó đã cắm chân ở đây trong suốt hai mươi hai năm qua.

Dorothy mở mồm ra.

Ả hà hơi về phía Kathy.

Cô y tá giật nảy người. Hơi thở đang phả vào mặt cô là mùi của vô vàn những đóa hoa đang rữa, nằm đâu đó trong một nghĩa trang và im lặng chấm dứt dần sự hiện diện buồn thương của chúng.

Cô đâm sợ, cô muốn giật người trở lại, muốn đi khỏi, nhưng bàn tay của người bệnh đã nắm lấy cô. Với một cú tóm mạnh và nhanh như chớp, bàn tay đó nắm gọn lấy cổ tay Kathy.

Đầu tiên, nó chỉ giữ cô thật chặt, thế rồi nó kéo cô y tá về hướng chiếc giường, gần hơn về hướng Dorothy Mainland.

Kathy ngạc nhiên thầm hỏi, không hiểu con người này lấy đâu ra từng ấy sức lực. Cô muốn giật tay ra mà không được. Dorothy Mainland mạnh hơn hẳn và cương quyết làm điều cô ta muốn.

- Làm ơn đi, làm ơn thả tôi ra!

- Không, Kathy, tao không thả mày đâu! - Bệnh nhân tiếp tục kéo và Kathy mỗi lúc một cúi thấp hơn xuống giường. Cô đập đầu vào bát súp khiến nó trượt đến rìa khay. Việc bát súp suýt đổ chẳng khiến cô y tá bận tâm nữa, cô đang có những mối lo khác. Vừa thở hào hển, cô vừa tìm cách gỡ mình ra khỏi bàn tay đang siết chặt như hai gọng kìm.

Bây giờ, cô không nói bình thường được nữa, chỉ còn thở hào hển.

- Cái gì... tôi đã làm gì cô đâu? Tại sao cô lại làm như thế này? Cô là...

- Nhìn vào đây, Kathy!

Như dưới một lực ép vô hình, cô y tá thẳng người dậy và mắt nhìn vào khuôn mặt ả đàn bà trên giường.

Cái mồm ả đang mở rất to.

Nữ bệnh nhân hà hơi về phía Kathy.

Một lần nữa lại là thứ mùi khiến Kathy choáng váng. Cả một biển những bông hoa như đang đổ dồn về phía cô, rồi trên đường đi, những bông hoa đột ngột thối rữa ra. Dù mắt đầy lệ, Kathy vẫn nhìn thấy những đóa hoa đó. Chúng nằm như được xếp hàng trên lưỡi của người phụ nữ trẻ.

Những bông hoa óng ánh đủ mọi màu sắc. Đỏ, vàng, nâu, tím...

Cái đầu Dorothy nhòa ra trước mắt cô. Kathy chiến đấu, cô giật người trở lại. Bát súp văng ra khỏi khay, đổ xuống. Súp tràn qua thành giường bên phải, chảy xuống đất.

Nhưng bản thân Kathy lại ngã về phía trước.

Trong một thoáng, cô cảm thấy có cái gì đó rất rắn đập vào ngực mình. Chắc nó là một cạnh giường. Thế rồi, luồng hơi thứ ba phủ trùm người cô.

Nó còn nặng nề hơn cả hai lần trước. Nó mạnh mẽ đến mức cô y tá không còn suy nghĩ tỉnh táo được nữa. Cô có cảm giác sa vào một cái bẫy hoàn hảo, cái bẫy bây giờ đang nắm quyền thống trị. Thế giới tan biến, chỉ còn cái bẫy ma quỷ đó, một cái bẫy không có đường.

Đôi mắt mở to, cô y tá nhìn vào khuôn mặt đó.

Cô không nhìn thấy làn da nữa, không miệng, không mũi.

Chỉ còn một thứ duy nhất.

Cái đầu lâu tằm lợm, một vết mặt ma tươi tắn vàng vàng với hai hố mắt trống rỗng.

Thật khủng khiếp...

- Giờ đến lượt mày, Kathy. Lẽ ra mày không nên làm cho tao nổi giận, lẽ ra mày không được phép làm chuyện đó.

Thêm một luồng hơi của những đóa hoa thối rữa phà thẳng xuống mặt Kathy. Nó tấn công cô trực diện, mạnh mẽ đến nỗi cô y tá có cảm giác được khiêng đi chỗ khác, như đang trôi bồng bênh. Cô có thể bay, cô có thể chuyển động mà không cần chạm tới mặt đất. Cô đâu biết trong sự thật, cô đã mất thăng bằng từ lâu và đang ngã nằm xuống nền phòng.

Cô nhìn lên cao. Ở phía trên kia có cái gì đang bay bồng bênh. Nhưng đó không phải là Dorothy Mainland, kẻ đã rời giường để thực hiện một nhiệm vụ khủng khiếp. Dorothy cần phải làm việc đó, có kẻ đã ra lệnh cho cô ta như vậy. Đơn giản là không còn đường thoát.

Cái mà Kathy bây giờ nhìn thấy chính là bộ mặt xương của cô ta. Nó ánh lên một màu vàng khủng khiếp.

Cô y tá chìm xuống.

Cái mặt xương tiến lại gần, tiến lại để giết chóc.

Những cảm giác đau như xé nát cơ thể cô y tá, như thể nó đang bị xẻ phanh ra. Những nỗi đau mạnh đến mức xóa đi toàn bộ lý trí.

Ấn tượng cuối cùng mà cô y tá có trong đời là một cái gì đó óng ánh sắc màu. Nó chia ra, phủ xuống cơ thể cô. Nó rơi thành một cơn mưa màu đỏ.

Những nụ hoa cho người chết...

CHƯƠNG 3

Tôi vừa ăn xong món súp cá uống kèm rượu vang và gọi một chai nước khoáng. Vừa uống nước, vừa hút thuốc, tôi nhìn người đàn ông đối diện, người suốt thời gian qua không hề đụng đến đồ ăn hay đồ uống, chỉ kể chuyện.

Đó là tiến sĩ Fairmont. Ông đã gọi điện cho tôi và xin được gặp tôi. Ông thúc ép một cuộc gặp nhanh như có thể, tốt nhất là ngay ngày hôm nay.

Chúng tôi ngồi trong một quán ăn nhỏ, được trang trí tương đối sáng sủa. Từ ngoài nhìn vào, người ta có thể thấy những cánh cửa sổ rất rộng, những chiếc bàn tròn và những cụm ghế xung quanh, tất cả đều được phủ da màu đỏ.

Tiến sĩ Fairmont đưa tay vuốt tóc ra khỏi trán. Mái tóc quá thẫm màu để có thể là tóc thật so với cái tuổi của ông. Trên khuôn mặt đã hiện lên những nếp nhăn lo lắng rất sâu.

- Ông Singlair, đó là toàn bộ câu chuyện mà tôi muốn kể. Tôi không biết liệu tôi đã tìm ra người đàn ông thích hợp chưa, nhưng tôi không còn một lời khuyên nào khác. Bởi sự thức tỉnh đột ngột của Dorothy Mainland là một hiện tượng quá trái với tự nhiên để có thể giải thích bằng những công cụ của khoa học. - Ông khẽ nhún vai - Tôi thật sự hoang mang, kể cả trong tư cách một người bình thường lẫn trong vị thế một bác sĩ. Ông có biết không, ông Singlair, nếu cô ta tỉnh dậy từng chạng một, có lẽ tôi còn chấp nhận được. Nhưng tỉnh dậy thật nhanh, khỏe mạnh hoàn toàn, để rồi nói rằng cô ta đang rất đói, tôi thật không hiểu. Nó không còn phù hợp với thể giới y học của tôi. Đó là một thể giới siêu nhiên.

- Có lẽ ông có lý.

- Cám ơn ông.

- Cám ơn vì chuyện gì?

- Rằng ông cũng nhìn sự việc như vậy.

Tôi phẩy tay cười rồi dụi tàn thuốc lá.

- Bác sĩ biết không, thật ra khó có chuyện nào có thể khiến tôi hoảng sợ được nữa. Trong suốt những năm tháng hành nghề, tôi đã học được cách chấp nhận và làm quen mỗi ngày với một sự kiện mới. Cũng như cái nghề y của ông vậy.

- Cám ơn ông. Chỉ có điều việc này chẳng giúp chúng ta được nhiều hơn.

- Chính thế.

- Vậy phải làm gì đây? - Bác sĩ nhìn tôi, vẻ thống thiết hiện lên trong đôi mắt, bàn tay lúng túng xoay xoay cái cốc.

- Tôi cần phải biết nhiều thông tin hơn về bệnh nhân của ông. Cho tới nay, ông chỉ kể cho tôi nghe những sự kiện của hiện thời. Nhưng tôi coi quá khứ là quan trọng hơn rất nhiều. Như ông đã nói thoáng qua, trước đây hai mươi hai năm ông cũng đã làm ở bệnh viện đó?

- Đúng thế. Ngày đó tôi chỉ là một bác sĩ thực tập.

- Và ông cũng đã chứng kiến sự kiện vì sao Dorothy Mainland được đưa vào bệnh viện?

- Có.

- Ông có còn nhớ chi tiết nào nữa không?

Tiến sĩ Fairmont trầm ngâm cúi đầu.

- Vừa có mà vừa không. Dĩ nhiên là từ đó tới nay là một khoảng thời gian rất dài, tôi đã có đủ

điều kiện để mà suy nghĩ kỹ, và tôi cũng đã làm điều đó. Tôi không xem những hồ sơ cũ, nhưng tôi còn nhớ nhiều chi tiết. Ngày đó là thời kỳ tôi mới ra trường, mọi việc đều còn rất mới. Những sự kiện như vậy sẽ hằn sâu trong trí nhớ, ông biết chứ? Trong trường hợp đó, cả hai thập kỷ cũng chẳng hủy hoại bao nhiêu.

- Tôi hiểu. Chuyện ngày đó như thế nào?

- Chắc ông phải xem lại hồ sơ cũ của cảnh sát. Dorothy được đưa vào chỗ chúng tôi vì bị thương nặng ở đầu. Cô ta là người may mắn thoát chết, nhưng trong vụ này không phải ai cũng may như vậy. Đã có hai người bị chết vì bàn tay của một kẻ sát nhân.

Tôi căng người lên.

- Một tên giết người sao?

- Đúng. - Tiến sĩ gật đầu - Không phải là một tay giết thuê, mà đúng hơn là một kẻ quyến rũ, một kẻ cầm đầu nhóm đạo. Tôi thậm chí còn nhớ cả tên của hắn nữa. Hắn tên là Shagri.

- Tôi không biết cái tên này.

- Vâng, hắn ta xuất xứ từ Ấn Độ. Đó là một thời kỳ có nhiều đổi mới. Thế hệ trẻ muốn tự giải phóng ra khỏi những vòng trói cũ xưa. Người ta không còn muốn chiến tranh, thay vào đó là hoa và thuốc phiện. Người ta gọi đó là "Thời Kỳ Của Hoa Hồng..." - Bác sĩ ngừng nói, giơ tay xoa gáy - Khốn nạn thật, ông Singlair, bắt đầu kể chuyện với ông là tôi lại nhớ tới một chi tiết. Vâng, những đóa hoa, cái mùi hoa rất gắt đó, cái mùi hoa bay trong phòng bệnh. Liệu nó có liên quan gì không nhỉ?

- Ông muốn nói đến thời kỳ của lứa thanh niên tự xưng là "Những Đứa Con Của Hoa Hồng?"

- Đúng thế.

- Tôi phải nói ngay, nó cách đây đã tương đối xa. Nhưng chúng ta cứ quay trở lại với quá khứ đi, tôi muốn biết nhiều hơn về tay Shagri đó.

- Hắn ta là một nhà sư.

- Ông đã nói điều đó rồi. Còn gì khác nữa không?

- Dĩ nhiên là rất khó nói, ông Singlair. Đó là một người đàn ông có sức hấp dẫn rất lớn, nếu không ông ta đã chẳng có nhiều tín đồ đến như vậy. Trong số những tín đồ này có cả một cô gái trẻ tên là Dorothy Mainland. Cô ta cùng tất cả những người khác rất mê tín, tôn thờ nhà sư đó. Ông ta thuyết giảng cho một con đường mới, con đường cho sự siêu thoát. Tránh xa tất cả các cuộc chiến tranh, quay trở lại với bản ngã. Nhưng điều đó vẫn chưa phải là đỉnh cao khôn ngoan, bởi bản thân chúng ta hoặc bản ngã của chúng ta cũng đâu có hoàn hảo. Người ta cần phải làm rất nhiều việc để đạt đến trạng thái hoàn hảo đó.

- Tôi có thể đoán hắn ta muốn nói điều gì rồi. Sự tái sinh phải không?

- Đúng thế, ông Singlair, ở trên một bình diện khác. - Bác sĩ gật đầu - Trên một bình diện thật cao. Và sự tái sinh này chỉ có thể đạt tới duy nhất qua cái chết. Lúc đó, người ta mới có thể vươn tới những tầng trời cao hơn.

- Và đó chính là điều mà thuộc hạ của tay nhà sư thực hiện?

- Chính vậy. Chỉ có điều kế hoạch đã bị bại lộ. Trước khi xảy ra một vụ tự tử tập thể, cảnh sát đã kịp thời có mặt. Họ xông vào tòa nhà. Đám thanh niên kháng cự, xảy ra chuyện xô xát, thậm chí có hai người bị thiệt mạng.

- Còn nhà sư?

- Hắn cũng chết. Hắn định giết Dorothy nhưng không kịp. Trước khi kịp đập lên đầu cô gái trẻ

lần thứ hai thì hẳn đã gục xuống trong làn đạn của cảnh sát. Vụ việc chắc phải rất trầm trọng. Người ta kể lại rằng các xác chết nằm trong một biển hoa, một biển hoa có màu đỏ như màu đỏ của máu người.

- Thế rồi Dorothy Mainland được đưa vào bệnh viện của ông?

- Chính vậy. Và cô ta đã nằm đó suốt hai mươi hai năm qua, trong trạng thái bất tỉnh. - Vị tiến sĩ ngã người ra lưng ghế và lấy hơi thật sâu - Phải có một cái gì đó đã xảy ra, ông Singlair. Sẽ có cái gì đó xảy ra. Tôi không biết bao giờ và ở đâu. Dù trong trạng thái bất tỉnh hay khi cô ta đã tỉnh dậy. Dù sao, tôi thấy một số sự việc rất bất bình thường. Chẳng có ai lại tỉnh dậy theo cái kiểu như thế.

- Nếu bác sĩ nói như vậy thì có lẽ đúng.

- Nghe giọng ông có vẻ nghi ngờ.

- Vâng.

- Chẳng lẽ ông không tin tôi?

- Không phải là chuyện tin hay không. Tôi chỉ muốn hỏi, theo ý bác sĩ thì bây giờ tôi nên làm gì?

- Rất đơn giản, làm ơn đi cùng tôi tới bệnh viện. Chúng ta sẽ cùng nhau tới chỗ cô ta. Ông hãy quan sát Dorothy Mainland thật kỹ rồi cho tôi biết ý kiến của ông. Tôi ủng hộ ông tiến hành bất kỳ thử nghiệm nào. Tôi muốn biết cho chắc chắn rằng trong vụ này, tôi đã không nhầm lẫn. Tôi đã chạm tới ranh giới của mình. Y học không thể tiếp tục giúp đỡ trong vụ này. Phải có một cái gì đó đã xảy ra, nhưng tôi không miêu tả được, bởi nó không tuân theo logic bình thường.

Tôi mỉm cười.

- Bác sĩ đã thuyết phục tôi một cách hoàn toàn.

- Cám ơn ông. - Giọng nói bác sĩ nhẹ nhõm hẳn và nghe rất thành thật. Vị tiến sĩ rút ra một chiếc khăn tay, thấm mồ hôi trên trán - Tôi vẫn chưa cho phép lộ ra ngoài bất kỳ một tin tức nào. Báo chí ngày đó đã khuấy động rất nhiều bụi bặm. Cánh nhà báo bây giờ mà biết được tin Dorothy Mainland tỉnh dậy thì chắc họ sẽ nhào tới ngay lập tức.

- Đúng là chuyện đáng e ngại. Tốt hơn cả là không nên thông báo tin này trước công luận.

- Tôi sẽ cố giữ.

Tiến sĩ Fairmont ra hiệu và bồi bàn xuất hiện. Một cô gái mặc một chiếc váy ngắn rất chặt màu đen, đeo tạp dề màu trắng muốt. Tiến sĩ trả tiền và uống nốt cốc của mình. Ông lấy áo bành tô rồi yêu cầu tôi đi theo xe ông.

Chúng tôi đã hẹn gặp nhau ở một quán rượu gần bệnh viện. Chỉ cần đi mười phút nữa là tới nơi.

Trời đã sụp tối. Hôm nay là một ngày tháng giêng ấm áp, nhưng rồi thời tiết sẽ thay đổi thật nhanh cho mà xem. Vừa lái xe, tôi vừa suy nghĩ về vụ việc và lòng sục thật sâu trong trí nhớ.

Trước mắt tôi như hiện ra hàng loạt các loại nhà sư cùng những thứ tự xưng là thần thánh. Đại đa số những người đại đột và trở thành tín đồ của họ là thanh thiếu niên. Đời nào cũng vậy, cứ như thế nó là một lỗi lầm không thể tránh của tuổi trẻ. Hôm nay cùng chẳng khác, dù rằng thế hệ "Những Đứa Con Của Hoa Hồng" và niềm khao khát tới đất thánh India không còn nữa.

Thay vào đó, xuất hiện những nhóm đạo khác, những vị sư phụ thần thánh tự xưng khác, cũng chẳng kém phần trầm trọng. Chỉ có điều phương pháp hoạt động của chúng mỗi ngày một tinh quái, ranh khôn hơn so với những nhóm đạo ngày xưa.

Bệnh viện nằm giữa một khuôn viên xanh và rộng. Chúng tôi đi qua một công viên nhỏ, ánh đèn pha lướt qua những thân cây thật lớn, đứng đều đặn như một đội lính chì ven đường.

Chúng tôi đi vào một bãi đậu xe dành riêng cho nhân viên bệnh viện. Những cột đèn tỏa sáng xuống nền nhựa đường.

Khi xuống xe, ánh mắt của tôi đập thẳng vào mặt tiền của bệnh viện với không biết bao nhiêu cửa sổ đang sáng đèn.

Tiến sĩ Fairmont bước lại gần tôi. Ông đút hai tay vào túi áo bành tô, hơi thở bay lất phất trước mũi ông như một mảnh sương mù. Ông gật đầu rồi chỉ vào những biển chỉ đường được chiếu sáng, tất cả đều dẫn về cửa chính.

- Ta không đi đường này. Tôi đã quyết định dùng cửa ngách. Ông có thấy phiền không?

- Trời đất ạ, không đâu, ở đây ông quen thuộc hơn tôi nhiều mà.

- Thế nào gọi là quen thuộc? - Vị tiến sĩ lẩm bẩm - Sau vụ việc này, tôi bắt đầu dăm nghi ngờ mọi thứ.

- Nghi ngờ cái gì?

- Nghi ngờ bản thân mình.

Tôi nghe tiếng bước chân của chính mình nghiêng trên sỏi.

- Đừng làm vậy, thưa bác sĩ. Tự nghi ngờ bản thân mình có thể là điểm bắt đầu của kết thúc và dẫn ông vào một thời kỳ tăm tối.

- Nhưng nghi ngờ cũng là một công cụ để người ta điều chỉnh bản thân.

- Cũng có thể lắm. Chỉ có điều là sau đó người ta thật khó tìm ra con đường đúng đắn.

- Để rồi xem sao.

Cửa ngách tương đối hẹp. Chiếc máy quay phim treo trên cao quan sát mọi việc bằng một con mắt lạnh. Vị bác sĩ vừa bấm chuông vừa nhìn thẳng vào ống kính. Chỉ sau đó một chút, tiếng khóa điện vang nhẹ nhẹ. Chúng tôi có thể mở cửa vào.

Một hành lang hẹp, sặc sụa mùi thuốc tiệt trùng. Một cái mùi mà tôi căm ghét.

Trong cabin có một người gác đang ngồi, anh ta mỉm cười với bác sĩ.

- Thế nào bác sĩ, hôm nay ngài dùng cửa phụ à?

- Đúng vậy. Có gì mới không?

- Không, chẳng có gì đáng chú ý cả. - Người đàn ông vừa trả lời vừa gãi trán - Tất cả đều rất yên tĩnh.

- Cảm ơn.

Chúng tôi đi về hướng thang máy. Tôi có cảm giác bác sĩ nhẹ cả người sau khi nghe câu trả lời của anh gác cửa.

- Vậy là chưa có tin gì lọt ra ngoài, nếu có thì người đàn ông đó đã nói cho tôi biết.

- Tôi hiểu.

Chúng tôi theo một thang máy lớn lên trên. Thang máy dừng lại ở tầng bốn, chúng tôi ra khỏi cabin và đi vào một dãy hành lang rất rộng, vắng tanh, hai dãy tường trắng lạnh gây cảm giác xua đuổi.

Qua một cánh cửa nhôm, chúng tôi bước vào khuôn nhà chính của bệnh viện. Rất nhiều ánh sáng, một không khí dễ mến, những cửa sổ rất lớn ở cuối hành lang và những cửa dẫn vào

phòng rất rộng.

Tiến sĩ Fairmont đi vội vã, ông muốn về khoa mình thật nhanh. Nó được ngăn cách với những khoa khác bằng một cửa kính. Tôi không kịp đọc chữ viết trên đó. Trước khi chúng sập lại thì chân tôi đã bước sang phía bên kia.

Một cô y tá đi ngược chiều chúng tôi. Cô dừng lại khi nhận ra bác sĩ.

- Chẳng có gì mới cả, thưa bác sĩ.

- Tốt lắm! - Ông thoáng nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, ông hỏi - Kathy đâu rồi?

Khuôn mặt cô y tá lộ rõ vẻ hoang mang.

- Đã hơn một tiếng đồng hồ nay tôi không nhìn thấy chị ấy. Có lẽ vẫn còn trong phòng của bệnh nhân.

- Cám ơn.

- Còn gì nữa không ạ?

- Không!

Cô y tá nhìn tôi, thoáng có vẻ lạ, rồi cô bước đi, không hỏi thêm.

- Ta phải đi đến cuối hành lang này. - Bác sĩ giải thích - Đó là phòng cuối bên phải. - Ông hắng giọng - Dù ông tin hay là không, ông Singlair, nhưng tôi có một cảm giác bất ổn.

- Ông muốn nói sao?

- Tôi không thể nói cụ thể được, đơn giản là bất ổn. Tôi đã nghĩ kỹ về chuyện này. Những thể lực mà tôi đã gặp, chúng khiến tôi sợ hãi. Có lẽ vì tôi không thể kiểm soát nổi chúng. Chúng lớn mạnh quá tầm bao quát của tôi, chúng là... À, mà thôi, tôi thật không biết diễn tả điều đó bằng từ ngữ nào.

- Ta chờ xem sao.

Sau đó, chúng tôi đã đứng trước cánh cửa. Nó được quét màu sơn vàng nhạt, nắm đấm cửa mờ mờ ánh lên chất thép.

- Nào. - Vị bác sĩ nói và gây ấn tượng như ông vào căn phòng này lần đầu tiên. Ông mở cửa ra. Tôi đã muốn đi theo, nhưng suýt nữa thì húc thẳng vào lưng ông, tiến sĩ Fairmont đã dừng phắt lại bên ngưỡng cửa.

Một hành động có nguyên nhân. Căn phòng quá tối. Tiến sĩ Fairmont sờ tay tìm công tắc đèn.

Bốn chiếc đèn hình chữ nhật trên trần phòng nhấp nháy hai ba lần, rồi chúng sáng ổn định.

Ánh sáng lạnh phủ xuống toàn bộ căn phòng. Một phòng bệnh được trang trí bình thường như mọi phòng bệnh khác. Tôi bước tới, đóng cửa lại.

Bác sĩ không bước đến bên giường. Ông dừng lại giữa khoảng cách từ cửa và giường, lắc đầu. Rất nhanh, tôi đến bên ông và nghe thấy tiếng ông rên lên.

- Sao vậy, bác sĩ?

Ông chậm chậm giơ cánh tay lên và duỗi thẳng ra, ngón tay trở chỉ vào giường. Mũi tôi ngửi phải một mùi hoa tằm lợm và mắt tôi nhìn thấy bên cạnh giường có một vũng nước lớn, ở giữa là một bát đựng súp. Chắc đó là bữa ăn của bệnh nhân.

Đã có chuyện xảy ra.

- Kìa, bác sĩ!

- Ông nhìn kỹ đi, ông Singlair, nhìn kỹ vào. Nhìn vào phía trước đó. Ở trên giường, ai đang nằm

ở đó?

- Một người đàn bà. Da màu...

- Đúng thế, khốn kiếp! - Bác sĩ thở hổn hển - Tóc đen và da cũng đen. Nhưng Dorothy không phải vậy. Cô ta tóc vàng và da rất trắng. Người nằm ở trên giường là một người khác, đó là cô y tá Kathy của tôi, còn Dorothy Mainland đã biến mất rồi.

Lưng tôi lạnh như có ai vừa đổ cả một xô nước đá lên trên. Dạ dày bỗng thóp lại, ánh mắt tôi đảo từ trái qua phải. Khi bác sĩ muốn tiến lại giường, tôi dùng cả hai tay ngăn ông.

- Khoan đã, đây là việc của tôi.

Tiến sĩ đứng lại, không phản kháng.

Tôi bước tới giường bệnh. Tôi biết trước mặt mình là một sự thật khủng khiếp, nhưng tôi muốn biết chắc chắn một trăm phần trăm.

Đến sát giường, tôi dừng lại.

Tôi nhìn vào khuôn mặt cô gái. Khuôn mặt đã cứng đờ, đôi mắt mở thật to. Không nghi ngờ gì nữa, người đàn bà này đã chết và chắc chắn đây không phải một cái chết tự nhiên.

Tôi cầm vào mép chăn, giờ nó lên rõ giật thật mạnh, như khi ảo thuật gia muốn trình bày một vật gì đó.

Đầu tiên, tôi ngửi thấy nó.

Rồi tôi nhìn thấy.

Máu chảy ra trên ngực cô y tá, chảy xuống nệm giường, thấm xuống bên dưới nữa. Nhưng bên cạnh đó còn một yếu tố khác.

Trong chất lỏng màu đỏ là cả một biển những đóa hoa óng ánh đỏ. Một di sản của "Thời Kỳ Hoa Hồng".

Việc giờ đây đã trở thành một vụ án cho tôi.

CHƯƠNG 4

Tôi đã cho mời các bạn đồng nghiệp lại. Mọi việc được tiến hành bí mật như có thể. Ít nhất thì cũng không được phép để bệnh nhân biết tin và đâm hoảng sợ.

Nhưng lực lượng nhân viên bệnh viện thì khác. Nhanh như gió thổi, người ta truyền tai nhau rằng trong nơi họ làm việc vừa có chuyện xảy ra. Một vụ giết người, một tội phạm đầm máu, một số phận khủng khiếp. Sự hiện hữu của cái ác nơi không một ai nhìn thấy thủ phạm.

Tôi tin rằng kẻ đó chỉ có thể là người đàn bà đã tỉnh dậy sau hai mươi hai năm trời mê man. Nhưng ả đã biến mất dạng. Cũng chẳng ai nhìn thấy ả ra đi. Chẳng một ai biết rõ liệu ả đã thật sự rời khỏi bệnh viện hay chưa.

Một vài cảnh sát viên đang lùnh sục dưới tầng hầm. Tôi không tin họ sẽ thành công. Kẻ giết người đã lạnh lùng lên kế hoạch hành động, và chắc chắn nó cũng không ngu tới mức độ lại không lên kế hoạch cho việc rút lui.

Tôi đã mời anh bạn và đồng nghiệp Suko tới và kể cho anh nghe mọi tình tiết. Hai chúng tôi cùng hỏi han thúc bách các nhân viên bệnh viện, nhưng chẳng một ai cung cấp một câu trả lời cụ thể. Nỗi kinh hoàng thật mạnh mẽ, người ta chỉ biết phỏng đoán một cách mơ hồ. Tất cả nằm sau một lớp sương mù dày đặc.

Người cầm đầu ban trọng án có tên là Scipio.

- Chà, ông Singlair. - Anh ta nói và giơ tay vuốt tóc - Trông chẳng hay chút nào, tôi nói thật.

- Ý anh nói sao?

- Tôi nói chung chung. Không có bằng chứng, không có dấu vết. Nhưng tôi nghe tin là anh biết thủ phạm.

- Một nữ thủ phạm, anh bạn đồng nghiệp. Có nghĩa là tôi đoán như vậy. Tôi chưa có bằng chứng chính xác một trăm phần trăm.

Anh gật đầu.

- ả ta biến mất rồi. Nhóm cảnh sát ở dưới tầng hầm lên đã báo cáo rằng chẳng tìm thấy một sợi tóc của ả. ả ta đã ra ngoài kia và đang lang thang ngoài đó.

Anh ta chỉ qua cửa sổ, màn đêm đã phủ xuống.

- London rất lớn, ông Singlair. ả đàn bà đó có thể trốn tránh cả năm trời.

- Tôi không hy vọng thế.

- Nhưng đây là vụ của anh chứ?

- Dĩ nhiên rồi.

Khuôn mặt anh bạn đồng nghiệp hiện ra vẻ nhẹ nhàng. Anh ta có một làn da hơi vàng, và trên bờ môi là một lần ria mảnh như một vết chì kẻ.

- Bây giờ chúng tôi sẽ mang xác chết đi theo.

- Anh có thể cho tôi biết cô ta qua đời như thế nào không?

- Có, cái đó thì tôi biết. Người ta đã giết và đâm cô ấy bằng một mảnh sành.

- Cái gì?

- Đằng sau tấm màn trong phòng bệnh có một bồn nước, một lavabo rửa tay, chúng tôi đã tìm thấy ở đó một bình cắm hoa bằng sứ rất dày. Một vài mảnh vỡ dài bằng cả chiều dài một lưỡi dao. Nó đủ sắc để giết người.

Tôi rùng mình. Khủng khiếp! Vậy mà không một ai nghe thấy một tiếng kêu nào. Chắc cô y tá đã không có cơ hội kêu cứu. Có ai đó vừa mở cửa sổ ra. Cái mùi thối của hoa và máu thật không thể chịu nổi. Người ta muốn thay nó bằng không khí trong lành của đêm đông.

Tôi nhìn người ta đặt xác cô y tá lên một chiếc cang. Suko đến bên tôi.

- Lại nhiều công việc lắm đây, đúng không John?

- Chính thế.

- Chúng ta phải bắt đầu ở đâu?

- Trong quá khứ.

Suko ngạc nhiên nhìn.

- Cậu thấy thế hả? Có dính dáng tới những trường thời gian khác hay không?

- Không, không xa tới thế đâu. Động cơ của tội ác này nằm cách chúng ta hai mươi hai năm trời. Câu chuyện xoay quanh một nhà sư có tên là Shagri, ngày đó hắn đã bị cảnh sát bắn chết trước khi kịp xua tín đồ của hắn vào một cuộc tự tử tập thể. Việc khủng khiếp nhưng là sự thật.

- Người chết chẳng kể cho chúng ta được gì hơn.

- Mình biết.

- Vậy là chỉ còn có Dorothy Mainland.

Tôi gật đầu.

- Ả phải ở đâu đó ngoài kia, có lẽ ả vẫn còn bạn bè từ thời xưa cũ, và ả muốn nối lại quan hệ với họ. Đêm nay sẽ là một đêm rất dài, mình e như vậy. Hai chúng ta sẽ phải nghiên cứu những hồ sơ rất cũ.

- Mình đã nhìn thấy bụi vẩn lên rồi kia. - Suko nói.

- Cậu không nhìn lầm đâu.

Người ta đưa xác chết đi. Những người đàn ông mặc những bộ tạt dề màu xám có những khuôn mặt cứng như đá khiêng cang đi ngang qua chỗ chúng tôi đứng. Đây là những người không gì có thể khiến họ sợ hãi.

Suko và tôi đi dọc hành lang. Ở góc trước mặt có một ghế dài nhỏ. Tiến sĩ Fairmont đang ngồi trên đó. Ông giơ cả hai tay ôm mặt. Thân hình ông gập lại trên ghế, dáng vẻ của một người đang tự dày vò.

Tôi khẽ gõ vào vai ông. Từ từ, ông ngẩng đầu lên. Chúng tôi thấy mắt ông nhắm lại.

- Thôi, ông đừng nghĩ là mình có tội, bác sĩ ạ. Đừng có nghĩ như thế.

- Có đấy, ông Sinclair. Tôi có tội. Lẽ ra tôi không được để Kathy ở một mình với Dorothy.

- Nhưng lúc ông ở đó thì chắc ả vẫn chưa hề gây ấn tượng bạo lực. - Suko nói.

- Vâng.

- Thế thì ông cũng không có gì để tự trách mình cả, bác sĩ.

- Mặc dù vậy, đây là một sự việc khủng khiếp. Tôi hầu như không thể chịu đựng nổi. Dù công việc hằng ngày không ít khi bắt tôi phải đối diện với cái chết, nhưng không phải là một vụ giết người, tội ác trầm trọng nhất trong tất cả các tội ác. Có phải người ta đã giết cô Kathy bằng một mảnh sành?

- Đúng.

- Trời đất ạ, thật là...

Tôi đặt bàn tay lên vai ông.

- Đừng lo, bác sĩ. Chẳng một ai trách cứ ông cả. Bây giờ nó đã thành chuyện của riêng hai chúng tôi.

- Ông phải tìm cho được ả đàn bà đó. Lạnh lùng và tinh quái như nó, chắc chắn là các ông sẽ vất vả lắm. Tôi tin chắc thế.

- Bác sĩ nói đúng. Nhưng nhiều khi người ta cũng gặp may.

- Ông có gặp may không?

- Chúng tôi hy vọng là có. - Suko đáp.

Bác sĩ đứng dậy, rùng mình.

- Tôi thật không muốn làm cái nghề của các ông.

- Thì cũng phải có ai đó làm thôi. Riêng tôi cũng đâu có biết phẫu thuật. - Suko mỉm cười.

Tiến sĩ Fairmont gật đầu.

- Tôi đi uống một ngụm rượu đây, rồi tôi sẽ ngồi vào một góc nào đó và nghỉ một chút. Chẳng có ai đợi tôi cả. Trước đây ba năm, vợ tôi đã qua đời trong một tai nạn giao thông, mà các con tôi thì sống ở Mỹ.

Có lẽ người đàn ông còn muốn tâm sự nhiều hơn về cuộc sống riêng tư của mình, nhưng ông nghĩ lại và giơ tay tạm biệt chúng tôi.

- Chúng ta chắc chắn sẽ còn nghe tin của nhau. Đúng không?

- Chắc chắn vậy, thưa bác sĩ.

- Hãy tóm lấy kẻ giết người đi, ông Singlair. Đúng hơn là ả giết người. Không thể để con quái vật đó ngang nhiên đi lại trong xã hội con người. Một thứ như thế người ta cần phải giam kín lại sau những chấn song sắt. Hoặc là ném nó xuống địa ngục. - Ông gằn giọng nói rồi bước đi.

Chẳng còn gì giữ hai chúng tôi ở lại nơi này. Tôi nói chuyện với các bạn đồng nghiệp cảnh sát một lúc, rồi Suko và tôi rời khỏi bệnh viện.

Ra đến ngoài, hai chúng tôi cùng lấy hơi thật sâu.

Suko rùng mình.

- Cái mùi máu khùng khiếp đó vẫn còn nằm nguyên trong cổ họng mình. Nó bám chặt như keo. Cậu nói là có hoa nằm trên xác chết, chúng từ đâu ra nhỉ?

- Mình cũng không biết.

- Chẳng lẽ có kẻ rắc hoa xuống xác chết?

- Có lẽ

Tôi mở cửa xe. Suko đã đến đây bằng chiếc BMW của anh và đậu ở một nơi khác.

- John, ta gặp nhau ở văn phòng.

Tôi gật đầu rồi bước lên xe.

- Nhớ mang theo nước vẩy đấy nhé. Bây giờ tới văn phòng sẽ nhiều bụi lắm đấy.

CHƯƠNG 5

Cháu không muốn chơi nữa, cháu muốn xem phim hoạt hình Bugs Bunny!

Jock Greenfield rên lên khi nghe giọng đứa cháu nài nỉ và thúc bách. Bốn tiếng đồng hồ rỗng rã, ông đã chơi với cậu bé Dennis, dẫn cậu đi dạo, mua cho cậu một chiếc xe đồ chơi, kể cho cậu nghe một chuyện cổ tích, thế mà vẫn chưa đủ! Dennis bây giờ muốn xem truyền hình, mặc dù bố mẹ cậu hoàn toàn không thích chuyện này chút nào.

Con gái của Jock Greenfield và chồng hôm nay bận đến gặp công chứng viên để giải quyết giấy tờ của ngôi nhà mà họ mới mua. Hai vợ chồng gửi Dennis về cho ông ngoại, một người đàn ông góa vợ. Ông cũng hay trông cháu họ con gái, nhưng chưa bao giờ ông thấy cậu bé quá đáng bằng tối hôm nay.

- Cháu biết rất rõ là mẹ cháu không thích cho cháu xem truyền hình.
- Cháu biết. - Dennis cười láo lếu - Cậu có cái mũi hếch và mái tóc vàng của mẹ cậu. Vừa nói, tay cậu bé vừa nghịch nghịch dải quần bằng vải Jean. - Nhưng bây giờ thì mẹ cháu đâu có ở đây.
- Mẹ cháu sẽ quay trở lại đây đón cháu.
- Bao giờ mẹ tới thì cháu sẽ tắt máy.

Mánh lới của một cậu bé năm tuổi mặc dù không thuyết phục nổi ông già, nhưng ông cũng chẳng cãi nổi cậu. Vừa thở dài, ông vừa cúi người xuống, rút ra bộ phận điều khiển tivi đã được cất giấu rất kỹ trong một chiếc ngăn kéo.

Dennis nhảy cẫng lên. Cậu leo lên chỗ mà cậu thích nhất là chiếc ghế bành hình tròn, rồi sung sướng vịn vịn người sang trái, rồi lại sang phải. Bình thường, đây là chỗ ngồi của ông ngoại. Nhưng mỗi lần có cháu tới chơi là ông lại nhường cho Dennis.

- Kênh nào vậy cháu?
- Cháu không biết.

Jock Greenfield thử qua một vài kênh, đến lần thứ tư thì ông tìm được.

Bugs Bunny quả thật đang nhảy nhót trên màn hình và ca bài ca đầu tập.

Dennis reo lên. Cậu bé cùng hát và thậm chí thuộc lòng cả bài.

Từ lúc đó trở đi, cậu không chú ý đến ông ngoại nữa. Jock Greenfield đặt cả hai chân lên bàn, duỗi dài người ra. Ông vặn cho tiếng tivi nhỏ một chút rồi nhắm mắt lại, yên chí mình sẽ được thoải mái chùng nửa tiếng. Dù không thể ngủ yên vì tiếng nói của các nhân vật hoạt hình quá lớn, nhưng ông vốn là người có khả năng tắt công tắc. Jock Greenfield theo đuổi những suy nghĩ của riêng ông, những suy nghĩ đã trở nên tương đối u ám trong thời gian gần đây.

Chẳng phải chỉ vì cái chết của người vợ đã bỏ ông ra đi cách đây ba năm. Không, một nguyên nhân khác là chuyện ông đã nghỉ làm từ mười tháng nay, rời bỏ đội ngũ Metropolitan Police của thành London. Ông đã đến tuổi về hưu, đến tuổi nhường chỗ cho những người trẻ hơn. Trước đây, ông thường cười lớn khi nghĩ tới chuyện này, nhưng hôm nay ông nghĩ khác. Ba tháng đầu thật không nhàm chán chút nào, nhưng sau đó, ông sa vào một cơn trầm cảm. Ông thấy nhàm chán, buồn rầu, và càng ngày càng nghĩ nhiều hơn về thời gian xưa cũ, thời ông vẫn còn nhiệm vụ và trọng trách. Ông thậm chí đã trở thành đội trưởng và vẫn được nhân viên rất mến yêu. Bây giờ, thỉnh thoảng họ vẫn đến thăm và lắng nghe lời khuyên bảo của ông. Mỗi lần được bạn bè tới thăm như vậy, là lại một lần tâm hồn ông khuây dượt đi đôi chút, ông thấy mình chưa hẳn là đồ bỏ đi.

Lâu lâu ông cũng đi thăm đồng nghiệp và xem có gì mới không. Thỉnh thoảng họ lại giới thiệu với ông một chiếc máy tính mới sắm, nhưng cũng chỉ thế thôi. Phần còn lại của bộ máy cảnh sát vẫn hoạt động như trước, chỉ có điều mỗi lần ông lại cảm giác mình làm phiền mọi người nhiều hơn.

Không thể so sánh được với thời trẻ, thời huy hoàng của ông...

Một nụ cười sung sướng đọng lại trên môi ông già. Jock Greenfield chưa ngủ, nhưng tình trạng hiện giờ của ông cũng đã chuyển sang trạng thái gà gật cách ngủ không xa. Ông đã trôi đi vào một miền riêng của mình, nghe tiếng la hét của các nhân vật trong phim hoạt hình như từ một nơi xa xăm để rồi giật mình tỉnh dậy khi nghe giọng la chối lỏi của đứa cháu.

- Ông ơi, có người bấm chuông.

Jock Greenfield nghe phản ứng.

- Có người bấm chuông, ông ơi!

- Cái gì? Cái gì kia? - Ông già bối rối ngồi dậy.

Dennis vẫn chưa rời mắt khỏi màn hình, Buggs Bunny lúc này đang đánh một con cáo. Nó tóm lấy đuôi con vật rồi đập lia lịa xuống mặt đất, bụi bốc lên mù mịt.

- Chẳng trách mẹ nó không muốn cho con mình xem truyền hình. - Ông già thầm nghĩ - Vì người ta cứ đặt ra trước mắt trẻ con những cảnh đầy bạo lực.

Dennis không nghĩ tới chuyện ra mở cửa. Nó cứ ngồi trên ghế và mau chóng chúc cho Buggs Bunny thành công.

Jock Greenfield lê bước về phía cửa. Ông đưa tay vuốt mái tóc trắng xoay năm dăm.

Ông tin chắc con gái mình đã về và đã định cất tiếng gọi tên cô. Nhưng tiếng gọi tắt nghẽn giữa cổ họng ông.

Trước mặt ông là một người đàn bà trẻ tuổi xa lạ.

- Chào ông. - Cô ta nói.

Jock Greenfield bối rối đến mức không đáp lại lời chào. Ông nhìn cô gái từ đầu xuống chân. Ánh mắt này đã trở thành một phản xạ có điều kiện nơi ông qua thời gian làm cảnh sát, qua không biết bao lần phải đóng vai nhân chứng.

Cô ta có mái tóc vàng, gây cảm giác nhột nhột và thiếu sức sống. Đuôi tóc được cắt không đều, đó đây có những lọn dài ra. Cô gái mặc quần jean, một chiếc áo len màu xám đơn giản và một chiếc áo khoác bằng vải màu đỏ thẫm. Cô ta đứng đó, mỉm cười có vẻ hơi căng thẳng, rồi gật đầu.

- Tôi được phép vào chứ? - Cô ta hỏi.

- Vâng, không... - Ông hắng giọng - Tôi không quen cô. Tôi không biết cô muốn gì ở tôi.

- Ông quen tôi, ông Greenfield.

- Không, tôi...

- Từ ngày trước kia.

- Sao?

- Chuyện xảy ra trên hai mươi năm rồi.

Jock suy nghĩ và chứng tỏ ông chưa hẳn già nua lắm lắm.

- Không thể thế được, thưa cô. Điều này không thể xảy ra. Trước đây hai mươi năm thì cô vẫn

còn là một đứa bé. Cô muốn kể cho tôi nghe chuyện gì vậy?

- Tôi đang muốn nói với ông chính chuyện đó.

- Dính dáng gì đến tôi?

- Rồi ông sẽ biết. Chỉ có điều tôi không muốn nói ở đây, bên ngưỡng cửa này. Tôi rất muốn vào bên trong, nếu ông không phiền.

- Thế thì, tôi... - Ông thoáng nhìn trở lại - Tôi đang có khách, cháu tôi đang ở đây.

- Nó sẽ không quấy rầy chúng ta đâu. Chúng ta có thể bước vào một phòng khác, ông Jock Greenfield.

Câu nói này khiến Jock bực mình, ông không thích kiểu cách quá tự nhiên đó. Cô ta đột ngột xuất hiện ở đây và nói với ông bằng vẻ ra lệnh. Mặt khác, ông cũng không làm gì được để chống đối. Khi cô ta tiến lên phía trước một bước, ông lùi một bước.

- Cô tên là gì?

- Tên tôi là Dorothy Mainland.

- Xin lỗi cô, nhưng tôi không quen ai như vậy.

- Đừng lo, ông Jock Greenfield, rồi tôi sẽ giải thích cho ông rõ. Ta đi thôi.

Ông nhún vai.

- Thôi được, tôi có thể nói chuyện vài ba phút với cô.

- Tôi cũng không cần hơn đâu. - Cô ta trả lời bằng một giọng mềm như nhung, giọng nói khiến Jock không thích chút nào.

Cô ta bước vào căn hộ. Cô ta lách sát qua mặt ông, đến mức ông nghĩ thấy một mùi nhất định. Không, không phải là một mùi mà là một mùi thói, hương vị xưa cũ của những bông hoa đang rữa nát, trộn lẫn với nước lưu cữu.

Cái mùi xa lạ khiến ông bối rối nhưng cũng gợi nhắc đến một sự việc đã được chôn rất kỹ vào quá khứ, vào thời mà ông còn làm việc cho cảnh sát London và tham gia một chiến dịch ra quân đặc biệt. Chắc phải là một sự kiện đặc biệt vì nếu không ông đã chẳng thể nhớ ra nó sau từng ấy năm trời. Chỉ có điều, trước mắt ông chưa thể liên kết nó với những gì ông nhìn thấy và nghĩ thấy. Chắc vị khách này sẽ giải thích cho ông rõ.

Jock Greenfield đóng cửa và quay người lại.

Người đàn bà xa lạ đang chờ ông. Cô ta đứng bên dưới đèn trần phòng. Ông mở cửa vào bếp.

- Cô cứ vào đó đi và chờ tôi. Tôi chỉ nói cho cháu tôi biết.

Trong một thoáng, có ánh lửa lạnh thoát lóe lên trong mắt cô ta, rồi cô ta lại bật nụ cười dịu dàng lên và lướt không một tiếng động qua trước mặt người đàn ông đang đứng và giữ cửa.

Thêm một lần nữa, Jock Greenfield nghĩ thấy mùi hoa rữa. Mạnh đến mức ông có cảm giác người ta đang dí cả một bó hoa lớn xuống trước mũi mình. Nhưng cả lần này, trí nhớ vẫn chưa hoàn toàn vượt thắng khoảng cách thời gian.

Jock Greenfield đi về phía đứa cháu, nó chẳng để ý gì tới người ông. Cả khi ông nói, Dennis cũng, hầu như không phản ứng.

- Vâng, ông, được rồi, cháu ngồi đây. Sau phim Bugs Bunny là phim Jetson.

- Thôi thì cũng được. Ông chịu thua rồi. - Vừa lắc đầu, ông già vừa đóng cửa lại.

Người đàn ông dừng lại, cân nhắc, đưa tay ấn lên trán, nhưng câu trả lời dứt khoát không hiện

ra. Ông đã bỏ qua một chi tiết nào đó và bây giờ không nhớ nổi toàn vẹn câu chuyện. Ông đã già quá rồi chẳng?

Đúng, có thể vậy. Những ai đã bước qua tuổi sáu mươi, người đó sẽ nghĩ về một số việc bằng một con mắt khác.

Ông không nghe thấy tiếng động nào văng ra từ căn bếp. Chắc là cô gái trẻ đó đang ngồi bên bàn và đợi ông.

Quả đúng như vậy.

Khi mở cánh cửa ra, Jock thấy cô ta đang ngồi, nhìn ra. Cô ta đã bật đèn lên, cái đèn ném một khoảng ánh sáng rộng; lên chiếc bàn hình chữ nhật đứng giữa căn bếp, mặt bàn bây giờ trông quá khác.

Giống như mọi ngày, Jock Greenfield hôm nay cũng phủ lên mặt bàn một tấm khăn thêu. Nhưng ông hầu như không nhận ra những hình thêu nữa, bởi trên mặt bàn bây giờ là cả một biển những đóa hoa màu đỏ, như thể chúng vừa được hai bàn tay nhanh lẹ rắc lên trên đó.

Viên cựa cảnh sát đứng như bị sét đánh. Thế rồi ông nhìn lên. Đúng rồi, ngay khi mở cửa, ông đã kịp nhớ ra một sự kiện. Giờ đây, ông quan sát khuôn mặt của vị khách kỹ hơn và thấy làn da cô ta đã thay đổi. Làn da đã mỏng đi trông thấy.

Bên dưới da lở mờ hiện lên những khúc xương màu vàng. Cũng có lẽ chúng có màu vàng, bởi khuôn mặt bây giờ đang được đèn chiếu sáng.

Xương? Một bộ xương người?

Jock Greenfield không tin nổi. Tim ông đập nhanh hơn. Ở đây đã có chuyện xảy ra. Chuyện bất bình thường.

Dorothy Mainland nói:

- Ông đóng cửa lại!

Ông làm theo lời cô ta và tự thấy ngạc nhiên với bản thân mình.

- Ông già, ông ngồi xuống đây.

Jock đi về hướng chiếc ghế thứ hai. Ghế này đối diện trực tiếp với cái ghế cô ta đang ngồi.

Viên cựa cảnh sát ngồi xuống. Ông phải hắng giọng một vài lần, rồi mới đặt được câu hỏi đầu tiên:

- Bây giờ thì chắc cô sẽ nói cho tôi biết cô muốn gì ở tôi.

Câu trả lời đến thật rõ ràng.

- Tôi muốn tiêu diệt ông, Jock Greenfield!

CHƯƠNG 6

Jock Greenfield tưởng mình nghe nhầm. Ông lấy hơi thật sâu, giơ hai cánh tay lên rồi đặt xuống mặt bàn. Ông nhận thấy những ngón tay của mình run rẩy. Vậy ra ông đã không nghe nhầm. Ông hạ ánh mắt xuống, nhìn vào những đóa hoa, chúng đang thay đổi trước mắt ông, trông như những vũng máu. Máu của chính ông, đang chảy ra từ mồm và mũi ông. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng, ông đang ngồi đây, không chảy máu, còn thở được, còn nói được, còn chuyển động, có thể cười và có thể khóc được.

Mặc dù vậy, ông vẫn nhìn trân trân xuống những đóa hoa.

- Thế nào?

Tiếng gọi của ả đàn bà lạ vắng đến tai ông như từ một nơi rất xa xăm. Jock Greenfield từ từ đưa ánh mắt lên, và những vũng máu trên mặt bàn lại biến trở lại thành những đóa hoa màu đỏ với những cánh hoa có hình dạng khác nhau.

- Tôi... Tôi không hiểu. - Ông lẩm bẩm.

- Có, mày hiểu rồi đấy, thằng già kia. Mày chỉ cần nhớ lại khoảng thời gian trước đây hai mươi hai năm. Tao không đòi hỏi gì nhiều hơn ở mày, Jock Greenfield.

Hơi thở của Jock ngắn hẳn lại. Ông cảm nhận thấy những mùi vị của những đóa hoa trên lưỡi. Mùi hương nặng nề của nó hành hạ ông.

- Thì đã sao? Ngày đó vào năm 1970.

- Tính đúng đấy.

- Ngày đó tôi chưa đầy năm mươi tuổi. Việc có liên quan đến nghề nghiệp của tôi không?

- Có.

Viên cựa cảnh sát nhún vai.

- Tôi rất tiếc, nhưng tôi không nhớ lại được. Có chuyện gì đã xảy ra trong năm đó?

- Nhưng chắc mày còn nhớ tên một người.

- Tên người nào?

- Shagri! - Ả đàn bà thì thào.

John nhăn trán lại.

- Cô không thể nói rõ hơn được sao?

- Nhà sư Shagri.

Jock Greenfield cân nhắc, đầu óc của ông lần mò thật sâu trong ký ức. Thật khó có thể hồi tưởng lại một vụ án đã xảy ra quá lâu như vậy. Ông đã trải qua rất nhiều sự kiện. Đã bao lần ông phải đối mặt với kẻ ác, với tội phạm đủ mọi phương thức, có lúc trầm trọng, có lúc đỡ trầm trọng hơn. Có những sự kiện để lại dấu ấn, có những sự kiện khác bị ông quên thật nhanh. Shagri, nhà sư? Trước đây trên hai mươi năm?

Jock Greenfield nhăn trán, thở nặng nhọc, giống như đang vác một vật nặng. Nhưng ông chưa già, mới chỉ về hưu thôi, trí nhớ của ông còn hoạt động.

Rồi ông ngẩng mặt lên.

Khuôn mặt của ả đàn bà bây giờ trôi bồng bềnh nhợt nhạt trên cơ thể ả. Mọi giác quan của ông bây giờ chỉ thấy đường nét của gương mặt này cùng với những khúc xương hẳn lên bên dưới, và cả đôi làn môi nhợt nhạt như màu da đang chuyển động, khi ả cất tiếng hỏi:

- Bây giờ thì mày nhớ ra rồi, phải không?

- Tôi... có lẽ...

- Thế thì nói đi!

- Vụ đó suýt nữa chúng tôi đến quá muộn. Chúng tôi đã nhận được một lời mách bảo. Người ta đang lên kế hoạch cho một tội phạm kinh hoàng trong một khu nhà cũ. Một cuộc tự sát tập thể. Bây giờ thì tôi nhớ ra. Tất cả chúng tôi đều không dám tin đó là sự thật, nhưng chúng tôi cứ tới đó và tràn vào căn xưởng bỏ hoang. Thế rồi chúng tôi nhìn thấy họ. Chúng tôi đã hành động thật nhanh và đã nhả đạn.

Dorothy nói:

- Có cả người chết!

Viên cảnh sát gật đầu.

- Đúng thế, nhưng chúng tôi không làm khác được. Nhà sư đó đã bị giết, và kế hoạch độc ác đó đã bị bể gãy. Tôi chỉ nhớ như vậy thôi.

Dorothy im lặng.

- Thế thì ít quá! - À nói - Còn nhớ chuyện gì khác nữa không?

- Không!

- Mày cũng đã bắn!

- Có thể.

- Shagri bị trúng nhiều viên đạn cùng một lúc, tao biết như vậy. Tao biết rất chính xác.

Jock nhăn trán.

- Ai kể cho cô nghe điều đó, cô gái trẻ? Cô đến đây cùng với ai?

- Đến đây một mình. - À ta thì thảo - Thằng cảnh sát kia, chính tao đã có mặt tại đó. Mày không nhớ tao hay sao? Mày không nhớ mặt tao hay sao? Mày không thấy cái mặt này quen hay sao? Sự kiện đó chắc chắn phải để lại dấu ấn cho mày, mày không thấy sao?

Jock Greenfield nhún vai.

- Việc xảy ra đã quá lâu rồi. À mà tôi cũng nhớ ra, còn một chuyện nữa. Nhưng hầu như nó chẳng trực tiếp dính dáng đến vụ này. Nó chỉ trở thành quan trọng sau khi vụ án đã được khép lại.

- Nói tiếp đi!

- Có một người trong đám đó đã bị đập vào đầu, tôi đoán là như vậy. Tình trạng của cô ta lúc đó tới hai phần chết mới có một phần sống. Cô ta nằm mê man trong một bệnh viện. Cô ta không tỉnh dậy nữa, những vết thương nội tạng hoặc những thay đổi nội tạng đã quá trầm trọng. Đúng, bây giờ tôi nhớ ra.

- Mày nhớ có tên của người con gái đó không?

- Không, không nhớ.

- Cô ta tên Dorothy Mainland, phải vậy không?

- Có lẽ. Nếu có nghe thì tôi cũng quên tên cô ta rồi. Vụ án đã khép lại.

- Tao là Dorothy Mainland của ngày đó đây!

Jock Greenfield không giật mình. Trong thâm tâm ông cũng đã chờ đợi một câu nói như vậy. Chỉ có đôi lông mày của ông nhíu lại gần nhau, trên trán hằn rõ một nếp nhăn thật sâu.

- Tại sao mày không nói gì cả?

Ông nhìn xuống những đóa hoa. Thêm một lần nữa, chúng biến mất trước mắt ông, mờ nhạt đi và trở thành một vũng máu, chảy liền vào nhau. Trán ông vẫn nhăn lại. Ông nhún vai một vài lần, rồi thì thào nói:

- Điều đó không thể xảy ra, cô gái ạ. Cùng lắm thì cô chỉ có thể là con gái của người ngày trước. Việc đã xảy ra cách đây hai mươi năm. Nếu là Dorothy thì cô cũng phải già thêm hai mươi tuổi nữa.

- Nhưng tao không già đi.

- Như thế có nghĩa là gì?

- Tao không già đi! - Ả đàn bà nói bằng giọng nhỏ nhẹ - Tao đã nằm rất lâu trong trạng thái bất tỉnh, nhưng có một người đứng đó và bảo vệ tao, canh chừng, lo cho tao yên ổn.

- Người đó là ai?

- Nhà sư Shagri.

Jock Greenfield ngồi bất động. Nhưng cơ thể căng ra, có thể nhảy bổ lên bất kỳ lúc nào, bởi ông có cảm giác câu nói vừa rồi muốn lừa dối, bỡn cợt mình. Có kẻ muốn chơi đùa tâm lý với ông. Đó là việc không thể xảy ra. Ông nhắc lại câu nói của mình.

- Nhà sư đó chết rồi, quỷ tha ma bắt! Chúng tôi đã bắn hắn, cô hiểu không?

- Có, tao biết.

- Hắn không thể...

- Cơ thể của ông ta đã chết.

- Đúng, thật là may mắn. - Jock Greenfield thở hào hển - Nếu không thì hắn sẽ còn mang thêm nhiều bất hạnh nữa. Chúng tôi đã xuất hiện ở đó mà hắn vẫn tiếp tục thúc ép những người xung quanh tự tử. Chúng tôi không thể để hắn hoành hành như vậy được. Đó là tính mạng của những con người vô tội. Vì thế mà chúng tôi đã nhả đạn, vì thế mà chúng tôi phải bắn.

- Chỉ có cơ thể của nhà sư là chết thôi, thằng già kia.

- Tôi không quan tâm...

- Mày phải quan tâm. - Ả đàn bà cắt ngang lời ông. Giọng nói của ả nghe như tiếng rít của một con rắn độc - Người ta không thể hủy diệt nhà sư đó. Cơ thể của ông ấy chết nhưng linh hồn của ông ấy tiếp tục tồn tại, mày nghe rõ chưa? - Ả giơ một ngón tay lên, như muốn bắt Jock Greenfield phải chú ý - Linh hồn vẫn còn tồn tại!

- Tôi không quan tâm. Tôi không tin vào những triết lý nhập khẩu từ Châu Á sang đây. Với chuyện tái sinh, với chuyện nhiều kiếp sống và chuyện rửa sạch tội lỗi để lên cõi niết bàn. Toàn là chuyện ngớ ngẩn, cô gái trẻ ạ.

- Không phải là chuyện ngớ ngẩn.

Viên cựu cảnh sát đã quên đi lời hứa khủng khiếp của ả đàn bà, ông cũng không muốn nhớ tới chuyện đó nữa. Ông đòi hỏi cô ta rời khỏi nhà ông.

Dorothy lắc đầu.

- Mày không hiểu tao, thằng già. Mày không hiểu chút nào cả.

- Có, tôi hiểu ý cô.

- Mày hiểu thật không?

- Cô đi đi! - Ông đứng dậy, yêu cầu một lần nữa, nhưng ả đàn bà vẫn ngồi đó.

- Chính mày đã tham gia vụ đó. Có lẽ một viên đạn từ chính khẩu súng của mày đã cắm vào người ông ấy. Chắc chắn là như vậy, và tao đã nói cho mày biết hôm nay tao đến đây để làm gì. Tao muốn hủy diệt mày. Ngày đó, mày đã cướp đi một tương lai của tao chung với nhà sư, và bây giờ thì mày phải trả giá. Giờ thì tao sẽ lấy đi tương lai của mày, thằng già. Tao sẽ thổi tắt nó đi như thổi tắt một ngọn đèn. Bây giờ mày đã là một thây ma rồi, mặc dù mày vẫn còn đứng bên chiếc bàn này.

- Im đi!

Ả đàn bà không im.

- Tao đã quay trở lại, thằng già kia. Đúng, tao đã quay trở lại đây. Bây giờ tao đứng trước mặt mày, và đòi trả thù. Tao sẽ hủy diệt mày!

Lần này, viên cựu cảnh sát tin vào những lời nói của ả đàn bà đối diện. Những từ ngữ được nói ra bằng một giọng căm hận cao độ, khiến ông rợn da gà. Tóc ông đột ngột dính bết vào đầu vì mồ hôi, môi dưới khẽ giật giật. Thêm một lần nữa, ông thoáng nhìn xuống mặt bàn, nơi những đóa hoa lại biến thành biển máu. Một điềm báo hãi hùng.

Thế rồi, ánh mắt ông đưa lên cao hơn.

Ông nhìn vào mặt ả đàn bà.

Đó là một con quái vật!

Làn da bây giờ còn nhợt nhạt hơn nữa, còn mỏng hơn nữa, để cái đầu lâu hiện ra rõ ràng hơn. Vừa nhợt trắng vừa ánh vàng đến tím lợt, một tổ hợp xương khủng khiếp với hai hốc mắt trống rỗng, mặc dù Dorothy vừa mới đây vẫn còn hai con mắt bình thường.

Ông nhìn xuống làn môi trắng như không tồn tại, nó đã mỏng đến mức không còn là miệng nữa. Làn da ở đó nhìn như băng keo trong suốt.

Lần đầu tiên Jock Greenfield ý thức rằng ông bị sa vào bẫy. Viên cựu cảnh sát có cảm giác thật yếu ớt khi đứng trước ả đàn bà trẻ tuổi này. Nó có thể làm gì với ông nó muốn. Nó nắm trong tay những quyền lực mà ông không giải thích nổi.

Chuyện này đối với ông quá bí hiểm, khó hiểu. Nó là nỗi kinh hoàng trần trụi.

Ả đàn bà đi vòng quanh bàn.

Ả đi như mọi người đàn bà bình: thường, ả cũng bước chân như họ, vậy mà Jock không nghe thấy một tiếng động.

Như một con ma, ả bồng bênh trôi lại gần ông. Kể cả quần áo của ả bây giờ cũng gây ấn tượng xám xịt và chảy ra như sữa. Dorothy chưa tới bên ông thì Jock Greenfield nhớ ra rằng ông cần phải tự vệ, không thể để kẻ khác hủy diệt mình một cách quá dễ dàng.

- Sức mạnh của nhà đó bây giờ ẩn trong cơ thể tao. Sức mạnh này có thể xây dựng nên thế giới mới và hủy diệt những thế giới khác. - Ả đàn bà rít lên - Và tao sẽ chứng minh cho mày thấy.

Jock giơ tay nắm lấy chiếc ghế. Một chiếc ghế chắc chắn, được làm bằng gỗ nguyên phiến, nó nặng trĩu trong tay ông.

Ả đàn bà lắc đầu.

Jock Greenfield đánh tới. Ông đập cái ghế về hướng ả đàn bà, ông muốn đập nát nó ra, nhưng ông không thành công. Ả đàn bà nhanh hơn, ả đưa cả hai hàn tay lên và tóm lấy cái ghế, giữ chắc, như thể cái ghế được làm bằng giấy.

Jock Greenfield buột miệng rủa.

Ông thả cái ghế ra, xoay người và nhảy về hướng cửa bếp.

Đầy sợ hãi, ông nhớ ra rằng đứa cháu Dennis của ông vẫn còn ở đây, ông còn phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của nó. Con quái vật này chắc chắn sẽ không ngại ngần giết cả đứa bé. Vậy là ông không chỉ phải cứu mạng mình, mà phải cứu mạng cho cả Dennis.

Ông muốn mở cửa ra.

Dorothy nhanh hơn.

Có cái gì đó đập vào lưng ông, như một thú dữ vừa nhảy bổ lên đó. Những móng vuốt rất sắc xuyên qua làn áo ông, chạm vào da, cào thành những vết dài. Người đàn ông cảm nhận sự đau đớn thoát ra từ vết thương và lao đảo lùi lại. Vừa lùi, ông vừa nhìn về phía trước và thấy đôi bàn tay mình trượt khỏi quả đấm cửa, kỳ lạ như thể có kẻ vừa quét lên đó một lớp nước xà phòng, khiến nó thành trơn nhẫy.

Jock lao đảo.

Những móng vuốt trên lưng ông bây giờ chuyển động. Nhanh như chớp, chúng dịch lên phía trên, tóm lấy vai ông, cắm chặt vào đó rồi kéo ngửa ông về phía sau.

Jock Greenfield ngã xuống.

Ông hầu như không biết mình vừa rên lên. Tiếng cười của con quái vật chìm chìm những âm thanh của chính ông, lưng người đàn ông đập mạnh vào bàn.

Chính là thứ ả đàn bà mong muốn.

Đột ngột, ông nhìn thấy một cánh tay của nó trôi về phía ông như một lưỡi kiếm cong cong. Thế rồi nó giơ lên, chặt xuống. Nó đập trúng vào cổ ông, rất mạnh. Một lưỡi kiếm thật có lẽ đã chặt lìa đầu ông ra, nhưng đây chỉ là một cánh tay, và người đàn ông gắng sức đẩy nó lùi trở lại.

Jock Greenfield ngã ngửa người xuống mặt bàn và thấy mình đột ngột bơi giữa những bông hoa.

Hoa trộn máu!

Suy nghĩ này lướt nhanh qua đầu ông như một tia chớp, khi mắt ông nhìn thấy cái đầu lâu lướt đến gần hơn.

Ông có cảm giác cả cái đầu này bây giờ cũng biến thành một biển hoa, và cái mồm xương xẩu không môi đột ngột chuyển động.

Nó nói.

Không, không phải cái mồm đang nói. Đó là một giọngvjiói khác. Thì thảo, thật sâu, mà vẫn vang vọng, như thể nó vẳng lên từ một hầm mộ bí hiểm, truyền cho ông một thông điệp quan trọng.

- Hôm nay là ngày chết của mày!

Chẳng phải chỉ những từ ngữ đó, mà chính cái mồm đang tuôn ra những từ ngữ đó khiến người đàn ông hoảng sợ. Ông không còn muốn phân tích, không còn muốn hiểu nữa, cái xác ướp tiếp tục đẩy những từ ngữ về phía ông.

- Thời kỳ của những đóa hoa hồng. - Nó nói - Đó là thời kỳ của hoa và thời kỳ của những đứa con hoa hồng. Chúng tao muốn tạo ra một con đường khác, thế nhưng chính chúng mày đã ngăn cản, chúng mày hoàn toàn không cố gắng hiểu chúng tao muốn gì? Đó là một sai lầm trầm trọng. Một tình thế không thể tiếp tục.

- Thôi đi! - Jock Greenfield nói. - Mà y là...

Ông đột ngột ngưng lại giữa chừng, bởi ông nhìn thấy một việc mà ông không thể tưởng tượng nổi, không thể hiểu nổi.

Với một cử chỉ đột ngột, cái mồm xương xẩu của đầu lâu đột ngột ngoác ra thật rộng. Bây giờ nó há to đến mức độ có thể bị xé rách trong bất cứ giây phút nào. Cho tới lúc này, Jock Greenfield chỉ nhìn thấy trong nó một hố sâu đen thẳm. Bây giờ phía bên ngoài vẫn còn tối, thế nhưng bên trong khoang miệng đang có cái gì chuyển động. Có những vật thể bất bình thường đang trôi, run rẩy, cuộn cuộn lên, một trạng thái ông không thể giải thích. Trông nó giống như một thứ bùn, và sự xuất hiện của nó khiến ông kinh hoàng đến hầu như quên hết mọi thứ, chỉ còn tập trung duy nhất vào chất lỏng đó mà thôi.

Nó cuộn lên trên, ra phía trước.

Trông thật tởm lợm, chắc chắn nó phải có lực đẩy từ phía bên trong. Lực đẩy tiếp tục nâng nó lên, dòng chất lỏng để lại trong khoang miệng một vệt dày, và chỉ vài tích tắc nữa thôi, nó sẽ vọt ra khỏi cái H miệng xương xẩu kia, rơi xuống mặt ông.

Hồ dính, bùn, hay là...?

Không, hoa!

Đó là vô vàn những bông hoa rất nhỏ màu đỏ, trộn thành một dòng chảy tởm lợm.

Mùi hoa đang thổi rửa phả thẳng vào mặt người đàn ông khiến ông không thở nổi. Thế rồi luồng chất lỏng kinh tởm trào khỏi mồm con quái vật.

Uốn theo một đường cong nhẹ, nó chảy ra khỏi khoang miệng rồi phả thẳng xuống nửa dưới khuôn mặt người đàn ông.

Miệng Jock Greenfield đang há. Ông muốn kêu cứu nhưng không kịp nữa rồi. Dòng chảy của những bông hoa kết dính vào nhau chẳng phải chỉ đổ lên mặt ông, loang ra như một làn da thứ hai, tràn cả vào mắt ông và khiến ông hầu như mù. Không, nó còn đổ như một dòng sông nhỏ vào khuôn miệng đang há mở của ông.

Ông cảm nhận thấy mùi vị của nó, ông nhai, ông nuốt. Ông phải làm điều đó, nếu không muốn tắt thở.

Nhưng nhai nuốt tới đâu, Jock Greenfield vẫn không thở được nữa. Ông nằm ngửa lưng trên bàn, bị hành hạ một cách khủng khiếp, trong khi càng lúc càng có nhiều hoa hơn nữa phun ra từ cái miệng của đầu lâu, chảy tràn xuống cổ họng và khoang miệng người đàn ông, dìm ngộp hơi thở của ông.

Không còn cơ hội nữa.

Mặc dù vậy, Viên cựu cảnh sát vẫn muốn tự vệ. Hai bàn tay ông giơ rất chậm lên cao, chẳng đạt được một mục đích nào cả mà cũng chẳng ngăn được dòng sông của những đóa hoa. Dòng sông vẫn tiếp tục đổ xuống, dìm ông chết ngạt.

Cả vùng đầu của ông đã chìm ngấm. Chỗ da nào bây giờ cũng ngập dưới hoa. Nó tỏa ra mùi thối rữa. Chuyển động của người đàn ông một lúc một yếu hơn, một yếu hơn. Không còn nữa. Chấm dứt...

Cái đầu lâu đằng sau lớp da mỏng dính ngấm miệng lại. Những bông hoa ngừng rơi.

Đôi cánh tay ả đẩy thân hình bất động của Jock Greenfield nằm hằn lên mặt bàn.

Kết thúc một hành động trả thù.

Dorothy tỏ vẻ hài lòng. Làn da ả đàn bà lại dày lên như da người bình thường, cái đầu lâu dần

dần biến mất, khuôn mặt trở lại như trước. Chỉ còn mùi hoa rữa là nhắc nhở đến hành động tàn ác. Nhưng rồi cả nó cũng sẽ tan đi thôi.

Dorothy Mainland quay người, đi về phía cửa. Trong dự đoán của ả có một điểm lầm lẫn. ả tính sẽ chỉ gặp một mình người. đàn ông già nua trong căn hộ này. Nhưng ở đây còn một người thứ hai.

Cháu ông ta...

Có nên bắt đứa bé đi theo không? ả đàn bà dừng lại trong hành lang, cân nhắc. Cho tới lúc này ả mới chỉ nhìn thấy viên cựu cảnh sát, đứa cháu ở trong phòng khác. ả cũng đã biết vị trí căn phòng đó. Cửa của nó nằm chênh chếch cửa vào bếp.

ả nhìn về hướng đó. Và ả thấy cánh cửa bị kéo vào trong phòng.

Dennis đứng bên ngưỡng cửa, nhìn ả trân trân!

CHƯƠNG 7

Tập phim Buggs Bunny rất thú vị, gia đình vũ trụ Jetson sau đó tuy không hay bằng nhưng cũng còn tạm được. Dennis xem phim, vui vẻ với những chuyến mạo hiểm của một gia đình loài người trong tương lai. Thỉnh thoảng, cậu uống một ngụm nước hoa quả trong lon. Cậu uống nhiều lần, và cái lon chóng hết hơn là cậu tưởng.

Phim Jetson vẫn chưa hết.

Chẳng thấy ông ở đâu. Nếu ở đây, chắc chắn ông đã đi lấy thêm nước cho cậu rồi. Chỉ có một mình cậu, vậy là Dennis biết mình phải tự vào bếp và lấy nước trong tủ lạnh. Chẳng thích thú chút nào, bởi sự việc trên phim bây giờ đang hấp dẫn.

Vậy là Dennis hoãn việc đi lấy nước lại và xem cho tới cuối phim. Chỉ vài phút nữa thôi, sau đó cậu sẽ uống bù. Hai bàn tay xoa vào nhau, ánh mắt dán sát lên màn hình, nơi ông bố Jetson đang ngồi trong một quả cầu thủy tinh phóng với tốc độ rợn người qua vũ trụ, tới thăm những bà con họ hàng sống ở hành tinh khác.

Cảnh đi thăm cũng đồng thời là cảnh kết thúc tập phim. Ngồi lệt thốt trong cái ghế bành rộng lớn, Dennis ngửa người ra sau. Cậu bé ngồi xổm trên ghế, đưa răng cắn cắn môi dưới và nhìn tiếp lên màn hình. Ở đó vừa xuất hiện gương mặt nghiêm trang của một biên tập viên chương trình thời sự và bắt đầu đọc những tin tức mới nhất từ mọi miền thế giới.

Những tin tức này chẳng hề hấp dẫn một cậu bé năm tuổi. Tốt hơn là đi lấy nước uống. Ngoài ra, cậu còn muốn hỏi ông ngoại tại sao giờ này mẹ cậu vẫn chưa quay về đón cậu.

Dennis tụt từ trên ghế xuống, chạy về phía cửa, ngược mắt nhìn lên quả đấm. Cậu bé vươn người lên cao và duỗi hết chiều dài cánh tay mới chạm tới nó.

Cậu xoay nắm đấm, mở cửa ra, luồn người vào khe mở và nhìn về hướng hành lang sáng ánh đèn.

Có một người đàn bà lạ đang đứng ở nơi đây.

Dennis không thét lên. Cậu bé chẳng làm gì cả. Cậu chỉ dừng lại và nhìn cô ta.

- Chào em. - Dorothy nói.

Dennis gật đầu.

- Em tên gì?

- Em không nói! - Dennis ra mặt bướng bỉnh.

- Chị tên là Dorothy. Nhưng em cứ gọi là Doro cũng được. Thế nào, em thấy chị thế nào? Chị là Doro.

- Em tên là Dennis. Ông ngoại đâu rồi?

- Đi rồi.

- Không phải.

- Phải mà!

Dennis lắc đầu. Cậu bé ra vẻ không muốn tin.

- Mỗi khi em đến đây chơi, ông không đi đâu cả. Ông bao giờ cũng nói cho em biết trước, mẹ em đã dặn như vậy.

Dorothy phản ứng rất nhanh.

- Nhưng chính mẹ em gửi chị tới đây.

- Chị là ai?
- Một người quen của mẹ em.
- Mẹ em hôm nay bận việc.
- Đúng, mẹ em đi cùng với bố em.

Khi Dorothy nhìn thấy cái gạt đầu của đứa bé, ả đàn bà biết là ả đã nói đúng. ả tiếp tục bịa chuyện.

- Việc kéo dài hơn dự kiến. Họ gửi chị tới đây để đưa em đi gặp họ.

Dennis lắc đầu. Cậu không muốn tin. Hai ngón trỏ của cậu mắc vào dây quần. Cậu đã nhìn thấy một người đàn ông ở cây xăng làm cử chỉ này và thấy rất là oai.

- Chẳng bao giờ mẹ làm như vậy.

- Thật mà.

- Còn ông ngoại của em đâu?

- Chút nữa ông em sẽ về. Có người muốn nhờ ông giúp đỡ. Chị không biết bà ấy tên là gì.

- Đúng rồi, ông em là cảnh sát.

- Chính thế. - Dorothy đưa tay về phía cậu bé - Thôi nào, đi cùng chị về chỗ mẹ em đi. Nếu không mẹ sẽ lo.

Cậu bé vẫn chưa muốn và lờ bàn tay của ả đàn bà.

- Chị... ngửi kỳ quá! - Cậu bé nói. Dorothy cười lớn, giọng cười gượng gạo, chỉ có điều cậu bé không nhận ra vẻ gượng gạo đó.

- Tại sao chị lại ngửi kỳ?

- Khác với mẹ em.

- Mỗi người có một mùi riêng.

- Nhưng không phải là mùi nước hoa. - Cậu bé bướng bỉnh giải thích - Chị... chị thối lắm.

- Có khi chị là người bán hoa cũng nên. Ban nãy chị vừa vào một cửa hàng hoa. Nhưng bây giờ thì đi nào, nếu không mẹ em sẽ lo lắm đấy.

Dần dần, nỗi nghi ngờ của đứa bé tan đi. Dorothy Mainland là một diễn viên rất tốt và đã phủ lên trên mặt ả một nụ cười thân thiện, hiền lành. Ngoài ra, cậu bé còn thấy ngoại hình của người đàn bà này hơi giống cô bé Helga trong nhà trẻ. Có bé cũng có mái tóc rất vàng và cũng cười như vậy.

- Thế nào?

- Được rồi, để em đi lấy áo khoác. - Cậu bé đưa tay chỉ về phía mắc áo.

- Để chị lấy cho.

Đó là một chiếc áo khoác bằng vải jean, Dorothy giúp cậu bé mặc áo. ả đàn bà cũng không quên kéo khóa cho cậu. Chân Dennis đang đi giày. Bây giờ chẳng còn gì có thể giữ ả cùng cậu bé trong căn hộ này nữa.

- Nhưng em phải đi vệ sinh.

Dorothy đảo tròn mắt lên trời. Một giọng nói nội tại cho ả biết đã đến thời điểm phải rời khỏi căn hộ này. Cô con gái của người đàn ông già nua có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

- Đến chỗ chị đi cũng được, Dennis.

- Từ đây đến đó bao lâu?
 - Chỉ vài phút thôi. Nếu bây giờ em đi vệ sinh là mẹ em sẽ lo lắng đấy.
- Lý do này thuyết phục được cậu bé. Dennis gật đầu, nói:
- Thôi được, ta đi thôi.

Dorothy thở ra nhẹ nhõm. Tình hình không thể tốt hơn nữa. Cậu bé năm tuổi là món bảo hiểm mạng sống chắc chắn nhất cho ả.

Không một ai nhìn thấy ả đàn bà dắt cậu bé rời khỏi căn hộ rồi rời khỏi ngôi nhà.

CHƯƠNG 8

Những tập hồ sơ bụi bặm. Những tờ giấy đã chuyển màu, lúc xám lúc vàng, loang lổ vết ố, vết bẩn, những tập giấy đã bị hàm răng của thời gian gặm phải và đã nằm rất lâu trong phòng lưu trữ hồ sơ của Scotland Yard.

Chắc chắn những thông tin này cũng có dưới dạng tiểu phim, nhưng Suko và tôi quyết định mang hồ sơ giấy về phòng xem cho thoải mái.

Lúc quay trở lại đây, chúng tôi còn kịp gặp Glenda Perkins. Cô thư ký hôm nay vui vẻ, mặc dù trời đã tối, cô vẫn lo mua cho chúng tôi hái suất ăn Junk food - những món ăn nhanh của Tàu, vừa đủ chất dinh dưỡng mà không quá nặng bụng, cho phép người ta làm việc tiếp. Trong thời gian gần đây, Glenda Perkins bắt đầu chú ý đến đề tài dinh dưỡng khoa học. Cô ấy ăn rất nhiều rau trộn, sữa chua và ngũ cốc.

Nhưng đó là những điệu nhạc chẳng hợp cho tôi. Thỉnh thoảng tôi lại phải ăn một món chất lượng. Thức ăn Trung Hoa hầu như chẳng bao giờ cho tôi cảm giác no thật sự.

Để giảm bớt hậu quả của những làn bụi bốc lên từ hồ sơ, chúng tôi uống nước khoáng. Tôi thấy vị nó nhạt thếch, để cho Suko uống là phần chính và quay trở lại với cà phê. Glenda Perkins đã pha cho tôi cả một bình đầy, để trên bếp hâm nóng.

Hai ngọn đèn tỏa sáng.

Hai quầng sáng phủ xuống bàn làm việc chất đầy những tập giấy đầy bụi. Chúng tôi chia nhau đọc. Phần còn lại trong căn phòng chìm vào bóng tối mờ mờ như chìm xuống sương mù.

Mấy tiếng đồng hồ liền chỉ những âm thanh lập đi lập lại: tiếng loạt xoạt của giấy khi hồ sơ được giở sang trang, tiếng e hèm không hài lòng, thỉnh thoảng là một câu rửa mà tôi không tìm được. Suko nhẩm nại hơn tôi, anh vẫn chưa chửi tiếng nào.

Sau hai tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu cũ, chúng tôi trao đổi với nhau. Suko ngồi đôi diện, anh cười về phía mặt tôi.

- Đến lượt cậu đấy, John!

- Lượt gì?

- Tổng kết lại đi!

Tôi thò đuôi bút chì ra đằng sau gáy, gãi gãi cho một vài món tóc dựng đứng lên.

- Mình chỉ có thể nói cùng lắm là bốn câu. Mà như thế là quá ít.

Suko gật đầu.

- Đúng, cánh đồng nghiệp của chúng ta ngày đó đã dọn dẹp rất sạch sẽ. Gã sư phụ đó bị bắn chết.

- Nhưng hẳn không phải là người chết duy nhất.

- Không! - Suko lật một vài trang giấy.

- Khi cảnh sát tràn tới nơi thì có hai người thanh niên đã chết.

- Chính thế.

- Họ tự tử. - Anh nói - Họ đã tự uống thuốc độc, theo như biên bản khám nghiệm tử thi. Các bạn đồng nghiệp của chúng ta đã đến quá muộn. Thêm nữa là cô nàng Dorothy Mainland.

- Hai mươi hai năm trời nằm mê man. Bất tỉnh vì một cú đập vào đầu.

- Cậu hiểu chuyện đó không John?

- Không. Mình không hiểu, tại sao cô gái hoặc người đàn bà đó trong suốt quãng thời gian qua lại không hề già đi. Đó là một câu hỏi lớn, đồng thời cũng là một dấu vết.

Anh nháy mắt với tôi.

- Ý cậu muốn nói dấu vết dẫn tới đâu, anh bạn già?

Tôi nhún vai.

- Mình chưa biết rõ, Suko. Đây không phải là chuyện bình thường. Chắc ở đây phải có một thể lực nào đó giữ Dorothy trong móng vuốt của nó.

- Ma thuật đen.

- Đúng là mình đã nghĩ tới nó.

- Nhưng loại nào?

Tôi nhún vai lần nữa.

- Chỉ có một giải pháp thôi. Nó phải liên quan trực tiếp tới nhà sư kia.

- Nhưng hắn đã bị bắn chết rồi mà.

- Dĩ nhiên. Nhưng liệu chúng có thể qua mắt hai ta sao? Ta đã gặp quá nhiều trường hợp cơ thể không còn tồn tại nữa, nhưng linh hồn lại quay trở lại. Cả mình lẫn cậu đều đã nhiều lần đôi mắt với chuyện này. Chúng ta đơn giản phải tính đến khả năng cơ thể của nhà sư kia đã chết nhưng linh hồn vẫn chưa bị hủy diệt.

- Và hắn đã chiếm lấy cơ thể Dorothy.

Tôi đập tay lên một tập hồ sơ.

- Tổng kết lại những gì mà mình vừa đọc ở đây, tất cả đều chỉ hướng đến duy nhất một kết luận. Cô ta đã bị ngắt đi, nhưng nhà sư đó và linh hồn của gã đã canh giữ cô ta. Điều đó có nghĩa là hắn đã kiểm soát cô gái trong suốt quãng thời gian đó.

Suko nhăn trán.

- Có lẽ như vậy đấy, John. Có thể đây là khả năng duy nhất.

- Ta cứ thống nhất như vậy đã.

Suko gật đầu và nhìn về dò hỏi khi tôi cầm ống nghe lên và bắt đầu chọn số.

- Mình gọi về bệnh viện, xem liệu ở đó đã có dấu vết gì mới chưa.

- Chỉ uống công thôi.

- Chờ xem đã.

Người ta nối điện thoại từ nơi này qua nơi khác. Chờ một lúc sau tôi mới nghe thấy tiếng tiến sĩ Fairmont ở đầu dây bên kia. Giọng ông mệt mỏi như vừa thức dậy sau một cơn ngủ mê.

- À, hóa ra là ông.

- Vâng, bác sĩ. Có tin gì mới của nữ bệnh nhân không?

- Không, không có tin gì cả. Ả ta đã biến mất rồi. Người của chúng tôi thậm chí tìm khắp công viên nhưng chẳng phát hiện ra điều gì. Ả rất biết cách tận dụng thời gian.

- Vâng, tôi cũng có cảm giác như vậy.

- Ông biết không, ông Singlair, - Bác sĩ nói và tôi nghe tiếng ông uống một ngụm rượu - tôi không biết nếu bây giờ mà gặp ả thì tôi sẽ làm gì. Mà tôi cũng chẳng muốn gặp ả. Tôi áy náy vô cùng.

- Bác sĩ hoàn toàn không có lỗi về cái chết của cô y tá.

- Cứ cho là như vậy đi, nhưng thật lòng tôi nghĩ khác. Còn có một chuyện khác, đúng hơn là một chuyện bí hiểm. Lẽ ra, tôi phải liên hệ với ông từ rất sớm, khi nhận thấy con người đó không già đi. Đó là một chuyện bí hiểm, một chuyện bất bình thường mà tôi không giải thích nổi. Trong tư cách bác sĩ trưởng, tôi quả thật đã phạm phải một sơ suất. Mà tôi cũng có phần ích kỷ nữa, bởi tôi chỉ muốn giữ hiện tượng bí hiểm về mặt y học này cho riêng mình hoặc chỉ thông báo cho một số nhỏ các bạn đồng nghiệp biết. Tôi cứ nghĩ làm như vậy là rất tốt cho công cuộc nghiên cứu y học, nhưng thật ra là một chuyện vô cùng tệ hại, ông biết rồi đó.

- Tôi hiểu.

- Dù sao, chính tay tôi đã thả một kẻ giết người và thậm chí cũng không giải thích nổi tại sao sự việc lại diễn ra như vậy. Ông đã nghiên cứu những hồ sơ cũ chưa?

- Đã.

Giọng nói của bác sĩ hơi có vẻ hồi hộp:

- Thế nào? Có dấu vết gì không?

- Không.

- Tôi cũng đã đoán trước như vậy.

- Bác sĩ đừng hoảng hốt. Hiện chúng ta mới đứng ở điểm bắt đầu. - Tôi nhìn về hướng Suko lúc này đang loay hoay chép cái gì đó từ một tập hồ sơ ra một mảnh giấy con - Chúng ta hiện mới bắt đầu và một tia hy vọng mỏng manh đang xuất hiện ở đâu đó. Kinh nghiệm mách bảo cho tôi như vậy.

- Rõ rồi, chỉ có điều cứ cho phép tôi tiếp tục nghi ngờ.

- Nghi ngờ là chuyện rất tự nhiên, thưa bác sĩ.

Ông ngáp.

- Hãy gọi điện ngay cho tôi nếu ông có tin tức gì mới nhé?

- Tôi sẽ làm.

- Cám ơn, ông Singlair. Và làm ơn truy đuổi con quái vật đó. Hãy tiêu diệt nó!

- Tôi sẽ cố hết sức.

- Thế nào, ông ấy nói sao? - Suko hỏi khi tôi đặt máy xuống.

Tôi nhún vai.

- Ông ấy biết gì nào? Ông ấy chỉ tự trách mình. Ông ấy nghĩ lẽ ra nên báo cho chúng ta sớm hơn về trạng thái bất thường của Dorothy Mainland.

- Ông ấy có lý đấy.

- Mình cũng thấy vậy.

Suko gõ gõ ngón trỏ xuống mảnh giấy mà anh vừa ghi.

- Mình vừa đọc lại một phần hồ sơ và ghi lại tên của tất cả các cảnh sát viên đã tham gia chiến dịch hồi đó.

- Thế nào? Có gì mới không?

Anh nhún vai.

- Giờ thì chưa thể nói được. Nhưng mình hy vọng sẽ có.

- Tất cả là bao nhiêu người?

- Kể cả đội trưởng là bảy người. Như thế cũng đủ rồi. Mình tin đa phần bọn họ bây giờ đã về hưu. Cho một chiến dịch đặc biệt như thế chắc chắn người ta không cử những cảnh sát viên còn quá trẻ.

- Cậu có lý.

Suko bắt đầu đọc cho tôi nghe tên các viên cựu cảnh sát, nhưng tôi chỉ nghe loáng thoáng bằng một nửa bên tai. Suy nghĩ của tôi xoay quanh sự biến mất của một con người hoàn toàn không già đi trong suốt hai mươi hai năm trời. Người ta không thể coi đó là một hiện tượng y học. Nó là một hiện tượng bí hiểm phi tự nhiên. Đối với tôi chỉ có duy nhất một khả năng: nguyên nhân chính trong trường hợp này phải liên quan trực tiếp đến nhà sư Ấn Độ Shagri.

Kinh nghiệm thầm bảo cho tôi biết thế gian có những nhân vật có khả năng đặc biệt mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Chính tôi đã chứng kiến không ít sự kiện như thế tại Ấn Độ, mà Ấn Độ cũng là xuất xứ của rất nhiều những phong trào đã và đang lan sang châu Âu. Người ta muốn đi một con đường khác, người ta muốn mở ra một thế giới khác chỉ bằng sức mạnh tinh thần và khả năng chế ngự bản thân. Những thế giới mà huyền thoại châu Á đã nhắc nhở đến rất nhiều. Tôi kính trọng những nhà sư sống trong những ngôi chùa u vắng và một mình tiến hành những công cuộc nghiên cứu của họ, phục vụ cho cái thiện và con người. Rất nhiều lời đồn về khả năng siêu nhiên của họ là đúng với sự thật. Nhưng tôi căm ghét những kiểu nhà sư như Shagri, kẻ đã bỏ rừng núi và quê hương, sang những thành phố châu Âu để bẻ gãy con người, mặc dù ngoài miệng hấn rao giảng những điều hoàn toàn khác. Đó là loại người khiến ta chỉ cần nghĩ đến chúng là đã có thể nổi điên.

- Mình muốn nói một lần nữa về danh sách tên. - Suko vừa nói vừa vẩy vẩy tờ giấy trước mặt tôi.

- Tại sao?

- Mình có cảm giác là danh sách này sẽ dắt chúng ta đi tiếp. Nếu linh hồn của nhà sư đó còn sống và tìm được đường xâm chiếm một cơ thể khác, thì tất cả những hiểu biết, tất cả những thể lực của hắn đều đã chuyển sang cho Dorothy Mainland. Vậy thì hắn cũng không quên một chuyện nào, có nghĩa là ả đàn bà sẽ không quên gì hết.

- Mình hiểu. - Tôi nói khẽ rồi gật đầu - Cậu cho rằng Dorothy sẽ tiến hành một chiến dịch trả thù những người ngày xưa đã bắt Shagri.

- Ít nhất thì đây cũng là một khả năng.

- Một khả năng không tồi.

- Vì thế mà chúng ta phải quan tâm tới những người này. Ta phải đi thăm họ. Cũng có thể một vài người trong số những đồng nghiệp cao tuổi đó đã qua đời. Điều quan trọng đầu tiên là ta phải có được một danh sách địa chỉ. Chắc cánh đồng nghiệp bên Metropolitan Police sẽ tìm cho chúng ta, mình tin như thế.

- Điện thoại kia kìa. Khuấy cho ca đêm của họ nhộn nhạo lên đi. - Tôi nhìn xuống đồng hồ. Hai tiếng nữa là nửa đêm. Thật lòng nhìn nhận, tôi rất muốn lên giường để ngày mai đủ tỉnh táo lao đầu vào vụ án.

Bàn tay Suko vừa chớm đặt lên máy thì điện thoại đột ngột reo lên. Bọn tôi giật nảy người, anh đang mải nghĩ.

Suko nhắc máy lên.

Tôi quan sát và thấy anh cười.

- Nào, có chuyện gì thế? Anh bạn già Tanner yêu mến.

Nhanh như chớp, tôi với tay bật loa, nghe cùng.

Tanner là một trong những thanh tra trưởng của chúng tôi. Một người bề ngoài có vẻ xù xì dữ tợn, song bên trong là một tâm hồn hiền hòa. Anh coi chúng tôi là bạn, mặc dù lần nào cứ nhìn thấy chúng tôi là anh nổi nóng và rửa sả dữ dội.

Lần này, giọng nói của anh không chắc nịch như thường ngày mà nghẹn ngào đứt quãng, nghe như đang cố gắng ngăn không cho nước mắt trào ra.

- Tôi đã gọi về nhà hai cậu, nhưng không gặp...

- Chúng tôi đang nghiên cứu vụ án mới.

- Tốt lắm, Suko. Tôi tin rằng cậu sẽ rất quan tâm đến chuyện này: Một bạn đồng nghiệp về hưu của chúng ta vừa bị giết. Tôi quen anh ấy, người ta đã gọi báo cho tôi mặc dù chỗ anh ấy ở không thuộc khu vực tôi kiểm soát. Cái kiểu chúng nó giết anh ấy... - Tanner lấy hơi thật sâu - Thật tôi chưa bao giờ gặp trong đời.

- Chúng nó giết anh ấy như thế nào?

- Anh ấy bị chết ngạt.

- Ngạt vì cái gì?

Tanner, chánh thanh tra, phải hắng giọng một lúc mới nói nên lời:

- Không biết các cậu có tin hay không, anh bạn đồng nghiệp của tôi bị chết ngạt trong hoa.

- Sao?

- Trong hoa!

Suko nhìn tôi. Mặt tôi lúc này chắc đã đổi màu trắng xám. Ngay lập tức, tôi nghĩ tới cô y tá đã bị giết. Cả cơ thể cứng đờ của cô cũng bị phủ đầy hoa.

Một dấu vết đích thực!

Tôi nhảy lên, trong khi Suko nói thành lời những điều tôi đang nghĩ.

- Tanner, cho chúng tôi địa chỉ, nhanh lên!

- Tốt.

Tanner không hỏi, anh ấy hành động. Lúc đó, tôi đã gỡ được áo khoác của tôi và Suko ra khỏi móc. Tôi ném áo về phía anh.

- Ta đi bằng xe của mình. - Anh nói và lao vọt qua mặt tôi ra ngoài.

CHƯƠNG 9

Dù xác chết không còn nằm nguyên tại hiện trường nhưng chúng tôi vẫn phải đối mặt với một bức tranh khủng khiếp. Các cảnh sát viên đã khiêng người đàn ông ra khỏi mặt bàn, đặt ông xuống đất và rửa cho mặt sạch những nụ hoa.

Nhưng khuôn miệng thì không.

Khuôn miệng người đàn ông há to, như đầu vào của một đường hầm ngầm. Chúng tôi có thể nhìn sâu vào trong và thấy cái khối chất lỏng đặc quánh như nhựa đường đang bám vào đó.

Từ miệng người đã chết tỏa ra một mùi thối, nó đập thẳng vào mặt tôi, khiến tôi muốn ngộp thở.

Đó là hỗn hợp của những cánh hoa đang thối rửa và đồ nôn mửa. Thật khủng khiếp!

Suko và Tanner thì thảo với nhau. Tôi nghe thấy họ nói tới một cậu bé năm tuổi tối nay đến chơi nhà ông ngoại và hiện đã biến mất. Không một ai biết cậu bé đi đâu. Người ta nói thành lời những e ngại trầm trọng nhất. Người ta cho rằng kẻ sát nhân đã mang cậu theo cùng. Mẹ cậu khi trở về nhà và phát hiện ra người cha đã bị sốc nặng, hiện đã được đưa vào bệnh viện. Chồng chị đang ở đó, canh chừng cho người bệnh.

- Không. - Tôi đứng thẳng dậy, vừa nói vừa nhìn Tanner - Đây không phải là một tên sát nhân. - Tôi chỉ xuống người đã chết - Đây là tội ác của một ả đàn bà hai mươi hai tuổi, kẻ đã nằm mê man suốt hai mươi năm trời và không hề già đi một chút nào khi tỉnh dậy.

Mặt Tanner trắng nhợt.

Rất hiếm khi tôi thấy anh sững sờ như bây giờ, anh quả thật không biết nói sao.

- Cậu... các cậu, các cậu không lừa tôi chứ? - Anh lúng búng.

- Không!

- Tôi không hiểu được! - Anh thì thảo - Có lẽ các cậu phải giải thích cho tôi vài chi tiết.

- Rồi chúng tôi sẽ làm, nhưng đợi chút nữa đã. - Tôi quay sang với Suko - Cậu có danh sách ở đây không?

- Có, nó bao gồm cả tên Jock Greenfield.

- Vậy là những người khác đang gặp nguy hiểm.

Suko gật đầu.

- Giả thuyết của mình đúng.

- Khốn nạn! - Tanner gần như đã nổi điên - Tai họa nào? Người khác nào? Giả thuyết nào?

- Đây là chuyện đã xảy ra trên hai mươi năm rồi. - Tôi giải thích - Ngày đó nhân vật chủ chốt là một nhà sư có tên là Shagri...

Tôi báo cáo lại tất cả những gì mà chúng tôi đã tìm ra, và thanh tra Tanner, con cáo già của ngành cảnh sát, lại thêm một lần nữa chứng minh trí nhớ tuyệt vời của anh. Ngay lập tức, thanh tra nhớ ra cả những chi tiết của sự kiện đã chìm xuống rất sâu trong quá khứ.

- Dĩ nhiên. Ngày đó là một vụ tự tử tập thể, chúng tôi đã kịp thời ngăn chặn. Mặc dù không trực tiếp tham gia, nhưng tôi thậm chí quen thân với người đội trưởng.

- Có phải tên ông ấy là McGrath? - Suko hỏi.

- Đúng.

- Người ta đã cho ông ấy về hưu rồi, phải không? Trước đây năm năm.
- Tôi không biết ông ấy sống ở đâu, nhưng sẽ tìm ra ngay thôi. Các cậu cho rằng ông ấy đang bị nguy hiểm đến tính mạng?
- Như chúng tôi đã nói - Suko đáp - Chẳng phải riêng ông ấy mà cả các cảnh sát viên khác cùng tham gia vụ đó. Con quái vật hoa này đã bắt đầu một chiến dịch trả thù, chúng ta phải chặn tay nó bằng mọi giá. Nếu không thì cửa địa ngục sẽ mở ra đó.
- Phía chúng tôi chỉ có thể cho canh chừng bảo vệ các căn hộ.

Tôi lắc đầu:

- Không đâu Tanner, như thế chưa đủ! Tốt hơn cả là tập hợp họ vào một nhà giam đặc biệt để bảo vệ cho chắc chắn.

- Chà!

- Và phải làm ngay lập tức! Ta không được phép cho ả đàn bà đó thêm một cơ hội thứ hai.

Chánh thanh tra gạt đầu, kéo vành mũ thấp xuống. Trông anh kiên quyết như người lính sắp vào trận tấn công. Tiến những bước rất dài, Tanner ra khỏi phòng.

- Các cậu cứ chờ ở đây. Tôi đi xoay địa chỉ và số điện thoại của các đồng nghiệp. - Anh quay lại một lần nữa - Cả người thân của họ chứ?

- Thì sẽ tốt hơn. - Suko nói - Người ta không biết con người đó có thể làm những gì.

- Con người hả, Suko? - Tanner quay một lần nữa từ hướng cửa - Không phải là người dâu, đó là một quái vật quỷ tha ma ám, một con quỷ hoa.

Chúng tôi không phản đối.

Tôi nhìn xuống những cánh hoa. Cho tới nay, tôi luôn luôn coi đó là một món đồ trang trí nội thất thân thiện, và luôn luôn yêu thích chúng. Có những đầu bếp nổi tiếng thậm chí còn dùng chúng trang điểm thêm cho các món ăn, và mời thực khách dùng chúng như rau trộn...

Từ giờ trở đi, tôi căm thù chúng...

CHƯƠNG 10

Con quỷ hoa mĩm cười...

Nó đã chiến thắng, nó đã đạt được mục đích, và nó đang nắm một quân bài rất mạnh trong tay. Quân bài đó năm nay lên năm tuổi và tên là Dennis, là một dạng bảo hiểm tính mạng cho ả. Nếu người ta muốn tấn công ả cậu bé sẽ chết trước. ả đàn bà không thêm quan tâm tới chuyện cậu bé hoàn toàn vô tội và còn rất nhỏ. ả không có quan hệ với cậu, ả chỉ có quan hệ với một kẻ duy nhất kẻ đang ra lệnh cho mà ả.

Không, như thế cũng chưa thật chính xác. Gã và ả đã trở thành một. Gã đang ở trong cơ thể ả. Là một thực thể phi vật chất, gã đã làm được chuyện mà rất nhiều người chỉ dám ước mơ tới. Gã đã có thể tách rời linh hồn ra khỏi cơ thể, và linh hồn này bây giờ đã chuyển sang cho ả. Đơn giản thế thôi.

Nụ cười của con quái vật lạnh như băng, còn lạnh hơn cả làn gió mùa đông đang thổi từ sông vào thẳng vào mặt ả. ả đã nhốt Dennis vào một nơi kín đáo. Giờ thì ả rộng tay hành động. Rồi ả sẽ quay trở lại chỗ Dennis trong đêm nay, nhưng chỉ sau khi đã làm xong công việc. Hiện ả đàn bà vẫn chưa xác định rõ rồi ả sẽ làm gì với cậu.

Đến được khu phố đông người, ả đàn bà tìm thấy một chiếc taxi. Ít nhất thì đây cũng là một chuyện hơi khác so với khoảng thời gian trước đây hai mươi năm.

London bây giờ đã được xây dựng rất nhiều, cả khu vực Soho cũng có một khuôn mặt khác hẳn. Không ít lần Dorothy Mainland không nhận được ra đường phố và cảm thấy rất bối rối. ả đàn bà bám vào niềm hy vọng là George McGrath chưa đổi chỗ ở, và người lái taxi sẽ đưa ả đến đúng nơi. Ít ra thì anh ta cũng không nói gì khi nghe ả đọc địa chỉ.

ả đàn bà ngồi ghế sau, lúc nhìn sang trái, lúc sang phải. Những dãy nhà lướt nhanh hai bên đường, các đoạn mặt tiền san sát chỗ sáng chỗ mờ. Đèn quảng cáo sáng chói chang, trong khi những ngôi nhà khác chỉ mới mọc những khuôn cửa hình chữ nhật, phủ trong một quảng sáng vàng ảm áp.

Sau khoảng chừng hai mươi phút đi taxi ả đàn bà đến một khu tương đối vắng. Một khu ở khá sang của tầng lớp trung lưu.

Những ngôi biệt thự đứng bên cạnh các chung cư cho thuê. Trước những dãy nhà là những khoảnh vườn nhỏ đầy hoa, có hàng rào và cây nhỏ đang lắc lư theo gió.

ả đàn bà mỉm cười khi bàn tay phải của ả thò xuống túi áo và những tờ giấy kêu sột soạt giữa các ngón tay. Từ lúc còn trong bệnh viện ả đã biết ả sẽ cần đến tiền. Chỗ tiền này ả lấy từ một người đàn ông đang đi tìm một cô gái cho đêm nay. Dorothy đã mỉm cười với anh ta, thậm chí cho anh ta sờ mó mình rồi sau đó ra đòn.

ả giết anh ta bằng một hòn đá. Người đàn ông gục xuống nhanh như chớp. ả lục soát lấy đi toàn bộ tiền bạc của anh ta, rồi kéo thân người bất động vào đằng sau một dây thùng rác. Liệu anh ta đã chết hay chỉ bất tỉnh, ả không biết, ả cũng chẳng quan tâm. Chẳng có gì có thể ngăn cản ả thực thi nhiệm vụ.

- Chắc nó chỉ ở đâu quanh đây thôi, thưa cô. - ả nghe người lái taxi lên tiếng - Để tôi dùng đèn pin xem các số nhà, chắc chắn tôi sẽ tìm thấy.

- Không, không, đừng làm thế! Anh cứ dừng ở đây. Tôi muốn xuống xe, phần còn lại tôi đi bộ.

- Tùy ý cô. - Người tài xế dừng xe lại, đọc bảng giá trên đồng hồ. Cả giá đi taxi bây giờ cũng đã đắt hơn một vài phần, nhưng ả đàn bà không quan tâm. Đó đâu có phải là tiền của ả. ả không

đòi tiền lẻ khiến người taxi nở nụ cười vui. Anh ta cảm ơn liên tiếp ba lần. Lúc đó, người đàn bà đã ra khỏi xe và đi được một vài mét. Ắ đứng lại nhìn người đàn ông quay xe, rồi lăn bánh. Chờ đến khi bóng xe của anh ta đã khuất hẳn, ả mới đi tiếp.

Dorothy đi vào một con đường nhỏ. Ngọn gió không giảm cường độ chút nào. Nó thổi thẳng vào những khoảng vườn trước nhà khiến những cành cây cọ vào nhau, phát ra những âm thanh nghe như tiếng lào xào hỗn hển của những hồn ma. Những ai sống ở đây thường đậu xe ngay trước cửa nhà mình, hoặc trong những garage nho nhỏ xây ở khoảng vườn đằng trước.

Đó là số nhà 93.

Chắc nó phải nằm ở phía tay phải, Dorothy đi sang hướng đó.

Ả chuyển động nhẹ nhàng như có thể, chốc chốc lại đưa mắt nhìn quanh. Ắ không muốn bị bất cứ ai nhìn thấy. Giờ này, chưa phải tất cả mọi người đều đã lên giường, không ít người có thói quen đưa chó đi dạo đêm. Nhưng tối hôm nay ả đàn bà gặp may.

Đường vắng không một bóng người. Không ai nhìn thấy ả. Không một chiếc xe nào lăn bánh qua.

Ở hai chỗ, ả gặp đèn đường chiếu thẳng vào cửa nhà, khiến ả dễ dàng nhận ra số nhà.

Số cuối là số 87.

Ắ tiếp tục bước đi, thầm đếm số nhà. Rồi dừng lại trước số 91, chờ đợi.

Từ một khuôn cửa sổ dưới tầng trệt đang hắt ra ánh đèn, chiếu mờ mờ những thân cây đã trụi lá của mảnh vườn đằng trước. Dorothy nhìn qua một khe hở. Đằng sau cửa sổ có nhiều bóng người đang chuyển động theo một giai điệu mà Dorothy không nghe được.

Họ đang có việc phải làm, họ chắc sẽ chẳng chú ý đến những kẻ lảng vảng ngoài này.

Một bức tường thấp có cây lá mọc um tùm ở bên trên ngăn cách hai ngôi nhà với nhau. Dorothy hành động thận trọng. Sáu khi nhìn quanh, ả nhảy qua một gờ đá nhô cao, lao vào mảnh vườn đằng trước của nhà bên và cúi xuống, chờ đợi tiếp.

Đất dưới chân ả đang rất mềm. Nó thơm mùi phoi bào. Khi Dorothy tiếp tục con đường về hướng cửa vào nhà, phôi bào khê kêu lên sào sạo dưới chân bước.

Ắ đàn bà không có chìa khóa. Ắ phải tìm đường khác để đột nhập vào trong nhà. Phía bên trên cánh cửa nhô ra một phần mái nhỏ. Nhanh như cắt, ả đàn bà lướt về hướng đó, dán người vào dưới bóng tối và dừng lại ở đó.

McGrath hình như đã lên giường. Tất cả những cánh cửa sổ nhìn ra mặt tiền của ngôi nhà đều tối. Ờ phía sau thì sao?

Ắ đàn bà tiến ra phía sau nhà.

Vừa đi, ả vừa dán sát người vào tường. Giày ả đập lên những viên đá lớn lót xung quanh nhà. Mọi cửa sổ tầng trệt sau nhà cũng đều tối đen. Nhưng từ một khuôn cửa sổ ở tầng lầu - nhỏ hơn những khuôn cửa sổ khác - đang hắt ra một quầng sáng mờ mờ, màu vàng, chắc là của một cây đèn đứng có chao bằng vải.

Nhưng điều đó không cho biết liệu chủ nhà có còn thức hay không. Cũng có thể đây chỉ là ánh đèn hắt ra từ một đoạn hành lang.

Đằng sau ngôi nhà lại là một khoảng vườn trồng cây ăn quả. McGrath là một người yêu thiên nhiên. Ắ đàn bà phát hiện một túp lều nhỏ đựng dụng cụ làm vườn, nhưng bên cạnh đó, ả còn nhìn thấy một vật khác.

Đó là một chiếc thang, nằm úp xuống mặt đất. Ắ không ngờ một viên cựa cảnh sát lại có thể

phạm một sai lầm lớn đến vậy. Một cái thang như thế này quả là một lời mời gọi bọn tội phạm vào nhà.

Ả nhắc cây thang lên. Nó tương đối nặng. Cố gắng một hồi ả cũng dựng được cây thang và tựa nó vào tường nhà. Chân cầu thang thúc vào gờ đá của một con đường nhỏ. Cái thang vậy là đứng chắc.

Khi Dorothy Mainland trèo lên, những bậc thang hơi oằn xuống nhưng chúng giữ chắc, không tuột ra.

Ả trèo sát khuôn cửa sổ sau nhà, ngay cạnh đó có một chiếc ban công nho nhỏ. Cửa kính còn mở.

Ả đàn bà mỉm cười, rồi tập trung tư tưởng. Ban công nằm ở bên phải. Dorothy cần lấy đà. Ả đàn bà đạp chân trái thang. Dưới chân phải sang bên đồng thời bước một bước thật dài. Ả sang được ban công. Bàn chân của ả đã đạp lên đó. Giờ thì ả chỉ cần trèo qua chấn song sắt, và đứng trước cánh cửa mở sẵn.

Một chiếc cửa cuộn bằng sắt đã được kéo gần xuống tới sàn, nhưng chưa kín hẳn. Vẫn còn một khoảng hở tương đối lớn. Ả có thể trèo qua đó nếu ả dán sát người xuống mặt đất. Mặt dù lưng của ả có chạm vào làn cửa sắt, khiến một vài mảnh sắt đập vào nhau, nhưng âm thanh cũng không lớn quá. Nó không khiến cho một người bình thường phải tỉnh ngủ ngay.

Ả đưa người vào trong căn phòng, vào với ấm áp. Màn đêm lạnh đã ở lại sau lưng.

Cảnh vật xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Ả đàn bà duỗi dài tay chân, nằm một lúc lâu trên nền thảm.

Không một tiếng động, chỉ có duy nhất hơi thở của bản thân ả đang vang lên nhẹ nhẹ. Dorothy biết ả vừa vào một căn phòng bỏ trống hoặc một khoảng hành lang, nếu không nơi này đã bốc lên mùi người.

Đúng thế, đây là một đoạn hành lang. Khi đứng dậy, Dorothy nhìn thấy một khoảng tường ngay đằng trước mặt và cả lò mờ dáng một chiếc chậu gỗ dài để trồng hoa. Quảng sáng mà ả đã nhìn thấy lúc đứng bên ngoài nay đang hắt lại từ bên tay phải. Bản thân ả không nhìn thấy ngọn đèn, nó nằm khuất trong một góc hành lang.

Đó chính là con đường ả phải tới.

Dorothy không biết chắc chắn, nhưng ả đánh hơi thấy như vậy. Ả hoàn toàn tin tưởng vào linh cảm của mình. Sau khi tỉnh dậy từ cơn mê man, linh cảm trong ả đã mạnh mẽ và chính xác hơn rất nhiều. Ả đang đứng dưới trường sinh học của một kẻ khác, và người ta nghĩ thấy rõ điều đó. Mùi hương hoa thối rữa, gay gắt, nồng nặc, đang tỏa ra từ quần áo ả. Nền hành lang dưới chân ả được trải một tấm thảm dài và hẹp, uốn theo khúc lượn.

Đi tới khúc ngoặt, ả đàn bà nhìn thấy những cánh cửa hiện ra.

Ả dừng lại ở cánh cửa đầu tiên. Ánh đèn hắt vào ả. Bản thân ngọn đèn đứng trên một chiếc bàn nhỏ có những cái chân bằng thép uốn cong. Mặc dù cánh cửa đóng, nhưng ả đàn bà biết trong phòng có người. Khi áp sát tai vào làn gỗ, ả nghe loáng thoáng tiếng thở. Thính giác của ả cũng đánh hơi thấy trường sinh học tỏa ra từ cơ thể một con người. Sóng của nó truyền qua cả làn cửa gỗ đóng kín.

Thật cẩn thận, ả đàn bà xoay nắm đấm. Chỉ đẩy nhẹ thôi, cửa đã mở ra, không một tiếng động. Dorothy lên mình vào trong, đóng cửa lại. Rồi ả dừng ngay sát bên cửa, nhìn quanh.

Ngay trước mặt ả bây giờ là phần sau của một chiếc giường đôi. Phía trái phòng lò mờ ánh ánh làn kính của một khuôn cửa sổ, đối diện với nó là một tủ đựng quần áo đồ sộ bằng gỗ.

Ả chẳng thèm để ý đến chiếc tủ lẩn cửa sổ. Yếu tố duy nhất quan trọng bây giờ là chiếc giường đôi.

Một chiếc giường có hai người nằm.

Từ phía ả nhìn tới, nửa phải giường là một người đàn bà. Nửa bên trái, gần ả hơn một chút, hiện lên thân hình một người đàn ông, có một chiếc chăn sáng màu vắt ngang qua. Chắc đây là McGrath.

Từ lúc nhìn chiếc biển tên gắn bên cửa ra vào ở tầng trệt ả đã biết McGrath vẫn còn sống trong ngôi nhà này.

Hai người đang ngủ không hề nhận ra điều gì khác lạ. Họ thở đều và nhẹ, Dorothy tập trung tinh thần. Ả ngửi hơi hai người đó. Một hỗn hợp của không khí trong phòng kín và mùi mồ hôi. Nhưng ngay sau đó, mùi mồ hôi của hai người bị chìm ngập xuống trong mùi hoa thối rữa.

Ả đàn bà lén về phía trước. Vừa tiến tới, ả vừa mở mồm ra và nhai đi nhai lại quai hàm một cách kỳ bí, như thể ả đang muốn nghiền nát những đóa hoa trong cuống họng thành một thứ cám đặc.

Bên cạnh giường ngủ để một chiếc bàn phấn. Trên bàn là một cây đèn ngủ đứng cạnh điện thoại. Dorothy chuẩn bị tinh thần giết cả hai người, bởi nếu người đàn bà có thức dậy, ả sẽ không cho bà một cơ hội nào. Nhưng hiện thời, người đàn bà vẫn còn ngủ rất yên và sâu, như chồng bà vậy.

Con quỷ hoa lại mỉm cười một cách ghê tởm. Có cái gì trào ra từ khóe miệng phía bên phải của ả, nhìn như một cái lưỡi có cái đầu rất nhọn bị ép lại. Nhưng sự thật, đó là thứ mật hoa đang lừ lừ trôi ra như một loại sirup đặc.

Kế hoạch của ả đã sẵn sàng. Ả sẽ lại hành động đúng như đã từng ra tay với Jock Greenfield, và ả đàn bà chắc chắn ả sẽ thành công.

Còn hai bước chân nữa. Thế rồi ả đứng sát cạnh giường, sát bên đầu của người đàn ông đang ngủ. Bên dưới chân ả bây giờ là một tấm thảm rất dày, êm như nhung.

Dorothy Mainland nhìn xuống dưới.

Quả đúng là McGrath. Trải qua bao nhiêu năm trời, ả vẫn nhận ngay ra khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông, dù Viên cựa cảnh sát bây giờ đã già đi và mái tóc đã bạc trắng.

Con quái vật gật đầu.

Cái gật đầu như một lời xét duyệt, một hành động mở màn. Ả chỉ cần quay cho ông ta nằm ngửa ra, rồi mọi thứ sẽ lại diễn biến như tự động.

Ả căm ghét người đàn ông này biết bao. Ngày đó, ông ta là người chịu trách nhiệm cho vụ ra quân. Chính tay ông ta đã găm đạn vào cơ thể nhà sư Shagri. Ông ta sẽ phải chịu khổ sở cùng cực, sẽ ngạt thở, sẽ chết một cái chết dần dần.

Ả đàn bà cúi đầu xuống, hai tay khê giơ lên, chuẩn bị.

Ả ném cái nhìn cuối cùng về hướng cửa sổ.

Khuôn cửa kính trông như một lớp gương mờ mờ. Chẳng có gì chuyển động đằng sau nó. Không một kẻ ăn trộm muốn lọt vào đây. Ngôi nhà này bây giờ chỉ còn có Dorothy và hai nạn nhân của ả. Và còn thêm một vị khách nữa chứ, vị khách thứ tư - Tử thần!

Hồi tưởng về sự kiện đã xảy ra trước đây cả hai thập niên khiến ả đắm hồi hộp. Mùi hoa rữa bốc ra từ cơ thể ả đột ngột gay gắt lên gấp bội. Nhưng người đang ngủ không cảm nhận được.

Ả giờ hai tay ra, nhìn xuống đôi bàn tay trông như móng vuốt của ma quỷ trong ánh đèn mờ mờ. Chỉ vài giây nữa thôi, nó sẽ khóa chặt cái cổ kia và ấn xuống.

Trong một tích tắc, khuôn mặt ả méo đi, như chỉ còn là một vệt tả tơi ma quái. Đôi mắt sáng lên, nhưng đó không phải là ánh mắt của Dorothy, mà là của một kẻ đã qua đời từ lâu, thân hình bây giờ chỉ còn lại một nhúm tro.

Hai tay ả siết tới!

Nhanh như một con rắn mổ, hai bàn tay ả ập vào nhau như hai gọng kìm được đẩy tới từ hai phía. Vừa siết, ả vừa xoay mặt người đàn ông đang ngủ về phía mình.

Ả muốn nhìn thấy ông đau khổ ra sao, ả cũng muốn nói cho ông biết tội lỗi mà ông đã phạm phải, ả muốn phun những lời kết tội vào mặt ông, để rồi sau đó giết ông bằng một thứ mật đặc từ những bông hoa đã rữa.

McGrath tỉnh dậy!

Một cú tỉnh dậy thật khác bình thường. Đó là động tác lao vọt nhanh như chớp từ trạng thái này sang thẳng trạng thái khác. Nó đồng thời còn là động tác bị kéo thẳng vào thế giới kinh hoàng của trạng thái vô phương kháng cự, cái ý thức chỉ trong một phần giây nhận thấy mình không còn thở được nữa và chìm ngập xuống trong cảm giác hoảng hốt vô biên.

Ông tìm cách thét lên.

Nhưng cổ họng ông chỉ đưa ra những âm thanh nghẹn nghẹn, sặc sụa.

Ông mở lớn mắt. Ông nhìn thấy khuôn mặt kinh tởm của ả đàn bà và nét hung bạo hoang dại trong đôi mắt đó.

McGrath hiểu rằng thực thể trước mặt ông không biết tha thứ hay nhân nhượng, và đột ngột ông nhận ra ông đang ở trong tình huống nào. Nỗi hoảng hốt kinh hoàng cháy lên trong mắt ông. George McGrath muốn chuyển động, nhưng kẻ đối diện đè thẳng xuống người ông, giữ chặt tay ông ép ông nằm yên. Trông thân hình ả thật mảnh mai, vậy mà nó nặng như một dãy núi đá.

- Mày phải chết! Mày phải chết! - Ả đàn bà hào hển vào mặt ông. Rồi ả há mồm ra, cho thứ mật đặc bên trong phun ra thành vòi. Đồng thời, làn da mỏng lại như giấy, bên dưới ánh lên một cái đầu lâu lạnh như băng vĩnh cửu.

Dòng chất lỏng chảy ra từ mồm ả. Không còn gì ngăn cản, nó đập thẳng vào khuôn mặt người đàn ông nằm dưới, chảy dọc theo cánh mũi, tỏa ra hai bên má rồi xuống môi, khiến McGrath phải nhổ ra.

- Một chút nữa thôi là mày sẽ chết! - Dorothy siết mạnh hơn, ả nhấn cả người xuống như muốn đè bẹp người đàn ông dưới giường.

Chính trong giây đồng hồ đó, chuông điện thoại đột ngột reo lên!

CHƯƠNG 11

Âm thanh vang lên như tiếng còi hú, như một tiếng hét khủng khiếp cắt ngang tấm màn tĩnh lặng trong đêm và khiến cả hai cùng ngạc nhiên.

Không, còn một người thứ ba nữa. Người đàn bà đang nằm cạnh George McGrath, người đàn bà cho tới nay vẫn ngủ rất sâu bây giờ đột tỉnh dậy. Betty McGrath đã quá quen với những âm thanh này từ thời trước. Đã bao nhiêu lần bà nghe tiếng chuông điện thoại quỷ quái vang lên trong đêm. Bao giờ nó cũng đem lại tin dữ, và dần thành ám ảnh, thức bà tỉnh giấc, ngay từ âm thanh đầu.

Phản xạ có điều kiện này giờ đây vẫn còn, ngay cả khi chồng bà đã về hưu. Betty không phải chỉ tỉnh ngủ, mà còn ngồi thẳng người ngay lập tức.

Bà nhìn sang bên phải.

Bà không hiểu gì cả. Bà thấy có hai dáng người, rồi lại nghe chuông điện thoại reo lần nữa.

George McGrath là một người đàn ông khôn ngoan, tỉnh táo. Ông vẫn chưa quên những gì đã được đào tạo trong thời làm cảnh sát. Từ ngày đó ông đã nổi danh là người có phản ứng nhanh nhạy.

Giống như bây giờ.

George McGrath nhìn thấy cơ hội của mình lóe lên. Ông không biết thực thể trước mặt ông là ai, nhưng rõ ràng nó đang muốn giết ông và tiếng réo của chuông điện thoại hình như có phần khiến nó bất ngờ.

Có thể thế lắm, hai gọng kìm đang siết trên cổ George McGrath lỏng ra chút ít.

Viên cựa cảnh sát hành động.

George McGrath là một chiến binh kỳ cựu. Ông đã đi lên từ hai bàn tay trắng, đã vật lộn cả tuổi trẻ với không biết bao nhiêu băng đảng gangster. Ông biết rõ các kỹ thuật, biết rõ các mảnh khoe, và chúng bây giờ chính là mảnh gỗ cho ông trong cơn chết đuối.

George McGrath đập mạnh đầu lên phía trên.

Trong tích tắc - không, chỉ một nửa tích tắc thôi! - ông nhận thấy hai bàn tay đối thủ lỏng và trượt xuống cổ ông.

Trán ông đập thẳng vào mặt ả đàn bà. Đập chính giữa mũi ả.

Chẳng phải chỉ George McGrath hét lên, mà cả ả đàn bà cũng vậy. Đầu ả giật sang bên, mái tóc vàng nhợt tung tóe, cái mồm méo đi và khép lại.

George McGrath thoáng hạ người xuống, rồi lại nhanh như chớp hục đầu lên lần thứ hai.

Lần này, ông húc vào ngực ả đàn bà.

Cơ thể ả giật lên và viên cựa cảnh sát bồi tiếp bằng quả đấm trái. Một quả đấm trực diện, giáng thẳng vào cơ thể đối phương và đẩy được nó lùi xa giường một bước.

Lúc bấy giờ Betty mới hiểu điều gì đang xảy ra trong căn phòng tối mờ mờ. Bà hét lên chói chang, nhưng rồi nghe ra giọng thì thào của chồng mình yêu cầu bà ngậm miệng lại. Ông muốn tiếp tục chiến đấu.

Điện thoại vẫn reo.

George McGrath không chú ý đến cảm giác đau trên cổ. Ông tập trung vào một yếu tố khác hẳn. Theo đúng đà lùi của Dorothy, ông cũng đập người sang bên, lăn qua cạnh giường, húc thẳng

vào người con quái vật.

Dorothy tìm cách né. Chỉ cần một giây nữa thôi, có lẽ ả đã tránh kịp. Nhưng quá muộn, sức nặng của người đàn ông đập ả ngã xuống đất.

Ả đàn bà gào lên giận dữ, muốn lăn người sang bên, nhưng lăn được nửa chừng thì ả chợt nhận thấy một chân ả vẫn còn tự do.

Con quỷ hoa đập tới.

George McGrath không gặp may. Cú đập trúng vào cằm ông, vang tiếng kêu gọn khẽ. Người đàn ông bị văng về phía sau, đập gáy vào thành giường.

Betty bật điện lên ở phía bà.

Ánh sáng tỏa ra, đủ để nhận dạng kẻ lạ mặt. Dorothy lúc này vừa nhảy chồm dậy.

Trông ả như một con quái vật.

Cái miệng há thật to, đầy một thứ mật đặc những bông hoa thối rữa, ánh mắt như đã hóa đá, khuôn mặt ả bây giờ là hỗn hợp nửa đầu lâu nửa mặt người thường, như thể hai nửa đang giằng co, không biết quyết định cho hướng nào.

Betty không tìm được nữa.

Nỗi sợ hãi của bà tuân theo tiếng thét ra ngoài. Tiếng thét đánh lạc hướng Dorothy, con quỷ hoa thoáng nhìn sang phía Betty McGrath.

Đó là cơ hội cho George McGrath quay người. Ông mở ngăn kéo bàn trang điểm.

Trong ngăn kéo có súng lục.

Viên cựa cảnh sát chộp lấy súng nhưng bàn tay đổ quá nhiều mồ hôi. Khẩu súng tuột đi. Đến lần thứ hai ông mới nắm được nó.

George McGrath xoay lại.

Trước khi ông kịp nhả đạn, Dorothy phát hiện ra món vũ khí trong tay đối thủ. Nhanh như chớp, ả cúi xuống giật cái chặn lên cao. Một mảnh vải đung đưa ngay trước mặt George McGrath, ông phân tâm, buột miệng rủa, nghe điện thoại reo tiếng chuông cuối cùng, rồi ông bóp cò.

Tiếng súng ầm vang như tiếng sấm trong căn phòng nhỏ.

Rồi cái chặn được ném vào mặt ông. Chặn đã bị thủng lỗ, cả mảng tường trước mặt cũng vậy, nhưng kẻ giết người, đáng tiếc, lại không trúng đạn.

Dorothy lúc đó đã lao về phía cửa. Ả cúi người xuống mà chạy, thu nhỏ mục tiêu như có thể. Lúc ả mở được cánh cửa ra cũng là khi George McGrath gỡ tấm chặn khỏi đầu. Giận dữ, ông ném nó xuống giường.

Ông bắn lần thứ hai.

Dorothy thụt người xuống tránh. Ả gặp may. Thân hình hầu như là sát đất, ả đàn bà choài qua ngưỡng cửa ra ngoài hành lang. Viên đạn lao sát trên đầu ả, rồi cắm ngập vào khung cửa gỗ.

Ả đàn bà biến mất.

- George! - Betty gào lớn - Trời ơi, cái gì thế? Quái vật nào thế?

- Nằm trên giường, nằm yên, Betty! - Người đàn ông hỗn hển - Lạy Chúa, em nằm yên trên giường đi! Đừng động dậy!

George McGrath lúc đó đã xỏ chân vào đôi giày thể thao và chạy về phía cửa.

- Anh đi đâu thế, George? - Giọng vợ ông cao vút lên.

Người đàn ông trả lời mà không quay đầu lại:

- Anh phải tóm lấy nó. Anh phải tóm bằng được con quái vật!

- George, đừng, anh...

Người đàn ông không nghe nữa.

Với một cử chỉ giận dữ, ông đập cánh cửa ra. Bóng ông hắt xuống hành lang với cánh tay duỗi dài, súng lăm lăm.

Dorothy đã biến mất!

George McGrath nhảy ra ngoài hành lang, cúi người xuống, xoay lại, súng lục giơ lên, bàn tay trái giữ vững khuỷu tay phải.

Không một tiếng động, không một vật thể khả nghi!

Phải chăng ả đã theo cầu thang xuống dưới? Người đàn ông chạy về hướng đó. Ông bật điện lên.

Ánh sáng tràn ngập toàn khu cầu thang. Không nhìn thấy bóng dáng ả đâu, nhưng có dấu vết: những vệt ố thẫm màu, trông như máu khô. George McGrath nhớ lại mùi hoa lá rữa nát và khối chất lỏng nhờn nặc nhỏ ra từ miệng con quái vật. Vậy là rõ những vệt ố này từ ở đâu ra, ông chỉ cần đi theo chúng là sẽ thấy con đường trốn chạy của ả.

Con đường này dẫn ông đến ban công, đến bên cửa sổ ban công, nơi cánh cửa sắt buồng chưa được khép kín hẳn. George McGrath giận đến muốn tự tay vả vào mặt mình. Một sự sơ suất như thế này quả là không thể tha thứ được. Bất cứ ai cũng có thể dễ dàng tuồn người qua lỗ hổng đó.

Dây kéo cửa buồng nằm bên phải. George McGrath giơ tay gạt, cửa chuyển động từ từ như trong một cơn mơ. Người đàn ông cũng không nghĩ đến chuyện gì khác, yếu tố duy nhất quan trọng đối với ông bây giờ là dấu vết của con quái giết người. Khuôn mặt khủng khiếp của nó đã cắm thật sâu vào trí nhớ ông. Đằng sau làn da mỏng như giấy đó đã hiện rất rõ một cái đầu lâu, một thông điệp của Tử thần, giống như đôi bàn tay đã chồm tới siết chặt cổ ông.

Cửa đã được kéo và cuộn lại trên cao, George McGrath hơi khom người bước ra ban công, hai tay ông tóm chặt lấy thanh chắn bằng sắt.

Ông nhìn xuống dưới. Mặc dù phía sau nhà có đèn, nhưng đèn giờ không được bật. Thêm một lần nữa, George McGrath vô cùng giận mình vì đã không để nó cháy sáng qua đêm. Khuôn vườn bây giờ hiện lơ mờ trong bóng tối, chỉ nhìn rõ những tán lá cây ăn quả do chính tay ông trồng nên.

Một tích tắc sau, khi mắt đã quen với bóng tối, George McGrath phát hiện ra ả đàn bà. Dorothy Mainland quả thật đã xuống đất an toàn. Thế rồi ả chạy thẳng về phía trước, bởi sát phía đằng sau vườn cây của McGrath là một vườn cây khác. Từ đó ả có thể dễ dàng chạy ra một ngõ nhỏ, tới một khu chung cư mới xây dựng. Ra tới đó là ả được an toàn, bởi khu nhà mới có rất nhiều góc ẩn nấp.

George McGrath nhả đạn.

Người đàn ông nâng súng bằng cả hai tay. Ông nhìn lửa lóe ra từ đầu nòng súng, lóe hai lần. Hai viên đạn bay rít phía sau lưng kẻ trốn chạy, nhưng chúng không tới đích. Chúng chỉ cày đất vườn lên thành hai rãnh nhỏ, còn ả đàn bà thì mau lẹ thoát khỏi tầm nhìn của ông. Rồi cả dáng

người ả cũng biến mất.

Thay vào đó là những giọng nói.

Tiếng nổ đánh thức những người xung quanh. Nhà bên có người mở tiệc mừng sinh nhật, kể cả khách dự tiệc cũng đã nghe thấy tiếng súng. George McGrath nhận ra những giọng nói quen thuộc của hàng xóm, mặc dù họ hiện còn đang tùm tùm ở phía đầu phố. Họ nói chuyện rất lớn.

Ông quay người lại, đi về hướng hành lang. Vừa bước tới đây, cơn mệt mỏi đột ngột phủ xuống đầu ông. George McGrath không đi được nữa, ông lảo đảo từng bước một. May mà hành lang hẹp, ông có thể tựa ngay vào tường. Vợ ông ôm chặt lấy ông, nhìn vào mặt ông và nói với ông điều gì đó nhưng George McGrath không hiểu.

Người đàn ông đã kiệt sức. Cả một chàng trai trẻ cũng khó có thể chịu đựng được từng ấy sự kiện. Đầu đau như đang bị ngàn vạn mũi dao đâm. Cổ cũng rất đau và rát, nhưng may mắn chưa bị tuột miếng da nào. Hai chân không giữ nổi trọng lượng cơ thể nữa, đôi đầu gối mềm ra, người đàn ông từ từ khuỵu xuống.

Nếu không có bà vợ bên cạnh, chắc ông sẽ đập mình rất mạnh xuống đất. Betty ôm lấy chồng và phải gồng toàn lực để giữ không cho trọng lượng của ông lôi cả hai người ngã xuống. Bà giữ cho người ông từ từ tụt xuống, rồi ngồi xuống tựa lưng vào tường. Quai hàm ông cử động như đang nhai một vật vô hình, nhai cái mùi thối k rữa đã bám chặt vào cổ họng. Nó là tổng hợp của vô vàn mùi lá mục, mùi hoa rữa quện chặt vào nhau, ông không thể nhận ra một mùi lá hay hoa nhất định nào.

Betty quỳ xuống. Bà đưa cả hai bàn tay ôm lấy mặt ông. Ánh mắt đầy sợ hãi, bà nhìn vào mặt chồng mình.

- Chuyện gì vậy, George? Chuyện gì vừa xảy ra vậy? George, làm ơn đi, anh đã nhìn thấy nó mà!

- Anh không biết.

- Nó muốn giết anh!

- Đúng!

- Tại sao?

Người đàn ông nhún vai và khẽ lắc đầu. Tiếng chuông réo vang dưới tầng trệt, tiếng những người hàng xóm hỏi thăm vọng qua vườn. Hai vợ chồng chẳng ai ra mở cửa, mà cũng chẳng đáp lời hàng xóm. Họ chỉ muốn ở bên nhau và tạ ơn Chúa vừa cứu họ thoát chết...

CHƯƠNG 12

Chúng tôi lao xe qua màn đêm, lòng nặng trĩu lo âu. Trong nhà George McGrath không ai nhắc điện thoại. Điều đó có nghĩa, là họ hoặc không có nhà, khả năng mà chúng tôi mong là sự thật, nhưng cũng có thể có kẻ đã nhanh tay hơn chúng tôi.

Tôi báo động cho hai chiếc xe tuần tiểu trong khu vực gần đó. Chúng tôi yêu cầu các cảnh sát viên đến ngôi nhà thăm hỏi và cho chúng tôi biết tin, trong khoảng thời gian chúng tôi chưa tới kịp.

Thanh tra trưởng Tanner đích thân lo việc giữ an toàn cho những người khác đã tham dự vụ tiêu diệt nhà sư Shagri. Tất cả cùng bà con thân quyến của họ đều được đưa vào một khu nhà biệt lập, được canh phòng cẩn mật. Họ sẽ chờ ở đó cho đến khi chúng tôi tóm được kẻ giết người.

Tanner còn cho quân kiểm soát toàn bộ khu vực xung quanh những ngôi nhà họ ở. Rất có thể Dorothy sẽ xuất hiện ở một trong những khu vực này. Nếu có, lính canh phải báo cho chúng tôi ngay lập tức.

Suko lái xe như bay qua đường phố London. Gòi réo vang, đèn báo động xoáy trên nóc, những căn nhà hai bên đường lao vun vút về phía sau như những bóng tối mờ mờ.

Giữa đường, đèn báo hiệu của dàn điện thoại trên xe cháy đỏ. Tôi nhắc máy. Một hạ sĩ thông báo rằng George McGrath còn sống.

Tôi an tâm phần nào, nhưng muốn biết chi tiết hơn.

- Việc gì vừa xảy ra vậy? Có chuyện xảy ra phải không...?
- Vâng, ông ấy gặp may. Tên giết người đã lẻn vào nhà, nhưng George McGrath tự vệ thành công. Tôi chỉ biết vậy. Vừa nghe tin là tôi gọi điện cho ông ngay.
- Tốt lắm, cảm ơn hạ sĩ. Làm ơn ở lại bên cạnh vợ chồng McGrath.
- Dĩ nhiên rồi, thưa ngài.

Tôi thuật lại với Suko, anh bạn tôi thở ra nhẹ nhõm.

- Có thể chứ, ít ra thì được một tin mừng! Chắc George McGrath sẽ cho bọn mình biết chi tiết hơn.

- Nhưng Dorothy bây giờ đã bị cảnh báo.

- Tội tệ quá sao?

Tôi nhún vai.

- Á đàn bà sẽ cẩn thận hơn. Á không phải người ngu. Á có thể đoán ra là bọn mình sẽ tìm cách đặt bẫy nhà những người khác.

- Nó nắm cậu bé trong tay!

Câu nhắc nhở của Suko đâm vào tôi như một mũi dao. Đúng, á đang nắm Dennis trong tay. Á chắc chắn sẽ nhốt cậu bé vào đâu đó, bởi tôi không tin là á sẽ đem cậu bé đi theo trong những vụ giết người.

Không khí trong xe tương đối lạnh, vậy mà mồ hôi vẫn túa ra khi tôi nghĩ đến cậu bé năm tuổi. Dorothy là một á đàn bà tàn nhẫn khát máu, một con quái vật không bao giờ biết ăn năn á ngại. Á sẽ đi con đường riêng của á, á sẽ giết người và chắc chắn cũng sẽ không tha cả một cậu bé mới lên năm, nếu cậu bé mang á lại gần mục tiêu hơn.

Tôi biết chắc, đêm hôm nay còn dài lắm.

Nhấc điện thoại lên, lần này tôi chọn số của thanh tra Tariner.

Anh lên tiếng ngay.

- John, Tôi biết tin rồi. Người ta vừa báo cho tôi xong.

- Tuyệt lắm.

- Nhưng chưa phải lý do ăn mừng đâu. Tất cả năm người khác còn trong hiểm họa.

- Anh gặp được cả năm người chứ?

- Có. Tất cả đều vẫn còn sống, họ hiểu ra và rất thông cảm, bản thân họ cũng đã là cảnh sát cả một thời gian dài mà. Chỉ trừ một người, bốn người còn lại giờ đã đến chỗ tôi an toàn.

- Thế thì tốt.

- Cậu đã nghĩ gì về chuyện sắp tới chưa?

Tôi hắng giọng.

- Thật ra thì chưa nhiều... tôi đang nghĩ đến cậu bé. Ta phải tính khả năng ả đàn bà sẽ sử dụng cậu làm lá bùa hộ mệnh.

- Đúng, tôi cũng nghĩ như thế.

- Anh phải cho người kiểm soát căn hộ và khu vực sinh sống của năm viên cựu cảnh sát kia. Con đàn bà này chắc sẽ đi con đường của nó. Tôi coi nó thuộc hạng người nhất nhất sẽ tiếp tục trả thù, không thềm đếm xỉa đến chướng ngại vật.

- Cậu đúng là người lạc quan.

- Vâng, trong mọi trường hợp.

- Có lẽ George McGrath biết nhiều hơn chúng ta.

- Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy ngay Chỉ vài phút nữa là chúng tôi đến nơi.

- Cậu gọi lại cho tôi chứ?

- Vâng, ngay khi có tin mới.

Xe chúng tôi lúc đó tới sát nhà George McGrath. Người sống ở đây là những người ưa yên tĩnh. Những ngôi nhà cho thuê và những căn biệt thự nhỏ đứng sát thành hai dãy. Khi Suko thoáng bật đèn pha, chúng tôi nhìn thấy một đám người và cả hai chiếc xe đi tuần, đèn báo động vẫn còn quay trên nóc.

Chúng tôi dừng lại. Một cảnh sát viên đứng bên cạnh một chiếc xe đi tuần tiến lại chào khi nhìn thấy hai chúng tôi bước từ chiếc BMW xuống. Những người hàng xóm tò mò xúm lại gần hơn. Có hai người đang cầm trong tay những chai rượu vang, trông có vẻ đang ngà ngà say.

- Họ đang chờ hai ông ở trong kia.

- Cám ơn.

Chúng tôi đi vào nhà. Đèn cháy sáng rực ở mọi căn phòng, khiến ngôi nhà nổi lên như một hòn đảo giữa màn đêm.

Đôi vợ chồng McGrath đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Betty McGrath choàng tay qua lấy vai chồng. Quanh cổ người đàn ông có khăn quàng. Cả hai đang uống nước lọc. Thỉnh thoảng, George McGrath lại đưa tay lên sờ cuống họng.

Có hai cảnh sát viên đang ngồi bên vợ chồng McGrath. Họ biết chúng tôi và im lặng dịch sang bên, nhường chúng tôi ngồi gần George McGrath. Tôi chưa kịp tự giới thiệu thì ông đã phẩy

tay.

- Tôi biết anh. - Ông nói bằng giọng khàn khàn - Cả khi không còn tại ngũ, người ta vẫn được cung cấp thông tin.

- Tốt lắm.

Betty McGrath không biết tôi nên chòng bà phải giới thiệu. Người đàn bà gật đầu, giơ tay kéo tấm áo choàng sát vào cơ thể, đôi mắt bà vẫn còn ánh lên vẻ kinh hoàng. Chốc chốc, Betty McGrath lại liếc thật nhanh quanh phòng, như thể ả sát nhân có thể bất thành linh trở lại và xuất hiện từ bất kỳ góc ngách nào.

- Chắc bây giờ hai anh muốn biết chi tiết chuyện gì đã xảy ra? - Viên cựu cảnh sát hỏi.

- Dĩ nhiên.

- Tôi biết mà. Nhưng phải nói với các anh ngay từ đầu là cả hai chúng tôi đã gặp may.

- Tôi hiểu. Chúng tôi đang truy tìm con đàn bà đó.

- Đàn bà? - Bethy kêu lớn - Không, đó không phải là một người đàn bà, đó là một con quái vật, một con quỷ. Nó không còn là người nữa. Ông có biết trông nó như thế nào không?

- Bethy, kìa em, để anh kể cho họ nghe.

- Nhưng mà cổ họng anh...

- Không sao đâu!

- Thôi thì tùy anh.

George McGrath nhìn một lúc xuống dưới chân ông một thoáng, rồi ông bắt đầu bản báo cáo. Chúng tôi được nghe kể mọi chi tiết. George McGrath vừa nói vừa không khỏi rùng mình. Mỗi lần như vậy, bà vợ đã đặt bàn tay an ủi lên trên cánh tay ông. Thời gian dài trong đội ngũ cảnh sát quả đã để lại một hiệu ứng rất tốt. Bất chấp tình huống căng thẳng hiện thời, George McGrath đã trao cho chúng tôi một bản miêu tả Dorothy Mainland thật chi tiết. Ông cũng không quên nói ả đàn bà cuối cùng đã đi về hướng nào và chúng tôi hầu như không có cơ hội đuổi theo ả.

- Nhưng còn một điều, ông Singlair, còn một điều mà đến giờ tôi vẫn chưa hiểu nổi. Tại sao lại là tôi, tại sao lại là lúc này?

- Có một nguyên nhân? - Suko nói - Nhưng tôi phải kể lại từ đầu, đó là một câu chuyện xảy ra rất lâu rồi. Cách đây đã trên hai mươi năm. Ngày đó ông là nhóm trưởng trong một đợt ra quân tóm bắt một nhà sư tên là Shagri, kẻ đứng đầu một nhóm đạo của "Thời Kỳ Hoa Hồng".

Ánh mắt người đàn ông như đang chìm vào ký ức. Chúng tôi thấy rõ ông đang cố sức, ông cúi đầu xuống một thoáng, rồi gật đầu.

- Ông nhớ ra rồi chứ?

George McGrath phẩy tay.

- Vâng, tôi có nhớ!

Tôi bổ sung thêm.

- Trong vụ đó đã có người chết. Nhà sư muốn đưa tất cả tín đồ vào một cuộc tự sát tập thể, rồi đứng đó nhìn họ chết. Hai người đã làm theo lời hấn, sau đó cảnh sát xuất hiện.

- Vâng! - George McGrath đột ngột bật nói được to như bình thường - Chúng tôi đã bắn chết hấn.

- Đúng.

- Trong vụ đó còn một cô gái. Mãi sau này tôi mới chú ý đến cô ta. Cô ta bị ngất đi và mãi chẳng tỉnh dậy.

- Cô ta đã ngất suốt hai mươi hai năm trời. - Suko nói.

George McGrath giơ cả hai bàn tay lên và áp lòng bàn tay vào má.

- Trời ạ! - Ông rên lên - Đúng nó. Chính con bé đó. Con đàn bà giết người... đã chui vào nhà chúng tôi trông giống cô ta. Vâng, giờ thì tôi nhớ lại rồi. Ngày đó tôi thậm chí còn đến thăm nó trong bệnh viện. Thế rồi...

- Không chỉ là trông giống nhau đâu, ông McGrath. - Suko nói - Chính nó đấy. Dorothy Mainland đã tỉnh dậy khỏi cơn mê và thực hiện một đợt trả thù. Nó không quên một điều gì cả. Mọi quan hệ của nó với nhà sư còn quá mạnh mẽ.

- Không, không thể nào!

- Tại sao không?

- Không thể thế được! Nó đã già đi hai mươi hai tuổi, nhưng trông mặt mày vẫn như ngày trước.

- Đúng thế! - Tôi lên tiếng - Quá trình lão hóa đã được một bàn tay vô hình ngăn lại.

- Nhưng khoa học đâu đã tiến triển tới mức đó.

- Nhưng ma thuật thì có. Đó là sức mạnh của nhà sư đã chết. Chúng ta có thể thiêu hủy cơ thể hắc nhưng tinh thần hắc thì chưa. Tôi chắc rằng linh hồn hắc đã trải qua một cuộc lột xác. Nó đã nhập vào cơ thể cô gái. Nó đã chiếm lĩnh Dorothy Mainland, ông hiểu chứ ạ?

- Không, nhưng tôi tin anh.

Cả hai cảnh sát viên lẫn bà Betty McGrath chỉ ngạc nhiên há mồm nghe và nhìn chúng tôi nói chuyện. Những khuôn mặt trắng nhợt, những đôi mắt mở lớn, kinh hoàng. Tôi nhìn rõ Betty đang nổi da gà.

- Nó đã giết được hai người rồi. - Tôi thông báo.

- Ai thế?

- Một cô y tá tên là Kathy và một đồng nghiệp cũ của ông, Jock Greenfield.

George McGrath đờ người ra. Ông nhìn tôi trân trối, làn môi khẽ chuyển động nhưng một lúc sau mới nói được thành lời.

- Jock! - Ông thì thào - Tại sao lại là Jock? Trời đất, cậu ấy là một trong những người tốt nhất, cậu ấy...

- Và con đàn bà đó đang giữ cháu ông ấy trong tay. - Suko thêm vào.

- Dennis?

- Chính thế.

George McGrath rùng mình, thân hình ông sụp xuống trong ghế bành và đột ngột như thóp nhỏ hẳn lại. Rồi người đàn ông bật khóc.

- Tôi biết gia đình anh ấy. - Ông nói - Vâng, tôi biết họ.

Betty cũng gật đầu. Bà kinh hoàng đến độ không khóc được.

- Tại sao vậy? - George McGrath hỏi.

- Chúng tôi không biết thật chính xác. Chúng tôi chỉ có thể đoán, ả đàn bà mang đứa bé theo để làm bùa hộ mạng.

- Đúng, đúng là bùa hộ mạng.

- Thế nên chúng ta không chỉ phải tìm ra nó, mà còn phải tìm cả Dennis. Đây là một sáng kiến hơi có phần lạ, nhưng tôi thật muốn hỏi xem ông có thể nghĩ ra khả năng con quái đó đi về đâu, trừ địa chỉ của tất cả các cảnh sát viên đã tham gia đợt ra quân hồi đó.

- Tại sao?

- Tất cả đã được đưa về nhà tù bảo vệ.

George McGrath nhún vai:

- Vậy là anh đánh giá tôi cao quá. Việc xảy ra đã quá lâu rồi, tôi đã quên đi phần lớn sự việc. Anh phải xem lại trong những tập hồ sơ cũ. Có lẽ anh sẽ tìm thấy ở đó một lời chỉ dẫn.

- Chúng tôi đã làm, nhưng không có kết quả.

- Vậy ra tôi là hy vọng cuối cùng của hai anh?

- Đúng vậy. Ngày đó, chính ông đã lãnh đạo đợt ra quân. Chúng tôi muốn nói đến nhà sư Shagri. Qua các tập hồ sơ, chúng tôi biết rằng hắn đã bị bắn chết.

- Đúng.

- Nhưng chuyện sau đó ra sao? Ông có thể nói cho chúng tôi nghe được không?

- Với cái xác phải không? - George McGrath nhún vai - Người ta không chôn hắn. Nếu tôi không lầm thì cái xác đã bị đốt. Phần tro được đưa vào một tiểu bằng sành và chôn trong một khu mộ tập thể. Chắc các anh biết trong nghĩa trang thường có những nơi dùng để chôn tiểu tro của những người không được ai quan tâm đến. Ngoài ra, làm như thế cũng là cách tốn ít tiền của chính phủ nhất. Chắc bây giờ nó vẫn còn ở nghĩa trang đó.

- Ông còn nhớ tên nghĩa trang không? - Suko hỏi.

George McGrath cân nhắc, ông đưa tay vuốt dọc cần cổ, rờ lên cằm.

- Nếu tôi không lầm. - Ông lẩm bẩm - Có lẽ đó là nghĩa trang Brompton Cemetery.

- Viên cựu cảnh sát uống nước rồi nói tiếp.

- Nghĩa trang đó rất rộng, có một khu riêng để chôn cá tiểu sành.

- Cảm ơn ông!

George McGrath nhìn chúng tôi, vẻ không hiểu.

- Anh muốn biết điều đó để làm gì?

Suko mỉm cười.

- Rất đơn giản. Mối quan hệ giữa Dorothy Mainland và nhà sư rất mạnh mẽ. Tôi đoán ả sẽ tìm cách quay trở lại với ngôi mộ, đào chỗ tro lên, để gần gũi nhà sư của ả, dù là trong trạng thái nào chăng nữa.

- Đúng là điên rồ. - George McGrath thì thào - Nhưng không quá điên đến mức độ không thể xảy ra. Tôi nhớ tôi cũng từng gặp không ít vụ ăn trộm tro người chết, có một kẻ đã bị chúng tôi truy đuổi. Hắn cũng đã đào một ngôi mộ tập thể để ăn cắp tro. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Đúng vậy, mọi chuyện. Tôi không muốn phản đối các anh.

- Tốt lắm. - Tôi mỉm cười.

- Anh cho rằng anh có thể gặp lại được con đàn bà đó ở nghĩa trang Brompton Cemetery, đúng không?

- Vâng, tôi tin vậy. Ông thử nghĩ lại xem. Bây giờ ả không thể tiếp tục trả thù bằng con đường

bình thường được nữa. Tất cả các cảnh sát viên còn lại đã được đưa về nơi an toàn và được bảo vệ nghiêm ngặt. Đồng thời, tất cả những căn hộ của họ cũng được canh chừng. Nó sẽ gây chú ý, nó sẽ sa bẫy, và đó là điều mà nó không hề muốn. Ngoài ra, nó cũng phải trốn tránh. Nó không thể cứ đi lang thang mãi qua tất cả các phố phường của thành phố này, mà mối liên quan giữa nó với Shagri là rất mạnh. Dorothy Mainland chắc chắn muốn được bổ sung sức lực cũng như kiến thức. Hai chúng tôi bây giờ sẽ ra nghĩa trang và kiểm soát khu vực chôn tiểu sành.

- Không đến nỗi tồi.

- Tôi hy vọng là đúng hướng.

George McGrath nhún vai:

- Đối với tôi, điều quan trọng duy nhất là anh chặn tay được con quái vật đó. Nhớ đến cảnh tự nhiên nó ngoạc mồm ra, rồi khạc cái đám mật hoa, tôi không khỏi rợn người, tôi không giải thích được hiện tượng đó. Các anh có hiểu hơn không?

- Có lẽ. Ông hãy nhớ lại thời kỳ đó, "Thời Kỳ Của Hoa Hồng", người ta theo đuổi những ước mơ khác, người ta không còn muốn hòa hợp vào một xã hội chỉ biết đến tiền và quyền lực. Người ta kiếm những con đường khác và cũng tìm thấy chúng, nhưng rồi người ra không kiểm soát được những thế lực mới xuất hiện. Có những tay lang thang, lòng dạ xấu xa trà trộn vào hàng ngũ "Những Đứa Con Của Hoa Hồng" và sử dụng họ cho những kế hoạch của riêng chúng. Nhà sư Shagri là ví dụ tốt nhất cho loại người này.

McGrath lắc đầu:

- Đó có thể là một lời giải thích, nhưng nó còn quá chung chung đối với tôi. Anh vẫn chưa giải thích tại sao nó lại tuôn ra cái thứ hỗn hợp rừng rợn đó.

- Chuyện này chắc chắn liên quan đến Shagri.

- Anh sẽ tìm ra chứ?

Tôi gật đầu.

- Chúng tôi hy vọng vậy. Trong mọi trường hợp, bao giờ xong việc là tôi sẽ gọi điện ngay cho ông.

- Tôi cũng mong như thế.

Câu nói vang lên như một lời kết thúc. Suko và tôi cùng nhìn đồng hồ.

Đã quá nửa đêm.

Suko gật đầu.

- Tôi nghĩ đã đến lúc chúng tôi phải lên đường rồi.

- Được.

Hai chúng tôi đứng dậy, từ đây cho tới mục tiêu là cả đoạn đường dài. Tìm đường tới nghĩa trang trong đêm cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng hy vọng chúng tôi sẽ gặp may.

Phải chặn tay con quỷ hoa, bằng mọi giá!

CHƯƠNG 13

Cậu bé lạnh, run rẩy toàn thân, thỉnh thoảng lại cất tiếng khóc. Bị bỏ lại một mình trong một căn phòng tối đen sau một lần cửa gỗ rất dày đã bị khóa chặt, Dennis như đang sống trong một cơn ác mộng.

Người đàn bà lạ mặt đầu tiên đã dẫn cậu đi vòng qua một vài con phố nhỏ, rồi nhốt cậu vào đây. Sau đó cô ta bỏ đi, không nói một lời và cũng không thèm đếm xỉa đến những câu hỏi của cậu. Còn lại một mình, Dennis ngồi trong bóng tối, không một mối liên quan với thế giới bên ngoài. Cậu nhớ bố, đến mẹ, nhớ cả ông ngoại, nhưng không một ai đến đây, đưa cậu ra khỏi cái nơi tăm tối này.

Không còn là một trò chơi trốn tìm mà cậu thường chơi với bạn bè, việc ở đây trầm trọng hơn, tồi tệ và khủng khiếp hơn rất nhiều. Cậu không đủ từ ngữ để miêu tả, cậu chỉ thấy sợ và muốn nhanh chóng thoát đi chỗ khác.

Đã bao nhiêu lần cậu đập tay vào tường, rồi đập tay vào cửa gỗ, nhưng không một ai mở cửa, không có một ai phản ứng. Thậm chí không có cả giọng nói và bước chân người.

Thay vào đó là những âm thanh khác.

Những âm thanh văng từ bên ngoài vào chứ không xuất phát từ phòng giam của cậu. Có những kẻ tới đây và cào cào vào tường. Dennis muốn đờ ra vì sợ hãi. Cậu bé không tưởng tượng ra kẻ đang cào ngoài kia. Cậu cũng không hiểu ra khi những tiếng rít chói chang văng qua tường, đập đến tai cậu.

Dennis còn quá nhỏ để hiểu rằng cậu đang ở gần một bầy chuột cống.

Cậu bé nhớ bố mẹ, mong muốn về nhà mình, nhưng nhà cậu bây giờ đã xa, quá xa. Còn lại với cậu chỉ là nỗi sợ hãi, màn đêm lạnh giá và mùi bụi mốc.

Cảm giác bị tắt cả ruồng bỏ mỗi lúc một dâng cao. Đầu óc chưa đủ khôn để hiểu ra sự kiện, Dennis vẫn còn quá nhỏ. Nhưng cậu cũng đã đủ lớn để cảm nhận được sự đe dọa đang bao quanh cậu. Nó như một tấm mạng nhện khủng khiếp, mỗi lúc một xoay xuống sát hơn, rồi trói cậu lại. Cứ mỗi lúc cảm giác mạng nhện kia thít chặt hơn là cậu bé lại ngồi xuống một góc, co rúm người lại. Cậu co sát hai chân vào cằm, xòe hai bàn tay ôm đầu gối.

Thế rồi đến một giai đoạn im lặng tuyệt đối của nỗi sợ hãi. Những kẻ phía bên kia tường lên tiếng. Nổi tò mò trong Dennis lớn dậy. Cậu phải làm một cái gì đó.

Cậu không thoát nổi căn phòng này.

Vậy là Dennis đi đi lại lại trên nền bê-tông lạnh. Thậm chí nhiều lần cậu đã bò bằng cả tứ chi vì quả thật cậu thấy mình như đã biến thành một con thú nhỏ.

Giai đoạn thứ ba đẩy cậu bé đến bên rìa của vực thẳm điên cuồng. Cậu khóc nức nở, nhớ gia đình, nhớ nhà. Cậu không biết thể hiện ra sao, chỉ cất tiếng thảm thương đòi mẹ đòi cha, tiếng kêu của đứa bé cô đơn bị bỏ rơi.

Sau giai đoạn đó, đến thời kỳ yên lặng. Đúng, cậu bé ngủ, hay nói chính xác là gục xuống trong một cơn mơ màng vì quá mệt.

Trong giấc ngủ chập chờn, Dennis mơ. May mắn làm sao, đó không phải là những cơn ác mộng nặng nề. Nó chỉ diễn lại những gì mà cậu bé đã trải qua trong ngày hôm trước, bởi chương trình truyền hình với tất cả những bộ phim hoạt hình của nó đã gây ấn tượng rất mạnh.

Cậu mơ thấy mình là Ghostbuster, là con mèo Tom, là con chuột Jerry. Cậu là người dơi, rồi

thoắt chốc lại là con chim Tweety bị nhốt trong một chiếc lồng hẹp, bên ngoài lồng là khuôn mặt đang nhăn ra cười của con mèo. Cái lưỡi con mèo thò dài ra, liếm mép, con mèo đang mơ tới cảnh ăn thịt chim.

Trong phim, con chim bao giờ cũng trốn thoát. Thế nhưng trong những giấc mộng của Dennis thì không. Bằng một con đường vòng, nó phản ánh lại hiện thực đang bị giam cầm của cậu.

Đột ngột, khuôn mặt con mèo biến đổi. Nó mang mặt người. Từ khuôn mặt của nó dần dần trôi lên khuôn mặt độc ác của người đàn bà đã bắt cóc cậu về đây.

Cậu bé tỉnh dậy, sợ hãi, mồ hôi đầm đìa. Thế rồi cả thân hình cậu run bần bật, chẳng phải chỉ vì lạnh, mà còn vì kinh hãi.

Cậu sợ những giấc mơ khủng khiếp đó sẽ biến thành sự thật, rằng người đàn bà độc ác đó sẽ quay trở lại, lôi cậu ra ngoài và ăn thịt cậu như con mụ phù thủy đã làm trong truyện cổ tích.

Viễn cảnh thật quá khủng khiếp đối với Dennis, cậu bé lại bắt đầu khóc.

Mãi khóc, cậu không nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần. Dennis chỉ giật mình tỉnh dậy khi tiếng kẹt cửa vang lên và cánh cửa mở ra.

Vội vàng, cậu đưa tay lau nước mắt và nhìn về phía trước, nơi bóng tối đã loãng ra một chút, khuôn cửa lò mờ hiện lên bầu trời màu xám bên ngoài.

Trên khuôn cửa là Dorothy!

Ả đàn bà không chuyển động. Dennis chỉ nghe hơi thở của ả, như tiếng rít của một chiếc đầu máy xe lửa đang ủa vào căn phòng nhỏ. Ả đàn bà đứng đó, không nói một lời.

Dennis sợ.

Nỗi sợ hãi mỗi lúc một dâng cao hơn. Cậu bé không muốn giấc mơ của mình biến thành sự thật, cậu lại nghĩ đến mụ phù thủy và khóc. Những âm thanh tức tưởi gây hiệu quả như dấu hiệu bắt đầu đối với ả đàn bà. Dorothy bước vào trong. Cậu bé nghe tiếng bước chân ả sào sạo trên mặt bê-tông như đang giẫm lên vô vàn mảnh kính vụn. Với mỗi bước chân, nỗi sợ hãi trong cậu bé một lớn dậy, nhưng Dennis không thét lên, cậu chỉ nhìn trừng trừng vào người đàn bà độc ác bây giờ đang cúi đầu xuống và hướng cái mặt nhợt nhạt về phía cậu. Cậu có thể nhận ra đôi mắt lạnh lùng như một làn nước thẫm màu và cậu lại nghĩ thấy cái mùi thối kỳ lạ đó.

Mùi của hoa và nụ hoa, nhưng không vui, không trong sáng, mà già cũ và tởm lợm.

Ả đàn bà đứng lại trước cậu bé. Cái đầu của ả cúi thấp hơn nữa. Dennis nhìn lên.

Những ánh mắt lạnh lùng, một gương mặt nhợt nhạt, tất cả những điều đó nhắc cậu nhớ tới một con ma, đã từng một lần bị Ghostbusters truy đuổi.

- Đứng dậy!

Dennis nghe tiếng người đàn bà gọi, và cúi người xuống thấp hơn nữa. Đứa bé lắc đầu. Tiếng vải áo khoác sột soạt, Dennis đang muốn bò vào trong chiếc áo choàng bằng vải jean của cậu để trốn tránh, nhưng ả đàn bà không cho cậu cơ hội. Ả tóm lấy cậu bé.

Cánh tay của ả đàn bà đột ngột dài ra, dài một cách khủng khiếp như được làm bằng cao su. Người Dennis cứng lại, khi những móng tay đặt lên trên vai cậu, rồi cong xuống.

- Thôi nào, ngoan nào...

Lần này, Dorothy nói bằng giọng dịu dàng và Dennis hơi hơi an tâm:

- Chị đến đón em hả?

- Đúng rồi.

- Ta đi khỏi đây chứ?

- Đúng thế.

Đưa bé nhẹ cả người. Nó không biết, nó phải cư xử như thế nào.

- Ở đâu... Mình đi đâu? Về gặp ba mẹ em hay quay lại chỗ ông ngoại? Mình đi về đó chứ?

- Một chút nữa.

Khóe miệng Dennis đột ngột giật giật. Cậu thấy cả một thế giới đang đổ xuống quanh mình.

- Chị muốn đưa em đi nơi khác à?

Bàn tay ả đàn bà tóm chặt hơn. Dennis không còn cách nào khác, cậu phải đứng dậy. Đầu gối run lẩy bẩy, cậu đứng sát Dorothy Mainland. Người cậu cũng run và hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Dorothy đặt cả bàn tay lên vai cậu bé. Dennis thấy bàn tay đó nặng như được làm bằng sắt. Chỉ riêng một bàn tay đã cho cậu rõ cậu sẽ không chạy thoát được.

- Vậy bây giờ ta đi đâu? - Cậu bé hỏi khi người đàn bà dắt cậu đi về hướng cửa.

- Ta đi xe.

- Đi xe hả? Dennis rất thích đi xe.

- Đúng.

- Đi đâu?

- Rồi em sẽ biết. Nhưng chị nói trước, lên xe rồi là em phải ngồi thật yên. Tốt nhất là ngủ đi. Vào thời gian này, những đứa bé như em phải ngủ. Đến nơi chị sẽ đánh thức em dậy.

- Nếu em không muốn ngủ...

- Cứ phải ngủ đi. - Dorothy đẩy cậu bé ra ngoài cửa. Căn phòng chứa đồ nằm lại đằng sau lưng họ. Nó nằm lại trong bóng tối của một đêm tháng giêng chứa đầy những mùi vị lạ thường.

Dennis bây giờ chẳng những bị vùi ngập chỉ trong mùi hoa rửa tóa ra từ Dorothy Mainland, thêm vào đó còn là mùi sắt rỉ, mùi rác và mùi nước thải. Rõ ràng là ả đàn bà đã đưa cậu đến một nơi gần bến cảng, hay ít nhất cũng gần một con suối.

Cậu bé rùng mình. Cậu phải chống chọi với cơn gió lạnh. Cả hai chân cậu đã cóng. Đôi giày thể thao chẳng che được bao nhiêu.

Để che giấu nỗi sợ, Dennis hỏi luôn mồm. Cậu không nhận được câu trả lời. Người đàn bà không muốn nói. Toàn bộ giác quan và tinh thần của ả bây giờ chỉ tập trung vào một mục tiêu duy nhất.

Khi hai người đã đến một khu vực đông dân hơn, Dorothy bắt đầu mở miệng:

- Chị nhắc lại lần nữa: Bao giờ lên taxi, em phải im mồm.

- Em sẽ không nói gì cả.

- Ngoan, ngoan lắm. - Ả đàn bà đưa tay vuốt tóc cậu. Dennis có cảm giác như bàn tay đó được làm bằng băng.

Họ đi một đoạn đường thì tới một khu đậu taxi nho nhỏ. Có hai chiếc xe đang đỗ ở đó. Một người lái xe đang ngủ, người kia đang nghe đài.

Anh ta ngẩng lên khi nhìn thấy bóng của hai người tiến đến sát xe mình.

- Cái gì thế này? Đi muện thế này sao? Có muốn đi xe không?

Dorothy gật đầu.

- Cô có tiền không?

Ả đàn bà đút tay vào túi áo rồi rút ra một vài tờ bảng Anh. Nhìn thấy chúng, người lái xe bắt đầu chuyển động.

- Thôi được rồi, lên xe đi. Tôi phải đưa hai cô cậu về đâu, lên mặt trăng chắc?

Dorothy ấn Dennis ngồi vào trong xe. Ả thì thảo đọc cho người tài xế địa chỉ.

- Brompton Cemetery.

Đôi mắt người đàn ông mở lớn. Anh ta kéo sát cái mũ xuống đằng sau gáy rồi nhún vai.

- Thôi thì, không phải việc của tôi, cô muốn tới đó cũng được. Còn tôi thì chẳng bao giờ đến nơi ấy.

- Anh làm ơn đi đi cho. - Dorothy ngồi xuống hàng ghế sau rồi sập cửa lại.

- Thôi được, tùy cô.

Dorothy mỉm cười với Dennis, lúc này đang ngồi bên tay trái ả. Cậu bé không mỉm cười đáp lại. Co rúm người lại, cậu ngồi trên ghế, đôi mắt nhìn xuống hai bàn tay bẩn thỉu.

- Em muốn về nhà, Doro. Chị mang em về nhà chứ?

- Không được nói. Em đã hứa rồi mà. Nếu em nói, thì việc còn lâu hơn, lâu lắm em mới được về nhà.

- Thôi được rồi. - Cậu bé xoay đầu ra khỏi phía Dorothy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu bé thấy vùng này rất lạ. Tất cả đều gây ấn tượng lạ lùng và như đang đe dọa cậu trong bóng tối. Cả những cây đèn đường cũng không mang lại niềm tin. Đối với cậu, đó chỉ là những vật mặt ma đang nham nhở, đang cười dọa nạt.

Hơi thở của cậu phà lên cửa kính, những ánh đèn đường càng nhạt nhòa hơn. Cậu bé thấy mình đã bị cắt ra khỏi thế giới bình thường. Họ đang bay như ma qua vũ trụ. Cậu bé nhớ lại những đoạn phim hoạt hình đã xem. Chắc những nhân vật trong phim khi bay trong vũ trụ cũng có cảm giác như cậu bây giờ.

Điều đó khiến cậu quên hiện thực được một chút. Hiện thực bây giờ như nằm sau một lớp màn che, như không muốn cậu nhìn thấy nó nữa.

Người lái xe im lặng một lúc. Anh ta cân nhắc. Đến bên một ngã tư, nơi anh ta phải dừng lại để nhìn xe hai làn đường hai bên, anh ta quay đầu lại.

- Có chuyện gì thế?

- Cô nghe này, tôi không muốn nói gì cả. - Anh ta cười - Nhưng cô không có cảm giác rằng trong xe có mùi lạ quá sao?

- Ý anh muốn nói gì?

- Trong xe có mùi lạ, mùi thối.

- Không phải.

- Đúng đấy, quỷ quái, nó thối. Tôi biết nó thối mùi gì, tôi có thể tưởng tượng rằng cái mùi này là mùi của nghĩa trang, khi người ta phải đứng cạnh một bãi rác chứa rất nhiều những bông hoa đang rữa ra.

- Anh thôi đi! Chỉ là tưởng tượng thôi.

Người đàn ông nhún vai. Đèn đã xanh, ngã tư đã vắng, anh ta lại tiếp tục lăn bánh, và không nói nữa.

Dorothy nhìn Dennis.

Cậu bé ngồi im. Ả đàn bà không nhận ra, có phải cậu đã ngủ hay chỉ đang mơ màng. Khi bị ả thúc khê vào người, Dennis giật nảy mình, nhìn sang bên phải.

- Ta sắp đến nơi rồi.

- Ở đâu? Ở Sukanara sao?

- Cái gì kia? Sukanara là đâu?

- Đó là một hành tinh trong vũ trụ. Em đã xem Hi-Men bay lên đó, em...

- Ừ thì cứ cho là Sukanara cũng được.

- Hay quá.

- Ta sắp đến nơi rồi, thưa cô. Cô có thể cho tôi biết cần đỗ xe chỗ nào không?

- Không cần đến cửa chính. Anh có biết khu tiểu sành đựng tro ở góc nào không?

- Biết áng chừng thôi.

- Chúng tôi sẽ xuống khu đó.

- Nhưng khu đó rất vắng người.

- Có phải chuyện của anh không?

- Không.

- Chính thế...

- Thôi được, tùy cô. Nhưng tôi hành nghề taxi đã lâu mà hiếm khi gặp người khách lạ như cô. - Anh ta cười rồi tăng tốc trong đoạn cuối.

Brompton Cemetery là một khoảng đất rất rộng. Ở khu vực phía Nam, nằm gần sân vận động Stamfordbridge, khuôn viên của nghĩa trang được cắt ra một khoảng để làm bãi đậu xe cho khách. Nhưng người đàn bà lại không muốn xuống đó, cô ta muốn xuống ở phía bên kia, hướng Bắc, cách ga tàu điện không xa.

Xe dừng lại. Cô ta trả tiền. Thêm một lần nữa, cô ta tặng cả chỗ tiền lẻ, khiến người lái xe gật đầu cảm ơn. Thế rồi ả kéo cậu bé ra khỏi xe, Dennis cất tiếng hỏi:

- Tới nơi rồi sao?

- Tới nơi rồi.

Người lái xe thoáng nghe được cả hai câu đó, anh chỉ biết lắc đầu.

- Nhưng em không nhận ra Sukanara. - Dennis nói khi ả đàn bà dắt cậu đi về hướng một dãy những thân cây rất lớn đứng sát vào nhau. Trong bóng tối, trông chúng như những ngọn đu khổng lồ, muốn bảo vệ tất cả những gì đứng bên dưới chúng.

- Cũng chẳng quan trọng.

- Nhưng mà em sợ.

- Đừng sợ, chị ở đây.

Dennis dừng lại và giậm chân xuống đất.

- Em... Nhưng em muốn về với mẹ.

Dorothy không trả lời. Ả siết chặt tay hơn, kéo cậu bé đi.

- Bỏ em ra!

Ả đàn bà dừng lại. Những thân cây đã ở rất gần. Ả đã ngửi thấy mùi của chúng.

- Này thằng nhỏ, nếu mày không ngậm mồm lại, tao sẽ giết mày! Nghe rõ chưa?

Dennis đã nghe rõ. Cậu bé nhìn vào mặt ả. Cậu thấy đôi mắt lạnh như băng.

- Chị là người ác! - Cậu bé thì thào.

- Mày nghĩ thế nào thì kệ mày, đi!

Không thèm đếm xỉa đến tuổi tác và độ lớn của Dennis, ả đàn bà kéo cậu theo. Chỉ sau đó một chút, cả hai người đã đứng dưới những cành cây. Dennis sợ. Mà mỗi khi cậu sợ và muốn tỏ vẻ không sợ hãi thì cậu lại nói luôn mồm.

- Có phải chúng ta vào một cánh rừng? Có phải là một cánh rừng cổ tích?

- Gần như thế.

- Ở đây không có phù thủy chứ?

- Không.

- Thế có ma không?

- Có lẽ có.

Chân họ bây giờ giẫm lên một lớp lá dày, những cái lá kêu sột soạt và đánh thức trong trí tưởng tượng của Dennis những hình ảnh khủng khiếp nhất. Cậu bé tưởng tượng có những con ma bí hiểm nằm dưới lá, chúng đang thấy bị quấy rối và chẳng bao lâu nữa, chúng sẽ xé đất, thò ra những cái mồm khổng lồ và nuốt chửng họ.

Họ đã đi qua tấm thảm lá rụng, nền đất phủ cỏ mềm mại và dinh dính mở ra đằng trước.

Dorothy dừng lại. Ả đàn bà tìm hướng đi. Phía phải là khu nghĩa trang bình thường, nơi chôn những người bình thường.

Đó là cả một bức tường thăm màu làm bằng những bụi và những lùm cây nho nhỏ. Thỉnh thoảng được xẻ ra bằng những con đường nhỏ, hai bên đường có để những chiếc ghế dài và được trang điểm bằng vô số bia mộ đủ kiểu.

Đó không phải là mục tiêu của ả.

Phía bên trái, nằm chênh chếch, là một khoảng đất hỏ, thoát nhìn cứ tưởng là một sân bóng đá, nhưng sự thật không phải vậy. Bởi vì bên dưới lớp cỏ kia là rất nhiều tiểu sành. Người ta đã nhét chúng xuống dưới lòng đất này. Mỗi khi Dorothy nghĩ tới việc cả nhà sư Shagri vĩ đại cũng nằm ở đây, ả lại thấy cảm giác căm uất bùng cháy. Ông ấy không xứng đáng bị cư xử như vậy, ông ấy là một tinh thần vĩ đại, một người tài năng xuất chúng. Chúng đã phá hủy thân thể ông ấy, điều đó đúng, nhưng chúng đã không phá hủy được linh hồn của ông. Ả đàn bà biết rõ điều đó, biết rõ ông ta đang nằm nơi nào, ả muốn đào tiểu sành ra khỏi nền đất ẩm và giữ nó mãi mãi.

Ông ấy sẽ chỉ đường cho Dorothy đi, bởi ông ấy đang ở trong chính người ả đây. Shagri đã giữ gìn ả suốt từng ấy năm trời, đã lo sao cho ả không bị chết đi, lo cho ả thức dậy để tiếp tục hành động theo tinh thần của ông ta. Ả sẽ kế vị Shagri, đi thu thập những tín đồ mới, bởi cả một thế hệ con người đã trôi qua và lớp trẻ bây giờ lại quay trở lại với rất nhiều sự kiện bí hiểm, bởi người ta không còn tin tưởng vào kỹ thuật và máy tính nữa. Người ta muốn tìm lại bản thân mình và sau đó, cần một con đường đi đến sự khai hóa, cần một con đường siêu thoát, cần con đường cao quý nhất của mọi con đường.

Ả đàn bà kéo cậu bé đi trên thảm cỏ. Từ mặt đất ẩm ướt bốc lên một làn hơi mỏng, chưa phải là một lớp sương mù dày mà chỉ là những làn hơi nhẹ nhẹ, mỏng tang, chuyển động như những lớp màn trắng tinh và mỏng trên cả thảm cỏ, lơ lửng trong không khí.

Dorothy Mainland tập trung tinh thần. Ả hiện chưa biết tiểu sành của Shagri nằm ở đâu, nhưng ả nhất quyết sẽ tìm ra. Ả chỉ cần tập trung thôi, tập trung vào kẻ đang ở trong cơ thể ả. Ả cần mối quan hệ này cũng mạnh mẽ như khi giết chết một trong những cựu kẻ thù của ả.

Ả đã thành công.

Giống như những lần trước.

Làn da trên khuôn mặt bắt đầu thay đổi. Những nỗi đau đớn đi kèm được Dorothy cảm nhận là mặt ngọt. Làn da bị kéo nhẹ nhẹ, giống như một lớp cao su, và nó sẽ lộ ra những gì ẩn nấp bên dưới, những gì chỉ hiện ra khi mối quan hệ với Shagri được tạo lập một cách hoàn hảo.

Một vệt mặt xương ma trắng vàng, độc ác.

Lần nào để cho vệt mặt ma lộ ra phía trước, Dorothy cũng rất vui. Đó là lúc ả đàn bà biết rằng mối quan hệ với vị sư vĩ đại đã lại được thiết lập. Lúc bấy giờ, Shagri hiện hình trong cơ thể ả, và cơ thể ả bắt đầu biến đổi.

Ả đổ mồ hôi, ả bốc hơi ra ngoài, đến độ cái mùi hoa thối rửa đặc lên như một lớp sương phủ ngoài thân hình ả và dần lan tỏa ra ngoài.

Ả đàn bà nắm chặt cậu bé trong tay. Bàn tay ả rất cứng. Cậu bé không có cơ hội giằng ra và bỏ trốn, bởi cùng với quá trình biến đổi, sức mạnh cơ thể ả cũng tăng lên.

Dorothy cảm nhận rõ ả chẳng còn cách mục tiêu bao lâu. Giác quan của ả bây giờ như những con mắt thần dẫn ả đi. Ả bước nhanh hơn và Dennis phải cố gắng chạy mới theo kịp. Lớp sương bao quanh những khớp xương ả, và cả hai người có cảm giác như họ đang chạy trong một biển bằng bông.

Nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Ả thở hào hển, ả xuất mồ hôi. Cái mùi hoa nồng nặc trĩu nặng trong không khí như một lá cờ ẩm ướt vô hình. Dorothy quay đầu sang hướng trái. Ả cảm thấy một tia chớp đang bùng nổ trong đầu. Giờ thì ả biết mộ Shagri không còn xa nữa.

Dennis chạy không kịp. Cậu bé bắt đầu khóc.

- Em... Em không đi được nữa. - Cậu lăm bắm giữa tiếng thỉnh thịch của bàn chân đập xuống nền đất ẩm.

- Sắp đến rồi, đến nơi rồi...

- Đây là đâu?

Ả đàn bà đột ngột cười lớn. Tiếng cười khiến Dennis sợ. Cậu rùn người xuống.

- Đây là nghĩa địa, em bé ạ. Chúng ta đang ở nghĩa trang, và chúng ta đang đến gần thầy chị. Chỉ vài bước chân nữa thôi...

Ả kéo cậu bé đi theo. Cậu bé không hiểu gì cả. Cậu hiểu rằng cậu đã bị đưa ra một nghĩa trang. Đây cũng là nơi có mộ bà cậu. Thỉnh thoảng ba mẹ lại đưa cậu đến đây thăm mộ. Lần nào, cậu cũng rất sợ hãi khi bước chân vào đây, cậu cứ sợ những con ma sẽ nổi giận, kéo tuột cậu xuống một ngôi mộ nào đó.

Giờ Dennis không nhìn thấy mộ, vậy mà cậu vẫn sợ. Cậu không tin là người đàn bà này lại nói dối. Không đâu, chị ta nói thật. Tại sao lại phải nói dối kia chứ?

Cuối cùng, họ đứng lại. Dennis lão đảo. Cậu thấy trong người khó chịu. Chỉ chạy thêm một vài bước nữa thôi có lẽ cậu đã nôn ra, tình trạng kiệt sức và nỗi sợ hãi bóp lấy cổ họng cậu.

- Đây rồi! - Á đàn bà nói - Đây rồi!

Dorothy hiện vẫn còn đứng, nhưng ả đang từ từ khụy gối xuống và đưa mặt về hướng cậu bé.

Cậu nhìn ngang sang ả. Cậu nhìn vào một gương mặt có làn da mỏng như giấy và cái đầu lâu bên dưới.

Dennis không nói nổi câu nào nữa. Trong cái tuổi của mình, cậu chưa thể nghĩ được. Cậu chỉ có thể so sánh thôi và chỉ có thể so sánh với những đoạn phim hoạt hình mà cậu đã xem.

Trời... Bà ta... chị ta trông giống những kẻ thù của Hi-Men! Cậu thầm nghĩ. Bọn chúng thỉnh thoảng cũng thò ra những cái đầu đầy xương. Chúng là bọn ma, bọn xấu, Hi-Men đã phải dùng vũ khí để chống chọi với chúng.

Chỉ có điều Dennis bây giờ không có vũ khí bên mình.

Thay vào đó, nỗi sợ hãi bùng dậy. Bởi ở đây không phải trong phim, ở đây là đời thật.

Dorothy Mainland ngồi xổm xuống để gương mặt đã thay đổi của ả ở cùng tầm cao với gương mặt đứa bé.

Dennis lú lẫm. Nỗi sợ hãi siết chặt cổ họng cậu lại. Khuôn mặt ả đàn bà vẫn còn tất cả. Cả mồm, cả mũi, cả mắt và cả tai, thậm chí cả tóc. Nhưng chúng bây giờ trông như những móng tay dài, mỏng dính, bao quanh cái đầu. Da mỏng và trong suốt, nhưng cái miệng lại chuyển động. Nhìn như hai làn môi được làm bằng cao su, chúng run rẩy giật từ phía này sang phía khác, cho tới khi chúng để lộ ra một khoảng hở và rồi cứng đờ ra.

Dorothy đặt cả hai bàn tay lên vai Dennis, ả thở ra. Từ cái mồm thoát lên tiếng rít nhẹ nhàng, hơi thở đập thẳng vào mặt Dennis.

Một mùi thối khủng khiếp. Ghê tởm và kinh hãi. Nó mạnh đến mức Dennis phải ngưng thở, ngậm miệng lại, để đỡ buồn nôn.

Cậu bé quay người đi.

Dorothy không muốn vậy, ả đàn bà như đã biến thành một người khác. ả như đang trôi vào trong một cơn sốt, và ả thì thào kể chuyện về nhà sư Shagri. ả muốn kể cho Dennis nghe tất cả, mặc dù cậu bé không hiểu một chút gì.

- Ta là ông ấy, ông ấy là ta. - Á đàn bà nói và gật đầu chỉ xuống nơi mà Dennis phải nhìn tới. Xuống mặt đất!

- Người ta đã chôn ông ấy ở đây. Người ta đã đốt xác ông ấy và chôn xuống đây, nhưng ta sẽ đào ông ấy lên, đón ông ấy trở lại, người có biết không? Ta đã làm vừa lòng ông ấy, bây giờ ông ấy sẽ giúp ta. Mọi việc sẽ trở lại như ngày xưa, bởi vì ông ấy là ta, và ta là ông ấy. Hai chúng ta đã hợp nhất với nhau, hai chúng ta sẽ bắt đầu mọi thứ lại từ đầu. Ngày đó ông ấy đã dạy ta hòa mình vào thiên nhiên. Chúng ta là những "Đức Con Của Hoa Hồng", chúng ta đã yêu những nụ hoa, chúng ta đã nằm ngủ với những nụ hoa, chúng ta luôn phủ chúng lên người. Bao giờ quanh chúng ta cũng là hoa, chúng ta đeo những tràng hoa dài trên da trần. Nhà sư Shagri đã thổi pháp thuật vào từng nụ hoa. Vì thế mà chúng rất mạnh mẽ. Vì thế mà những nụ hoa là một phần của bản thân ta, và là một phần của bản thân ông ấy. Chúng ta là một, cả ba chúng ta tạo thành một thể cộng sinh, giờ đây không còn kẻ nào ngăn cách nổi. Ta sẽ đào những tro sành từ dưới đất lên, và ta sẽ ăn tro.

- Em muốn đi khỏi đây! - Dennis khóc. Nghe người đàn bà kể lể nhưng nỗi sợ của cậu không hề dịu đi. Gương mặt trước mặt cậu đây thật khủng khiếp.

- Chút nữa chúng ta sẽ đi, Dennis, một chút nữa thôi. Đầu tiên chúng ta còn phải thực hiện một nhiệm vụ.

Cái mồm hay đó là một cái mồm? Bây giờ mỉm cười. Rồi nó mở rộng hơn nữa và cậu bé nhìn vào trong cái hang đó, thấy một vật thật mềm, đen đen.

Đầu tiên, cậu tưởng đó là cái lưỡi. Người nào cũng có lưỡi. Nhưng không phải lưỡi như của Dorothy.

Nó mềm, nó chảy ra, nó tràn ra theo nhiều hướng khác nhau, và nó vượt qua khóe miệng, nó chảy theo hai khóe mép xuống dưới, bò như những con giun đen đen về hướng cằm.

Dennis thấy tởm lợm. Cậu thấy tởm lợm trước cả cái mùi đang tỏa ra từ lưỡi và mồm. Chưa bao giờ cậu lại ngửi mùi hoa thối nồng nặc như lúc này.

Cậu bé rùng mình, cậu muốn chạy đi, nhưng ả đàn bà khủng khiếp kia túm chặt lấy cậu.

- Thế nào, Hi-Men bé bỏng? - Ả ta hỏi, và những từ ngữ của ả trôi lục đục ra từ khoang mồm.

- Làm ơn đi, em muốn đi chỗ khác.

- Mà phải ở lại đây, thằng nhỏ! Mà phải ở lại bên tao, bởi vì mà bây giờ là chuyện quan trọng đối với tao. Chừng nào chúng nó không làm gì mà thì chúng nó cũng không làm gì nổi tao. Đơn giản thế thôi. Chúng nó sẽ truy đuổi tao, nhưng chúng nó sẽ không tóm được bọn mình. Chỉ khi tao đã nuốt được tro của Shagri vào người và trộn lẫn cả cơ thể lẫn linh hồn của ông ta vào cơ thể tao, tao mới thả mà đi. Lúc bấy giờ thì mà có thể quay trở lại với mẹ mà. Hiểu chưa?

Dennis không có khả năng trả lời. Cậu cũng không nghĩ được nữa, toàn bộ khung cảnh xung quanh đã đổi khác.

- Giờ ta sẽ đào tro từ dưới đất lên. Cái tiểu nằm không sâu đâu. Ta phải đào đất bằng hai tay trần, nhưng ta sẽ làm được. Mà phải đào phụ cho ta. Nào, lại đây!

Ả đàn bà xoay người cậu bé.

Dennis đã đợi điều đó này giờ. Bàn tay ả tóm lấy cậu hơi lỏng ra một chút khi xoay. Cậu không thể biết mình hành động có ý thức hay theo bản năng. Điều duy nhất quan trọng là không còn phải ở đây với mụ đàn bà ác độc này nữa. Mụ quá khủng khiếp, như một con phù thủy.

Cậu bé lao người về phía trước, la thật lớn và chạy đi.

Hai bàn tay trượt khỏi vai cậu, bởi cả Dorothy cũng bị bất ngờ. Ả đã tập trung quá nhiều vào chuyện khác và buông lỏng việc canh chừng Dennis.

Giờ thì cậu đã trốn đi.

Nhưng cậu không hề có cơ hội thoát. Đôi chân của cậu quá ngắn, lực cậu quá yếu, cậu không thể chống chọi với một người lớn tuổi.

Ả đàn bà lao theo cậu.

Ả chạy rất nhanh, vừa chạy vừa cười nhìn vào cái lưng con con với đôi chân tí xíu đang hốt hoảng đập thực mạng xuống đất.

Cậu bé lao đảo, chòng chành từ bên này sang bên khác. Cậu cũng không biết phải chạy về đâu, cậu chỉ cầm cổ chạy thẳng và Dorothy mỗi lúc mỗi lại gần hơn.

- Tao sẽ bắt được mà, thằng nhỏ kia! Phải, tao sẽ tóm được mà. Và tao sẽ ăn thịt mà! Tao là mụ phù thủy đây! Tao là phù thủy! - Ả đàn bà cười khoái trá và cái đầu lâu sáng lên dưới lớp da như một mảnh trăng nhợt nhạt bằng xương.

Ả chạy nhanh hơn nữa.

Ả thôi không cười.

Có cái gì sáng lóe lên đằng trước họ. Có cái gì ập ra từ hai phía. Từ đằng trước và từ bên trái.

Cậu bé chạy thẳng vào tia sáng đó. Cậu chói mắt, cậu không nhìn thấy gì nữa, kể cả dáng người đang giơ tay ôm lấy cậu.

Người đàn ông ôm thật chặt và Dennis thét lên.

- Bình tĩnh nào cháu, an tâm đi. Mọi việc ổn rồi. Các chú sẽ đưa cháu về nhà với bố mẹ, được không, Dennis?

Cậu bé không phản ứng. Cậu cũng không biết ai vừa an ủi cậu, nhưng cậu nghe một giọng đàn ông khác đang nói, không phải với cậu, mà với Dorothy.

- Đủ rồi, Dorothy Mainland!

CHƯƠNG 14

Người nói câu đó là tôi.

Tôi giữ cây đèn pha cầm tay, chiếu thẳng vào mặt ả đàn bà khủng khiếp đó. Tia sáng xuyên qua làn da mỏng, những khúc xương bên dưới ánh lên màu vàng tẩm lợm.

Ả không chạy nữa.

Ả đứng lại, thở hào hển và giang rộng hai cánh tay.

Tôi tiến lại gần hơn.

- Mình giữ được cậu bé rồi. - Suko nói.

Dorothy Mainland không biết phải nhìn về hướng nào. Về đằng trước hay sang bên trái. Cả hai giọng nói lạ lùng khiến ả bối rối.

Thế rồi ả giận dữ phun phì phì. Một mùi thối kinh khủng bay ra từ mồm ả. Nó có mùi hoa rữa, mùi lá mục, và một thứ mật đặc rịn ra từ hai khóe miệng ả như hai dòng sirup. Tôi không biết nó rịn ra từ khoang miệng của Dorothy hay từ cái mồm xương xẩu của đầu lâu nằm dưới làn da.

Suko đang nói chuyện với Dennis, tôi chỉ nghe loáng thoáng vài từ. Anh đang yêu cầu cậu bé đứng yên, vì anh cũng muốn vào trận đấu.

Chúng tôi tiến lại từ hai hướng.

Ả đàn bà lùi về.

Cái đầu ả xoay xoay, hốt hoảng giật từ hướng này sang hướng khác, nhanh đến nỗi những đường nét của đầu lâu nhợt nhòe dưới da, như muốn tan ra.

Ả gào lên gọi nhà sư cứu trợ.

- Shagri! - Ả hỗn hển lấy hơi - Shagri!

Shagri không nghe thấy, gã đang nằm dưới đất. Mặc dù vậy, tiếng gọi đến tận tay trưởng nhóm đạo như truyền thêm sức mạnh cho ả đàn bà. Dorothy Mainland đột ngột húc đầu chạy thẳng về hướng tôi.

Tôi chưa bao giờ chiến đấu với ả, nhưng tôi biết những sức mạnh nào ẩn bên trong cái hình thù quái dị này.

Tôi nhả đạn.

Viên đạn bạc đã được làm phép thánh xuyên vào cơ thể Dorothy Mainland. Trong một giây đồng hồ, con quỷ hoa thay đổi dáng chạy, thoát thành lão đạo. Nhìn cứ tưởng nó sẽ ngã xuống, từ chỗ đạn xuyên chảy ra một con giun của thứ mật hoa thắm màu.

Hai chúng tôi đã đến nơi này từ trước, đã nằm phục trên cỏ, nghe từng lời ả giải thích và bây giờ, chúng tôi rõ mọi chuyện đã bắt đầu ra sao.

Nhưng viên đạn bạc không ngăn nổi con quỷ hoa. Ả chạy tiếp, định giết tôi.

Nhanh như cắt, tôi né sang bên.

Hai cánh tay ả đột ngột dài ra. Chúng trôi bồng bềnh trong không khí, tóm lấy tôi và quật tôi xuống đất bằng một sức mạnh dữ dội.

Ả đàn bà nhào xuống người tôi.

Có phải là ả không? Hay đó là cả một biển những bông hoa rữa nát đang tóm lấy tôi. Nó như

một chiếc xe lăn, như một tấm thảm rộng bóp cho tôi ngạt thở, và tôi cảm nhận thứ mật ẩm ẩm ghê hồn đang nhỏ xuống người mình.

Hai bàn tay tìm đến cổ họng tôi. Bồng bềnh trước mặt tôi là hai hốc mắt. Tôi nhìn thấy cái đầu lâu, mồm há rộng. Nó đang ói cho lớp mật hoa trào ra ngoài.

Tôi muốn thúc đầu gối lên cao, nhưng ả đàn bà bây giờ nặng như núi đá.

Rồi tôi nghe tiếng rít gió.

Đó là một âm thanh đặc biệt, đã từ lâu tôi không còn nghe thấy.

Tai tôi cảm nhận tiếng rít gió, và lòng tôi hạnh phúc.

Trong cùng tích tắc, tiếng rít gió nhường chỗ cho tiếng quạt khi ba lần roi diệt quỷ cùng đập xuống thân hình ả đàn bà.

Con quỷ hoa giật lên.

Đột ngột, ả coi như tôi không còn tồn tại nữa. Suko đã áp dụng một thứ pháp thuật thật mạnh chống lại ả, và Dorothy Mainland chưa biết phải đối chọi với pháp thuật này như thế nào.

Ả nhảy vọt lên, trông như một bóng ma chấp chới. Ả không thét lớn, nhưng những âm thanh thoát ra từ khoang miệng nghe thật rùng rợn. Nó giống như tiếng chít của một con chuột khi bị vuốt con mèo tát trúng.

Con quỷ hoa lao đảo trên nền đất ẩm. Với những cử chỉ giật giật, cứng cứng. Tôi nhóm dậy, nhìn về phía ả và tin chắc ả không còn đứng được bao lâu, bởi cả ba lần roi của Suko cùng để lại vết tích trên thân hình ả.

Suko đã quạt roi thật chính xác. Một làn roi quạt ngang đầu con quái vật và kéo thành một vết hõm sâu trong xương sọ. Nó là vết thương sâu nhất và châm ngòi cho quá trình hủy diệt.

Có ánh lửa lóe lên trong đầu lâu. Đột ngột, chúng tôi thấy nó vừa tối mà vừa tỏa sáng.

Rồi cả cái đầu nổ tung ra. Những khúc xương cũng thế.

Nó bốc thành một đám mây của vô vàn những nụ hoa thối rữa, run rẩy bay trong không khí như một đàn côn trùng. Vậy là cái đầu đã đi trước.

Tiếp theo đến phần thân.

Cả nó cũng đã bị sức mạnh của những lần roi xé rách ra, nó nổ tung, nhưng không rơi xuống đất, mà biến thành một bó khổng lồ của những cánh hoa đang rữa, rụng lá tả xuống đất như đám bụi hoa từ đầu con quái vật.

Không còn Dorothy Mainland nữa. Chỉ còn lại một tấm thảm nhỏ bằng hoa đang bốc lên mùi thối nồng nặc, ngộp thở, mùi thối đang trộn lẫn vào những lớp hơi ẩm bay là là mặt đất.

Tới một lúc nào đó, rồi ngọn gió cũng sẽ xua tan cả cái mùi tởm lợm này. Con quỷ hoa chỉ là hồi ức.

Tôi đưa tay cho Suko bắt.

Anh mỉm cười.

Hai chúng tôi là một đội quân.

Rồi chúng tôi đi về hướng Dennis. Cậu bé nhìn chúng tôi bằng khuôn mặt trắng bệch sưng vù trong nước mắt.

- Các chú mang cháu về chỗ ba mẹ chứ?

- Cậu thì thảo.

Hai chúng tôi cùng gật đầu. Suko bế cậu lên tay.
- Đúng thế, Dennis, các chú mang cháu về nhà...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>